

Giới thiệu Lạc Mất Một Người Thương

Cô đã dành cả thanh xuân của mình để yêu anh nhưng anh lại vì thanh mai trúc mã đã phản bội mình mà dùng dao cứa vào tim khiến cô bị tổn thương hết lần này đến lần khác.

Quá tuyệt vọng cô đã quyết tâm rời xa anh để sống một cuộc sống riêng cho bản thân mình.

Nhưng trớ trêu thay, ngày cô rời đi cũng là ngày anh nhận ra tình cảm của mình dành cho cô nhưng mọi chuyện đã muộn.

5 năm sau, hai người vô tình gặp lại, anh quyết định chiếm lấy cô một lần nữa.

Còn cô thì có quá nhiều vết tích vây quanh và không thiếu thế lực muốn chia rẽ hai người.

Liệu anh có thành công trong việc tìm lại tình yêu đã mất hay lại để lạc mất cô?

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Gặp lại cố nhân

Hoàng hôn dần buông xuống thành phố X chỉ còn lại vài tia nắng yếu ớt hắt ra từ phía cuối chân trời, mọi người đang tấp nập quay về nhà sau một ngày làm việc vất vả bên ngoài, dòng người dòng xe cô đang lưu thông trên đường rất xôn xao đông đúc. Tại trung tâm trưng bày và kinh doanh đồ gốm Cổ Triệt, nhân viên cũng đang chuẩn bị đóng cửa...

Diệp Mộ Tây đang thu dọn đồ chuẩn bị tan tầm thì đột nhiên Hạ Chí Xuyên đến tìm cô, anh vui vẻ hỏi “Mộ Tây có rảnh không tham dự một buổi tiệc với anh được chứ?”.

Diệp Mộ Tây ái ngại từ chối khéo “Hạ tổng sao anh không đi cùng Linda cô ấy tham gia mấy sự kiện như vậy nhiều rồi hẳn là làm tốt hơn em”.

Hạ Chí Xuyên sự mặt thờ dài “Biết sao được, hôm nay Linda không được khỏe nên đã xin về từ sớm rồi... là tiệc có khiêu vũ đi một mình không được nên mới mượn phép nhờ em giúp đỡ đó, Mộ Tây giúp anh đi mà nếu không lại bị mấy ông bác gán ghép với người này người nọ anh rất không thích”.

“Nhưng bây giờ em không mang theo trang phục dạ tiệc làm sao có thể đi cùng anh được, từ công ty về nhà em cũng mất 30 phút chưa kể giờ cao điểm bị kẹt xe nữa”.

“Mấy chuyện đó thì cứ để anh lo em chỉ cần đồng ý đi cùng anh là được rồi”.

Diệp Mộ Tây gật đầu “Dạ được”.

Trong phòng tổ chức dạ tiệc của Hoàng Thịnh Quốc Tế tập đoàn có đông đủ những người tai to mặt lớn, toàn là danh nhân, đối tác làm ăn và kẻ cả đối thủ của Hoàng Thịnh Quốc Tế cũng được mời tới để tham dự lễ kỉ niệm thành lập công ty.

Thịnh Khải Luân là tổng giám đốc hiện thời của Hoàng Thịnh Quốc Tế đang cùng hai người trợ thủ đắc lực của mình là Sở Nại Quân và Tiêu Hoài Du cùng đi mời rượu đón tiếp khách tham gia dạ tiệc để mở rộng mối quan hệ hợp tác cũng như phô trương sự giàu có và quyền lực của Thịnh gia cho những kẻ đối đầu biết khó mà rút lui trước.

Bên cạnh đó cũng có nhiều tiểu thư quyền quý tham gia để mong tìm được một người chồng như ý, đối tượng mà các cô gái hướng đến nhiều nhất chính là Thịnh Khải Luân tam thiếu gia của Hoàng Thịnh Quốc Tế vì anh là người có nhiều khả năng được kế thừa toàn bộ tài sản mà Thịnh lão gia để lại nhất trong ba người cháu trai của mình. Thịnh Khải Tế là đối tượng thứ hai mà các tiểu thư nhắm tới bởi vì chỉ cần bước chân được vào Thịnh gia thì cả đời không cần lo ăn lo mặc, hơn nữa Thịnh Khải Tế cũng rất điển trai cho nên hiển nhiên trở thành đối tượng săn lùng của các cô gái.

Dạ tiệc bắt đầu người già thì uống rượu trò chuyện bàn công việc làm ăn, người trẻ thì đua nhau ra khiêu vũ phô trương sắc đẹp, tài năng.

Thịnh Khải Luân khiêu vũ cùng Tô Văn Thi đại tiểu thư của công ty Tô Thị.

Tô Văn Thi là con gái của Tô Bá Kỳ nếu kết hôn với cô ấy thì cũng có nghĩa là Thịnh Khải Luân sau này sẽ có cơ hội quản lý Tô Thị, mà nếu hôn sự này thành thì Tô Thị cũng có thể nhờ vào Hoàng Thịnh Quốc Tế mà phát triển hơn cho nên cả hai bên đều cùng có lợi.

Tô Văn Thi nói với Thịnh Khải Luân “Anh đã nghe ba của em nói về chuyện kết thân giữa hai gia đình chưa?”.

Thịnh Khải Luân gật đầu “Có nghe bác Tô đề cập qua”.

Tô Văn Thi hồi hộp hỏi lại “Vậy ý anh thế nào???”.

Thịnh Khải Luân mỉm cười đầy ẩn ý “Thấy cũng không tồi tôi nghĩ chuyện kết thân với Tô Thị rất có khả năng xảy ra”.

Tô Văn Thi ôm lấy Thịnh Khải Luân về mặt tràn đầy hạnh phúc còn Thịnh Khải Luân chỉ nhếch môi mỉm cười vì mục đích thu tóm Tô Thị của anh có vẻ sẽ thành công sớm hơn dự tính ban đầu.

Mọi người trong hội trường đột nhiên ồ ào bàn tán “ Là Hạ thiếu kìa, đẹp trai thật”.

Người A “ Hạ thiếu đi cùng con gái nhà ai mà xinh đẹp thế không biết”.

Người B “ Uh không biết là thiên kim nhà nào mà trước giờ trong mấy buổi tiệc của giới thượng lưu chưa từng thấy xuất hiện”.

Thịnh Khải Luân cũng tò mò nên nhìn về phía cửa thì thấy Hạ Chí Xuyên mặc một tây trang màu lam, áo sơ mi bên trong màu trắng thắt caravat ca rô trắng và xanh nhạt đang mỉm cười vẫy tay chào mọi người. Thịnh Khải Luân lại nhìn sang bên cạnh của Hạ Chí Xuyên là một cô gái mặc đầm dạ hội thướt eo hồ lưng màu đỏ, đi giày cao gót đính pha lê lấp lánh nhìn rất cuốn hút, anh cũng không mấy quan tâm bởi vì phụ nữ đẹp anh cũng gặp qua nhiều rồi nhưng khi Thịnh Khải Luân nhìn gương mặt của cô gái này thì bất chợt đứng yên bất động, trong lòng lại gọn sóng, tâm bất định thầm nghĩ “ Là Diệp Mộ Tây...nhưng tại sao cô ấy lại đi cùng với Hạ Chí Xuyên chứ?”.

Diệp Mộ Tây đến nơi mới biết là đang đi tham dự lễ kỉ niệm thành lập Hoàng Thịnh Quốc Tế tập đoàn, cô rất không muốn vào nhưng không biết phải nói làm sao với Hạ Chí Xuyên nên đành tự trấn an mình sẽ không gặp oan gia của cô đâu mà phải lo.

Vào bên trong hội trường thấy đông người như vậy Diệp Mộ Tây cũng thấy đỡ lo hơn bởi vì đông người như vậy dễ gì mà đụng mặt với người mà cô không muốn gặp nên cảm thấy tự nhiên hơn nhiều.

Hạ Chí Xuyên thấy mọi người chỉ chỉ trỏ trỏ bàn tán lại sợ Diệp Mộ Tây không thoải mái liền lên tiếng trấn an “ Mộ Tây không sao đâu ở mấy buổi tiệc này người ta thường so đo tài sắc, quyền thế nên em đừng để tâm, chúng ta sẽ chỉ uống ly rượu chúc mừng rồi sẽ về sớm nên em đừng lo quá nha”.

Diệp Mộ Tây gật đầu mỉm cười “ Uh em hiểu rồi”.

Thịnh Khải Luân đột nhiên thấy rất khó chịu trong lòng liền buông Tô Văn Thi ra, Tô Văn Thi liền lo lắng vội nắm lấy tay của Thịnh Khải Luân “Khải Luân em đã làm gì không vừa ý anh sao???”.

Thịnh Khải Luân vẫn không nhìn cô lấy một cái liền gạt tay cô ra lạnh lùng nói “ Không có”.

Tô Văn Thi đỏ mặt nói “Chúng ta cũng nên tính chuyện kết hôn đi”.

Thịnh Khải Luân quay qua nhìn Tô Văn Thi bằng ánh sắc lạnh “ Nếu muốn kết hôn đến thế thì cô tự mình đi mà kết hôn... không liên quan đến tôi”.

Tô Văn Thi hoang mang “ Nhưng anh vừa nói chuyện kết thân với Tô Thị rất có khả năng xảy ra cơ mà”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Tôi thách em đó!!!

Thịnh Khải Luân mất kiên nhẫn tỏ vẻ khó chịu “Anh của tôi Thịnh Khải Lăng và em trai của tôi Thịnh Khải Tề cô muốn kết hôn với ai nói đi tôi sẽ nói giúp trước mặt họ cho”.

Tô Văn Thi mở to mắt ngạc nhiên “ Em là muốn kết hôn với anh mà Khải Luân”.

Thịnh Khải Luân cau mày “ Nhưng tôi kết hôn rồi bộ cô không biết hay sao???”.

Tô Văn Thi có ngờ mình vừa nghe lầm “ Anh nói... gì vậy...anh kết hôn rồi...không đúng nếu anh không thích em thì có thể nói... tại sao lại đi tìm cái có vô lý như vậy chứ... em không tin đâu”.

Thịnh Khải Luân ném cho Tô Văn Thi một cái nhìn lạnh lẽo rồi bình thản nói “ Nhiều năm trước tôi đã kết hôn rồi, phiền cô tránh ra đừng quấy rầy tôi nữa”.

Thịnh Khải Luân nói xong liền bỏ đi mặc Tô Văn Thi đứng đấy một mình.

Hạ Chí Xuyên và Diệp Mộ Tây đang nói chuyện thì Thịnh Khải Luân bước đến từ phía sau, trên tay cầm một ly rượu vang đỏ, nét mặt điềm tĩnh nở một nụ cười xã giao lên tiếng trước “ Hạ thiếu uống với tôi một ly được chứ!?”.

Hạ Chí Xuyên quay người lại nhìn Thịnh Khải Luân anh cũng mỉm cười xã giao rồi nâng ly rượu lên “Thịnh tổng đã lên tiếng mời tôi sao dám từ chối”.

Hai người cùng ly rồi uống cạn hết ly rượu.

Trong khi đó, Diệp Mộ Tây lo sợ đến nỗi tim sắp nhảy ra khỏi lồng ngực từ lúc nghe tiếng của Thịnh Khải Luân vang lên phía sau mình tay cô đã đổ đầy mồ hôi lạnh, cô muốn chạy ra khỏi đây ngay lập tức.

Thịnh Khải Luân lại nói với Hạ Chí Xuyên “Mọi lần tham dự tiệc đều thấy cậu đi cùng Linda sao hôm nay lại đi cùng mỹ nhân khác gây náo loạn dư luận vậy Hạ thiếu?”.

Hạ Chí Xuyên cười khổ tỏ vẻ áy náy “Hôm nay Linda bệnh rồi nên tôi phải nhờ cô ấy đi cùng hihi không ngờ lại gây xôn xao trong tiệc của Thịnh tổng thật ngại quá”.

Thịnh Khải Luân mỉm cười “Không có gì, không biết tôi mời cô ấy uống một ly rượu có được không?”.

Hạ Chí Xuyên liền xua tay từ chối khéo “Thịnh tổng thông cảm, cô thư ký này của tôi tư lượng rất kém uống rượu không được đâu hay là tôi uống thay cô ấy được không?”.

Thịnh Khải Luân như nghĩ ra điều gì đó bất chợt nhếch môi mỉm cười đầy ẩn ý “Rượu không uống được vậy thì tôi mời cô ấy khiêu vũ một điệu chắc không sao đâu ha?”.

Thịnh Khải Luân không chờ Hạ Chí Xuyên trả lời mà trực tiếp bước đến nắm tay Diệp Mộ Tây kéo ra giữa đại sảnh chỗ mọi người đang khiêu vũ cùng nhau làm cho Hạ Chí Xuyên trở tay không kịp chỉ có thể đứng ngơ ra nhìn Diệp Mộ Tây bị kéo đi.

Diệp Mộ Tây cố gắng tay của Thịnh Khải Luân ra giọng cũng có chút cáu gắt “Anh đang làm gì vậy tôi không muốn khiêu vũ cùng anh”.

Thịnh Khải Luân nở một nụ cười tà mị, ngang ngược nói “Muốn hay không, không đến lượt em quyết định đâu Diệp Mộ Tây à”.

Anh lại thì thầm vào tai cô “Nếu em muốn mọi người ở thành phố X này biết em là vợ của tôi thì cứ làm trái ý tôi đi...tôi, thách, em, đó!!!” anh nói với vẻ mặt đầy khiêu khích.

Diệp Mộ Tây nhìn thẳng vào mắt của Thịnh Khải Luân rồi chợt nở một nụ cười như có như không “Hình như có gì đó không đúng thì phải...người sợ toàn Thành phố X này biết chúng ta từng là vợ chồng là Thịnh tam thiếu anh chứ không phải tôi, hơn nữa tôi và anh đã ly hôn rồi cho nên đừng nghĩ mấy trò uy hiếp vật vãn này của anh có thể hù dọa tôi”.

Thịnh Khải Luân đưa mắt nhìn về phía của Hạ Chí Xuyên rồi lại nhìn Diệp Mộ Tây “Vậy em không sợ Hạ Chí Xuyên biết hay sao??Nếu anh ta biết em từng là món đồ chơi tôi vứt bỏ thì sẽ suy nghĩ gì đây anh ta có cao thượng đến nỗi chấp nhận một người phụ nữ từng lăn giường với người đàn ông khác hay không?”.

Diệp Mộ Tây nhìn Thịnh Khải Luân bằng ánh mắt lạnh thấu xương “Thịnh Khải Luân đừng tưởng ai cũng có mỹ vị lạ lùng giống anh...tôi với Hạ tổng là quan hệ cấp trên cấp dưới ngoài ra không còn gì nữa hết không giống một số người có mối quan hệ không đứng đắn với thư ký riêng của mình...còn nữa chính xác lại tôi không phải món đồ chơi của anh. Trước đây là tôi, vứt, bỏ, anh chứ, không, phải, là, anh, bỏ, tôi” Diệp Mộ Tây nhấn mạnh từng chữ với Thịnh Khải Luân như thế.

Thịnh Khải Luân nhún mày “Năm năm không gặp nanh vuốt của em cũng mọc đủ rồi nhỉ?! dám ăn nói trước mặt tôi như thế đúng là gan em to bằng trời rồi đó Diệp Mộ Tây”.

Diệp Mộ Tây vẫn bình thản đáp trả “Năm năm không gặp thật không ngờ anh vẫn tự kiêu tự đại cao ngạo và khó ưa như ngày nào...”.

Ngoài mặt thì lạnh lùng ra vẻ cường bạo nhưng ánh mắt của Thịnh Khải Luân lại hiện lên một chút gì đó rất vui vẻ đồng thời cũng tràn đầy nỗi xót xa, giọng anh dịu dàng hỏi “Thời gian qua em đã ở đâu? Làm gì? Tại sao lúc đó lại bỏ đi mà không lời từ biệt chứ?”.

Diệp Mộ Tây nhìn Thịnh Khải Luân bằng đôi mắt sắc bén rồi lạnh lùng đáp trả “Hình như chuyện tôi ở đâu, làm những gì không liên quan đến Thịnh tam thiếu thì phải?! còn việc tôi không từ mà biệt chắc hẳn là anh hiểu rõ hơn ai hết mà...” Diệp Mộ Tây cười khổ rồi nói tiếp “Chẳng phải anh từng nói đời này kiếp này không muốn thấy tôi nữa sao cho nên...”

Thịnh Khải Luân liền lên tiếng biện minh “Lời nói đó được nói ra trong lúc anh nóng giận vậy mà em cũng tin sao?”.

Diệp Mộ Tây thờ dãi “Tôi không muốn nhắc đến quá khứ nữa, cái gì đã qua rồi thì hãy để cho nó qua đi...chúng ta cũng chỉ là người dưng vô tình lướt qua cuộc đời của nhau mà thôi”.

Điệu nhạc kết thúc Diệp Mộ Tây liền buông tay Thịnh Khải Luân ra nhưng cô vừa đi được hai bước tiếng nhạc của điệu Tango lại vang lên, Thịnh Khải Luân kéo tay của Diệp Mộ Tây một cái thật mạnh làm cô chao đảo ngã vào vòng tay của anh.

Diệp Mộ Tây giật mình nhún mày hỏi “Anh lại muốn gì nữa hả?... khiêu vũ thì cũng đã rồi mong anh buông tha cho tôi quay lại chỗ của Hạ tổng đi chứ”.

Thịnh Khải Luân mỉm cười “Không muốn”.

Diệp Mộ Tây nổi cáu lên gắt giọng “Thế giờ anh muốn sao đây???”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Nếu không đến được với người mình yêu anh thà cả đời cứ vậy mà đơn phương người ấy!!!!

Thịnh Khải Luân cong môi lên nở một nụ cười yêu mị “Nhảy với anh thêm điệu nữa...em nhìn xem xung quanh em có biết bao thiên kim tiểu thư đang chờ được khiêu vũ cùng anh, em là người may mắn được nhảy cùng anh tới hai điệu nhạc khác nhau vậy tại sao về mặt lại khó coi tới như vậy”.

Diệp Mộ Tây thờ dãi tỏ vẻ không tình nguyện “Phải nói là tôi quá xui xẻo đến nỗi gặp anh tới hai lần trong đời thì đúng hơn đó”.

Hạ Chí Xuyên thấy vẻ mặt của Diệp Mộ Tây không vui nên anh cũng ra sân khiêu vũ cùng một cô gái khác đến lúc xoay người đòi bạn nhảy, Hạ Chí Xuyên đã khéo léo đẩy cô gái kia vào vòng tay của Thịnh Khải Luân rồi nắm lấy tay của Diệp Mộ Tây kéo về phía mình, cả ba người kia hợp tác quá ăn ý nên Thịnh Khải Luân không kịp trở tay.

Sắc mặt của Thịnh Khải Luân trở nên âm trầm vô cùng khó coi, ánh mắt anh nhìn Hạ Chí Xuyên trở nên sắc lạnh như muốn giết người, trong lòng thầm nghĩ: Đúng là càng rõ, lại dám ngang nhiên cướp người trong tay anh...

Về mặt của Hạ Chí Xuyên rất dịu dàng khi nhìn Diệp Mộ Tây anh lên tiếng quan tâm cô “Em ổn chứ Mộ Tây?! anh thấy hình như em không vui thì phải?!”.

Diệp Mộ Tây nở một nụ cười yếu ớt với Hạ Chí Xuyên “Thật ra thì em không quen khiêu vũ cho lắm...chân cảm thấy hơi đau...”

Hạ Chí Xuyên để lộ vẻ áy náy trên gương mặt tuấn tú của mình “Xin lỗi nha Mộ Tây...sau này anh sẽ không để em phải khổ sở như vậy nữa, chúng ta về nha”.

“Về sớm như vậy không ảnh hưởng đến việc ngoại giao của anh chứ”.

“Không sao đâu rượu chúc mừng với Thịnh tam thiếu cũng uống rồi mà, chúng ta đi thôi”.

Diệp Mộ Tây gật đầu rồi đi theo Hạ Chí Xuyên ra ngoài, Thịnh Khải Luân nhìn thấy Diệp Mộ Tây và Hạ Chí Xuyên nói chuyện thân thiết với nhau như vậy liền cảm thấy khó chịu trong lòng, chính bản thân của anh cũng không biết tại sao vừa gặp lại Diệp Mộ Tây thì cảm xúc lại rối loạn lên đến như vậy.

Thịnh Khải Luân cũng liền đuổi theo Diệp Mộ Tây nhưng anh vừa ra đến cửa thì đã bị Thịnh Nhất Phi chặn đường trừng mắt hỏi “Hôm nay là lễ kỉ niệm thành lập công ty mà anh lại tính đi đâu, CEO gì mà vô trách nhiệm quá vậy hả???”.

“Anh có chút việc riêng hơn nữa việc tiếp khách đã có Nại Quân và Hoài Du lo rồi mà...”.

Thịnh Nhất Phi liền phùng mang trợn mắt lên “Chuyện gì mà quan trọng vậy??? lại chạy đi tìm cô gái tên Hạ Mạt kia chứ gì...anh đúng là không có chút tiền đồ gì hết mà”.

Thịnh Nhất Phi là ngũ tiểu thư của Thịnh gia vốn nổi tiếng ngang ngược lém lỉnh lại được ông nội yêu thương hết mực nên người làm anh như Thịnh Khải Luân cũng phải nể vài phần hơn nữa Thịnh Khải Luân lại là anh trai ruột của Thịnh Nhất Phi nên không thể nổi cáu với cô được, thế là đành nói thật “Anh phải đuổi theo Diệp Mộ Tây em làm ơn tránh đường giùm anh đi”.

Ánh mắt của Thịnh Nhất Phi sáng rõ lên kèm theo sự ngạc nhiên “Anh nói cái gì...chị Mộ Tây đã ở đây sao???”.

Thịnh Khải Luân liền gật đầu “Đúng, bây giờ anh phải đuổi theo cô ấy...”.

Thịnh Nhất Phi lại dùng ánh mắt sắc bén dò xét Thịnh Khải Luân “Để làm gì? anh tính bắt nạt làm chị ấy tổn thương nữa hả? em nói cho anh biết cứ đi mà lo cho Hạ Mạt của anh đi đừng làm khổ chị Mộ Tây nữa nếu không thì đừng bao giờ nói với người khác em là em gái của anh nữa”.

“Anh và Hạ Mạt đã kết thúc từ nhiều năm trước rồi sao mà em cứ nói mãi...mau tránh ra để anh đuổi theo Diệp Mộ Tây nếu không sẽ không kịp mất”.

Thịnh Nhất Phi liền phát tay “Còn đứng đấy làm gì mau đuổi theo đi chứ”.

Thịnh Khải Luân sụ mặt “Cái con nhỏ này em hai mặt vừa thôi chứ”.

Thịnh Khải Luân vội chạy đi, Thịnh Nhất Phi đứng nhìn theo mỉm cười vui vẻ “Cuối cùng anh cũng hiểu được tình cảm của mình dành cho ai nhiều hơn

rồi hy vọng anh hai và chị Mộ Tây sớm tái hợp hihhi”.

Thịnh Nhất Phi nhìn đông nhìn tây rồi đi tới cặp cỏ Thịnh Khải Tề “Nè sao không thấy anh dắt theo bạn gái vậy hả Khải Tề?”.

Thịnh Khải Tề cười khổ “Sao em cứ thích chạm vào nỗi đau của người khác thế hả đã nói là anh ế truyền kiếp rồi mà”.

Thịnh Nhất Phi liền đánh vào vai của Thịnh Khải Tề một cái rồi ranh mãnh hỏi “Ế thiệt không??? hay anh là gay nên không thích con gái”.

Thịnh Khải Tề đưa mắt lườm Thịnh Nhất Phi một cái “Em vừa phải thôi... tại anh chưa muốn yêu chứ không phải gay, anh là con trai 100% đó nha”.

“Ai mà biết được”.

Thịnh Khải Tề cười khổ “Thôi tùy em, thích nghĩ sao cũng được”.

Thịnh Khải Tề bung ly rượu lên nhấp môi rồi khẽ thờ dài nói “Nếu không đến được với người mình yêu anh thà cả đời cứ vậy mà đơn phương người ấy cũng không muốn ép bản thân mình đến một người khác đâu”.

Thịnh Nhất Phi cau mày “Nè thật ra người con gái đó như thế nào mà làm cho anh bao nhiêu năm vẫn suy tâm vọng tưởng vậy hả?”.

Thịnh Khải Tề mỉm cười về mặt vô cùng dịu dàng “Cô ấy là một người con gái rất xinh đẹp lại hiền lành tử tế, nói không chừng em cũng gặp qua rồi lại còn rất yêu thích cô ấy nữa đó”.

Thịnh Nhất Phi lắc đầu ngoay ngoay “Hoang đường... làm sao em có thể gặp mặt người con gái mà anh nói chứ...”.

Thịnh Khải Tề mỉm cười như có như không “Nói vậy mà em cũng tin đúng là dễ bị lừa mà hahaha”.

Thịnh Nhất Phi nhăn nhó mặt mày rồi bảo “Anh đúng là đáng ghét mà... à anh Khải Lãng đâu sao này giờ không thấy vậy?”.

Thịnh Khải Tề chỉ tay vào một góc đông người rồi nói “Anh chị hai đang tiếp khách bàn chuyện làm ăn bên kia kìa”.

“Thế sao anh không đi bàn chuyện làm ăn luôn đi”.

Thịnh Khải Tề bung ly rượu vang lên nhấp một ngụm tư thế nhàn nhã rồi nói “Anh không thích kinh doanh anh thích trở thành họa sĩ nổi tiếng cơ”.

Thịnh Nhất Phi bĩu môi “Đúng là không có tiền đồ mà”.

Thịnh Khải Tề nở một nụ cười rồi nói “Đối với em ngoài Sở Nại Quân ra thì ai cũng không có tiền đồ hết anh biết mà hahaha”.

Sở Nại Quân từ đâu bước đến không báo trước “Tứ thiếu gia và ngũ tiểu thư đang nói vấn đề gì mà có tôi nữa vậy hả không biết tôi có đắc tội gì với hai người không đây?”.

Thịnh Khải Tề mỉm cười nhìn qua Thịnh Nhất Phi rồi quay qua nói với Sở Nại Quân “Em ấy nói nhớ anh đó mà hahaha... thôi hai người tự nhiên tâm sự nha tôi về trước đây ở đây chán quá” sau đó liền rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Cường chế mang người đi

Thịnh Nhất Phi lúng túng nhìn Sở Nại Quân rồi lên tiếng giải thích “Anh ấy rất thích nói đùa... vì vậy... vì vậy anh đừng tin lời của anh ấy nói nhé...”.

Thịnh Nhất Phi vừa xoay người tính chạy đi thì nghe Sở Nại Quân nói “Nếu tứ tiểu thư không chê có thể khiêu vũ cùng tôi một điệu nhạc được không?”.

Thịnh Nhất Phi quay người lại với vẻ mặt ngạc nhiên “Anh vừa nói muốn cùng tôi khiêu vũ sao????”.

“Nếu tứ tiểu thư thấy phiền thì thôi vậy... tôi xin lỗi”.

Thịnh Nhất Phi liền lắc đầu xua tay “Không... không phải... tôi đồng ý mà hihhi”.

Ở bãi đỗ xe ven đường, Diệp Mộ Tây nói với Hạ Chí Xuyên “Anh về trước đi em muốn đi bộ hóng gió một chút”.

Hạ Chí Xuyên ái ngại nói “Nhưng trời tối rồi để em đi một mình anh không yên tâm đâu”.

Diệp Mộ Tây chỉ tay về phía trạm tàu điện ngầm “ Anh yên tâm đi ở đây cách ga tàu điện ngầm khoảng hai trăm mét thôi tới đó em sẽ lên tàu đi về nhà, tuyệt đối an toàn mà hử”.

Hạ Chí Xuyên vốn không muốn để Diệp Mộ Tây đi về một mình nhưng cô đã lên tiếng nói thế thì anh chỉ còn biết nghe theo thôi.

Hạ Chí Xuyên lái xe rời đi, Diệp Mộ Tây đi bộ một mình vừa đi nước mắt vừa rơi đến cuối cùng thì cô ngồi xổm ven đường úp mặt vào đầu gối mà khóc, thời gian qua cô đi du học ở Mỹ rồi quay lại thành phố B làm việc sau đó trở về Thành phố X vẫn cảm thấy bình yên, năm năm không gặp Thịnh Khải Luân cô cứ nghĩ là mình đã lãng quên con người đó rồi nhưng ngày hôm nay gặp lại cảm giác cứ như mới hôm qua những tổn thương mà cô cố gắng sắp xếp vào quá khứ lại rồi vị trí của nó làm cho cô thấy khó chịu.

Một chiếc BMW màu đen dừng lại ven đường, Thịnh Khải Luân bước đến bên cạnh Diệp Mộ Tây rồi lên tiếng hỏi “ Sao lại ngồi đây khóc rồi Hạ Chí Xuyên bỏ rơi em rồi sao, đã nói ngay từ đầu rồi mà không chịu nghe đâu”.

Diệp Mộ Tây nghe giọng của Thịnh Khải Luân liền đưa tay lên lau nước mắt rồi đứng dậy đi tiếp.

Thịnh Khải Luân liền bắt lấy cổ tay của cô kéo lại “ Nè em định ngó lơ anh luôn sao Diệp Mộ Tây?”.

Diệp Mộ Tây liền gạt tay của Thịnh Khải Luân ra “ Thịnh tam thiếu tôi và anh không ai nợ ai nữa hết anh làm ơn coi như chưa từng quen tôi đi được không, cuộc sống bình yên của tôi nhờ anh mà bây giờ dậy sống rồi đó thế nào mấy cô thiên kim tiểu thư gì đó cũng bàn tán sau lưng tôi cho mà xem. . . hơn nữa nếu bây giờ có ai đó mà nhìn thấy tôi và anh ở đây thế nào ngày mai cũng được lên báo trang nhất cho mà xem”.

Thịnh Khải Luân mở cửa xe ra “Lên xe đi tôi đưa em về”.

Vốn đã quyết định làm người dung thì tốt nhất là đừng nên có bất kỳ liên quan gì đến nhau nữa nên Diệp Mộ Tây liền lên tiếng từ chối “ Cảm ơn ý tốt của Thịnh tam thiếu nhưng tôi thích đi tàu điện ngầm hơn”.

Thịnh Khải Luân nhếch môi cười “ Không nhìn lại mình. . . nửa đêm nửa hôm ăn mặc khiêu gợi như vậy đi ngoài đường em đang tính nói với mấy thằng lưu manh còn đồ là hãy đến với em đêm nay đi đó hả?”.

Diệp Mộ Tây cũng nhếch môi mỉm cười “ Còn đồ tôi từng gặp qua không ít chỉ sợ là gặp phải mấy loại người biến thái cảm thú giống như anh thôi”.

Cô quay người bỏ đi, máu điên của Thịnh Khải Luân sôi lên tới não anh không nói không rằng mà đi tới ầm cô lên nhét cô ngồi vào trong xe.

Diệp Mộ Tây liền kêu lên “ Này, anh tính làm gì vậy????”.

Thịnh Khải Luân liền lái xe đi.

Diệp Mộ Tây lại hỏi “ Này Thịnh Khải Luân anh mang tôi đi đâu thế, trạm tàu điện ngầm ở hướng ngược lại cơ mà”.

“ Hôm nay tâm trạng tôi cực kỳ tốt nên muốn chơi trò cảm thú với em đó Diệp Mộ Tây. . . chúng ta về nhà rồi từ từ chơi có được không?”.

Diệp Mộ Tây kéo tay của Thịnh Khải Luân “ Tôi không có hứng thú giỡn với anh đâu nha mau cho tôi xuống xe đi”.

Cả hai giật co, chiếc xe lạng qua trái rồi lạng qua phải, đang cãi nhau đột nhiên có một chiếc xe tải băng qua đường làm cho cả hai giật mình cũng may Thịnh Khải Luân bẻ lái tránh kịp, sau giây phút đó Diệp Mộ Tây không dám làm phiền anh nữa mà để yên cho anh lái xe về tới Tiệp Trưng Trang.

Nhìn qua cửa kính xe Diệp Mộ Tây có thể thấy Tiệp Trưng Trang cũng không mấy thay đổi gì nhiều vẫn là ngôi biệt thự sơn màu trắng đường nét hoa văn chạm khắc theo phong cách La Mã cổ điển, các ô cửa kính màu vẫn lung linh khoe mình dưới ánh trăng sáng, trong vườn vẫn trồng đầy hoa linh lan trắng, cô cứ tưởng sau khi mình bỏ đi Thịnh Khải Luân đã cho người nhổ sạch hết những cây hoa đó để rũ bỏ sự tồn tại của cô trong cuộc đời anh rồi chứ.

Xe vừa dừng lại Diệp Mộ Tây liền mở cửa xuống xe tính bỏ đi nhưng bị Thịnh Khải Luân nắm tay cô kéo đi vào trong nhà, Diệp Mộ Tây sống chết nắm lấy cánh cửa quyết không đi vào nhà “ Anh làm ơn buông tha cho tôi đi cả cuộc đời này của mình đây là nơi mà tôi không bao giờ muốn đến lần nữa”.

Thịnh Khải Luân mỉm cười tà mị “ Nếu em muốn ở đây thì tôi sẽ chịu vậy?”.

Thịnh Khải Luân cởi áo tây trang ra ném một bên rồi nói lỏng cả vạt, Diệp Mộ Tây liền kêu lên “ Này Thịnh Khải Luân anh muốn phát tiết thì tìm người khác đi thiếu gì người xếp hàng chờ lên giường với anh cơ mà. . .”.

Thịnh Khải Luân hôn lên má của Diệp Mộ Tây rồi thì thầm vào tai cô “ Nhưng tôi thích làm chuyện đó với em hơn. . .”.

Mặt của Diệp Mộ Tây bắt đầu nóng lên liền nằng “ Cảm thú anh đang làm nhắm cái gì vậy. . . dù có chết tôi cũng không muốn cùng anh làm chuyện xấu đâu”.

Thịnh Khải Luân lại mỉm cười điềm tĩnh rồi nói " Nhưng tôi lại muốn cùng em làm chuyện xấu thì biết sao được".

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Chúng ta bắt đầu lại một lần nữa được không ?

Diệp Mộ Tây nhìn đồng hồ rồi nói “Thịnh Khải Luân có gì lúc khác nói bây giờ tôi phải về nhà trẻ lắm rồi”.

Thịnh Khải Luân kéo Diệp Mộ Tây lôi cô vào trong nhà “Hôm nay tôi bảo em ở đây cùng tôi thì em phải ở đây cùng tôi nghe chưa” anh ngang ngược nói.

Diệp Mộ Tây nhìn thẳng vào mắt của Thịnh Khải Luân rồi nói “Được thôi cho tôi một lý do chính đáng thuyết phục tôi ở lại đi”.

Thịnh Khải Luân ngồi xuống bên cạnh của Diệp Mộ Tây rồi nói “Em là Thịnh tam thiếu phu nhân của anh cho nên em phải ở lại Tiệp Tương Trang này... em quên rồi sao đây là ngôi nhà mà chính em đã chọn để bắt đầu cuộc sống vợ chồng với anh còn gì”.

Diệp Mộ Tây cười phá lên “Hahaha...”.

Thịnh Khải Luân nhú mày hỏi “Em cười cái gì chứ...bộ có gì vui lắm sao?”.

Diệp Mộ Tây liền gật đầu “Đúng vậy rất là tức cười luôn đó”.

“Chuyện gì tức cười nói anh nghe thử”.

Từ lúc vào nhà,Diệp Mộ Tây đảo mắt nhìn một vòng thấy đồ vật trong nhà vẫn y nguyên như lúc mà cô rời đi, ngay cả cái bể cá hề vẫn còn trên bàn cô cứ tưởng hai con cá đó đã chết từ lâu rồi chứ, thế nên cô đoán chắc mọi thứ trong nhà vẫn như trước an yên trong vị trí vốn có của nó. Diệp Mộ Tây đứng dậy kéo tay Thịnh Khải Luân đi lên lầu vào phòng thay đồ rồi đẩy anh đến trước tấm gương lớn.

Thịnh Khải Luân không hiểu cô đang tính làm gì nên lên tiếng hỏi “Em bắt anh đứng đây để làm gì...chẳng lẽ là muốn làm chuyện đó trước gương cho kích thích hả...hihihi”.

“Bớt hoang tưởng giùm một cái, nhìn vào trong gương đi”.

Thịnh Khải Luân nhìn vào gương rồi nói “Anh biết là anh đẹp trai rồi mà hihi”.

Giọng của Diệp Mộ Tây trầm thấp dịu dàng vang lên nhưng lại cứ như từng nhát dao sắc bén đâm vào tim của Thịnh Khải Luân” Anh thấy cái người trong gương đó không?!. Năm năm trước khi anh ta bước vào căn nhà mà tôi tự tay mình thiết kế và đặt tên là Tiệp Tương Trang này đã nói với tôi rằng cả đời của anh ta sẽ bị chôn vùi trong cái địa ngục này nơi mà anh không giờ muốn đến nhất chính là căn nhà mang tên Tiệp Tương Trang này...anh ta nói cả cuộc đời này dù vật đổi sao dời cũng mãi mãi không bao giờ có một chút tình cảm gì với tôi hết...anh ta nói tôi chấp nhận kết hôn với anh ta chỉ vì tiền mà thôi vậy mà tôi vẫn chấp mê bắt ngộ mắc kệ anh ta dày vò, nói nặng nói nhẹ vẫn cam tâm tình nguyện làm một người vợ hiền mỗi ngày chờ anh ta trở về, tôi mắc kệ những tổn thương mà anh ta gây ra cho tôi vẫn im lặng mà chịu đựng bởi vì tôi cần một gia đình, cần một người yêu thương tôi...tôi từng nghĩ có một ngày tôi sẽ thay đổi được thể giới của anh ta sẽ bước chân vào được cuộc sống của anh ta nhưng đã là một giấc mơ thì đến cuối cùng vẫn phải tỉnh giấc mà thôi...cái ngày mà anh ta chính tay giết chết đứa con giữa tôi và anh ấy tôi đã hiểu ra rất nhiều điều...anh ta từng nói muốn ly hôn với tôi cho nên tôi đã chấp nhận ly hôn để trả tự do lại anh ta và giải thoát cho chính mình. Vậy mà hôm nay cái người trong gương đó lại nói với tôi “Em là Thịnh tam thiếu phu nhân của anh cho nên em phải ở lại Tiệp Tương Trang này” anh thấy có tức cười không hả Thịnh tam thiếu???”.

Thịnh Khải Luân quay qua nhìn Diệp Mộ Tây với ánh mắt rất phức tạp cảm xúc, anh chần chừ mãi cuối cùng mới lấy hết can đảm thốt lên “Xin lỗi em Mộ Tây”.

Diệp Mộ Tây rất ngạc nhiên đây là lần đầu tiên từ trước đến giờ cô nghe Thịnh Khải Luân nói một câu xin lỗi chân thành tới mình nhưng cô cũng không thay đổi biểu cảm gì nhiều trên gương mặt, cô lạnh lùng đáp trả “Thịnh tam thiếu không biết anh đây là đang xin lỗi về chuyện gì vậy, nếu là vì chuyện của ngày hôm nay thì anh hãy để tôi đi tôi hứa không tính toán gì với anh nữa chúng ta sau này cũng chỉ là người dưng mà thôi”.

Về mặt của Thịnh Khải Luân hiện rõ nét thống khổ “Anh xin lỗi vì tất cả, lúc đó anh thật sự không biết là em đã mang thai nếu không anh đã không ra tay với em như vậy...lúc đó anh thật sự không cố ý hại em và đứa bé trong bụng em mà em tin anh được không Mộ Tây”.

Khóe mắt của Diệp Mộ Tây ửng đỏ “Nếu biết thì đã sao chứ ngay từ đầu anh đã rất chán ghét tôi rồi mà...trong lòng anh chỉ có một mình Hạ Mạt mà thôi, bất kể cô ấy tốt xấu đúng sai như thế nào anh cũng không cần biết...giả mà anh tin tưởng tôi dù chỉ 0,001% thôi thì...mà thôi chuyện qua rồi tôi không muốn nhắc nữa cuộc sống hiện tại của tôi rất an yên, rất vui vẻ tôi nghĩ anh cũng đang rất hạnh phúc bên cạnh người mà anh yêu thương...chúng ta xem như chưa từng gặp lại...chưa từng quen biết cứ thế mà sống tiếp cuộc đời của mình nha”.

Thịnh Khải Luân nắm lấy tay của Diệp Mộ Tây giọng nói dịu dàng mang theo ý thành khẩn cầu xin “Chúng ta bắt đầu lại một lần nữa được không?”.

Câu nói này nếu nói ra trước lúc cô mất đi đứa con trong bụng thì có lẽ cô đã vui vẻ gật đầu đồng ý nhưng bây giờ thì...

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Đánh mất em là điều ngu xuẩn nhất đời anh

Diệp Mộ Tây gạt tay của Thịnh Khải Luân ra “Hình như anh nói câu này muộn mất nhiều năm rồi Thịnh tam thiếu à... hơn nữa tôi nghĩ một người tư chất kém cỏi như tôi không xứng đáng với anh đâu, một Hạ Mạt hoàn hảo vẫn thích hợp làm Thịnh tam thiếu phu nhân hơn tôi”.

“Anh và Hạ Mạt kết thúc lâu rồi... kể từ khi anh biết ngày hôm sinh nhật bà nội cô ấy cố tình vu oan cho em đây cô ấy xuống lầu”.

Diệp Mộ Tây nhếch môi mỉm cười lạnh nhạt “Vậy thì sao?! chuyện của hai người không liên quan đến tôi, anh nói tôi biết làm gì? tôi đâu có quan tâm”.

“Em muốn như thế nào mới đồng ý bắt đầu lại cùng anh chứ?”.

“Tôi vốn không có ý định bắt đầu lại với anh, lần này tôi đến Thành phố X là vì công việc mà thôi, tôi sẽ sớm rời khỏi đây vì vậy xin anh đừng làm cuộc đời này của tôi dậy sóng lần nữa, tôi thích mình của bây giờ hơn”.

Thịnh Khải Luân bất chợt ôm chặt lấy Diệp Mộ Tây giọng nói nghe rất thương tâm “Anh hứa sẽ không làm em đau khổ nữa, xin em cho anh một cơ hội được không Mộ Tây... năm năm qua chưa bao giờ anh có được một giấc ngủ bình yên cứ nhắm mắt lại... thì cái ngày hôm đó cứ hiện lên trong đầu anh... anh thật sự hối hận bởi vì đến lúc mất đi em rồi anh mới nhận ra tình cảm của mình dành cho em nhiều hơn anh đã tưởng... anh thừa nhận anh sai rồi Tiếp Trương Trang không phải là địa ngục như anh từng nói mà là nơi anh cảm thấy bình an vui vẻ nhất mỗi khi trở về... anh từng nghĩ cả đời sẽ chỉ yêu một mình Hạ Mạt anh cứ tưởng tình yêu của anh và cô ấy là thiêng liêng cao cả đến độ không ai có thể thay đổi được nhưng sự thật không phải như vậy thời gian chung sống cùng em đã làm cho anh thay đổi tình yêu của mình nhưng anh lại không chấp nhận được điều đó nên luôn làm em tổn thương... ngày hôm đó nếu anh bình tĩnh hơn một chút xem xét lại mọi chuyện chứ không tin vào lời nói một phía của Hạ Mạt thì có lẽ bây giờ anh đã được làm ba, em đã được làm mẹ, cả gia đình chúng ta sẽ sống vui vẻ hạnh phúc bên nhau... Sau khi em bỏ đi anh mới biết, đánh mất em là điều ngu xuẩn nhất đời anh... anh xin lỗi em Diệp Mộ Tây cầu xin em cho chúng ta thêm một cơ hội để bắt đầu lại một lần nữa”.

Diệp Mộ Tây cố kìm nén tất cả cảm xúc lại trong lòng không để nước mắt rơi xuống trước mặt của Thịnh Khải Luân, trước đây như vậy bây giờ cũng như vậy... cô không cho mình cái quyền được ủy mị, yếu đuối, đáng thương trước mặt của Thịnh Khải Luân, trước đây không có thì bây giờ lại càng không nên có.

Diệp Mộ Tây đẩy Thịnh Khải Luân ra “Vậy thì tôi cũng cầu xin anh làm ơn để tôi yên... tôi mệt mỏi rồi không đủ sức chịu thêm tổn thương nữa đâu... nếu anh cảm thấy hối hận vì từng làm khổ tôi thì tôi xin anh xem như chưa từng quen biết tôi... thế giới của anh sâu lắm tôi thật sự không đi vào nổi đâu nên đừng cố kéo tôi vào nữa làm gì”.

Thịnh Khải Luân lắc đầu “Không được đâu Mộ Tây à, thế giới của anh có một khoảng trống mà em chính là mảnh ghép còn thiếu đó nếu không kéo em vào thế giới của anh thì làm sao nó trở thành một bức tranh hoàn hảo được chứ... cho nên bằng mọi giá anh nhất định sẽ mang em quay về bên cạnh anh”.

“Vậy thì tôi cũng sẽ nhất định chạy trốn anh bằng mọi cách”.

Thịnh Khải Luân liền nồn nóng nắm lấy tay của Diệp Mộ Tây giọng điệu gấp gáp hỏi “Em lại muốn đi đâu mấy năm qua anh gần như lật tung cả thành phố X lên để tìm em, vậy mà bây giờ em lại muốn trốn anh nữa sao... anh không cho em cơ hội đó đâu Mộ Tây à... chỗ của em là ở bên cạnh anh, em phải là tam thiếu phu nhân của Thịnh gia số mệnh đã an bài rồi cho nên em chạy không thoát đâu”.

Vì Thịnh Khải Luân cố dùng lực nên Diệp Mộ Tây cảm thấy hơi đau cô cố gắng rút tay mình lại “Anh bỏ tay tôi ra... anh điên rồi Thịnh Khải Luân... chúng ta đã kết thúc rồi đây là mong muốn của anh còn gì bây giờ anh lại ở đây ép buộc tôi quay về bên cạnh anh, anh không cảm thấy quá hoang đường hay sao chứ”.

Chuông điện thoại của Diệp Mộ Tây vang lên cô đưa mắt nhìn đồng hồ trên tường thấy đã hơn 10 giờ rồi, về mặt bất chợt trở nên lo lắng, cô đi ra một góc cách xa Thịnh Khải Luân rồi bắt máy sau đó nói vài câu ngắn gọn rồi quay lại chỗ của Thịnh Khải Luân đang đứng, giọng nói kiên định “Tôi muốn về nhà anh làm ơn để tôi đi nha”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Quá khứ thất bại

Thịnh Khải Luân bất lấy cổ tay của Diệp Mộ Tây lại “Được nhà em ở đâu anh đưa em về”.

“Điều khoản ly hôn của tôi và anh là dù sau này có bất cứ chuyện gì xảy ra anh cũng không được phép can thiệp vào cuộc sống của tôi anh nhớ chứ... vậy nên anh làm ơn làm theo đúng điều khoản trên đơn ly hôn đi”.

Thịnh Khải Luân thay đổi thái độ anh nhếch môi cười đều một cái lấy lại thần sắc lạnh lùng cao ngạo thường ngày “Được thôi. . .nếu em đã không thích mật ngọt thì đành phải chúc rượu cay rồi”.

Trong khi Diệp Mộ Tây còn đứng nhứ mảy suy nghĩ câu nói của Thịnh Khải Luân thì anh đã nhanh chóng bước đến khóa cửa chính trong nhà lại rồi các cửa phụ cũng lần lượt được đóng chốt an toàn.

Diệp Mộ Tây lúc này mới biết Thịnh Khải Luân là muốn nhốt mình ở lại Tiệp Tương Trang liền chạy đến cửa nhấn mật mã mở cửa nhưng không được cô quay lại nhìn Thịnh Khải Luân rồi hỏi “Mọi thứ trong nhà đều không thay đổi vậy tại sao mật khẩu cửa nhà lại không mở được chứ??”.

Thịnh Khải Luân mỉm cười nhàn nhả rồi nói “Bởi vì anh đã đổi lại mật khẩu lâu rồi hihi thấy anh thông minh chưa?!”.

Thấy vẻ mặt hoang mang khó chịu của Diệp Mộ Tây Thịnh Khải Luân lại cảm thấy rất thỏa mãn liền nói “Không cho anh đưa em về thì cứ ngủ lại với anh đêm nay đi là được rồi, anh cũng không muốn ép buộc em thấy anh tốt chưa?! Hihihi”.

Diệp Mộ Tây nổi khùng lên bảo “Tốt cái đầu nhà anh đó, sao lúc nào anh cũng thích làm theo ý của mình hết vậy?? có bao giờ anh nghĩ đến cảm nhận của người khác chưa?”.

Thịnh Khải Luân gạt đầu “Rồi, anh đã hỏi qua ý kiến của em rồi mà nhưng em không chịu để anh đưa em về thì tức là muốn ở lại đây”.

Diệp Mộ Tây cũng đành bó tay với Thịnh Khải Luân nên ngồi bệch xuống ngay cửa rồi nói “Tôi sẽ ngồi chờ ở đây cho đến lúc anh chịu mở cửa để tôi về nhà”.

Thịnh Khải Luân gạt đầu tỏ vẻ đồng ý “Ừ miễn sao em ở lại đây thì dù là đứng, ngồi, nằm, quỳ gì thì cũng tùy em quyết định hết hihihi”.

Thịnh Khải Luân nhìn dáng vẻ giận hờn của Diệp Mộ Tây mà cười khổ, năm năm trước anh bảo cô đi hướng Đông thì chắc chắn cô không dám đi hướng Tây, vậy mà bây giờ anh nói một câu cô cãi lại một câu, đúng thật là đau đầu mà cũng tại anh có lỗi trước nên đành chịu trừng phạt thôi.

Thịnh Khải Tề về nhà người nông nặc mùi rượu, ba mẹ của anh lo lắng đỡ anh về phòng, mẹ của Thịnh Khải Tề lấy nước nóng lau mặt cho anh rồi hỏi “Khải Tề làm sao con lại uống nhiều tới như vậy rõ ràng là con rời tiệc từ sớm cơ mà”.

Thịnh Khải Tề say nhưng tâm lại rất tỉnh anh cười nhạt rồi nói “Không có gì đâu mẹ đừng lo, lúc nãy con gặp mấy người bạn cũ nên đi uống vài ly xã giao thôi...cũng trễ rồi mẹ về phòng nghỉ đi con tự lo được mà”.

Thịnh Khải Đông lắc đầu bỏ đi ra ngoài trước, Lý Huệ Nhi đáp chắn lại Thịnh Khải Tề rồi mới đi về phòng của mình.

Thịnh Khải Đông thở dài nói với Lý Huệ Nhi “Chúng ta chỉ có một đứa con này vậy mà nó lại không thích kinh doanh suốt ngày mơ mộng làm họa sĩ... đúng là thất bại mà, phải chi nó được một phần của Khải Luân thôi thì tốt biết mấy”.

Lý Huệ Nhi liền cau mày khó chịu “Ông đừng nói như vậy Khải Tề từ nhỏ rất hiền lành nó vốn không thích hợp tranh đấu trên thương trường như hai người anh họ của mình, ông đừng có suốt ngày so sánh con mình với người khác như thế tôi không thích đâu”.

“Số trời định tôi mệnh bạc thì đành chịu vậy... .haiz”.

Thịnh Khải Tề xuống lầu lấy ly nước uống nhưng lúc quay về lại vô tình nghe được ba mẹ mình nói chuyện với nhau anh bất chợt nở một nụ cười tự giễu rồi quay về phòng anh thầm nghĩ “Nếu có một điều ước mình cũng nhất định sẽ ước mình trở thành Thịnh Khải Luân”.

Nhắm mắt lại Thịnh Khải Tề bất chợt thấy hình ảnh của mình trong quá khứ...

Năm anh sáu tuổi trong một buổi học ở trường nói về ước mơ của mình anh đã nói tương lai muốn trở thành một họa sĩ và còn vẽ rất nhiều tranh nhưng sau đó đều bị các bạn trong lớp trêu ghẹo chẳng những vậy còn xé nát những bài vẽ của anh, trong lúc Thịnh Khải Tề đang khóc lóc và tuyệt vọng thì có một cô bé chạy tới đuổi mấy bạn trêu ghẹo Thịnh Khải Tề đi và an ủi anh “Tranh của anh vẽ rất đẹp em tin là sau này anh nhất định sẽ trở thành một họa sĩ nổi tiếng”, chính vì câu nói đó mà Thịnh Khải Tề luôn cố gắng để thực hiện ước mơ của mình và không phụ lòng tin của cô bé đó.

Năm Thịnh Khải Tề 18 tuổi, anh bước vào vào giảng đường đại học ôm theo biết bao hoài bão ước mơ sau bao nhiêu nỗ lực cuối cùng gia đình cũng cho anh đi theo ước mơ của mình.

Năm Thịnh Khải Tề 19 tuổi, trong ngày khai giảng năm học và lễ chào đón tân sinh viên khóa mới, anh gặp lại cô bé năm xưa, bây giờ cô bé đó đã trở thành một thiếu nữ xinh đẹp, anh ôm mộng cùng cô có những ngày tháng làm đồng học vui vẻ bên cạnh nhau chẳng những thế anh còn vẽ ra viễn cảnh anh và cô gái trong lòng anh bao năm cùng dắt tay nhau vào lễ đường thành hôn.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Sau đó không lâu, Thịnh Khải Tề nhớ rất rõ ngày đó lúc đi học về anh còn rất vui vẻ, về đến nhà anh liền nói với mẹ của mình “Mẹ à con đã gặp lại được ý trung nhân của cuộc đời mình rồi...sau này con nhất định sẽ xin ông nội cưới cô gái đó cho con hìhì”.

Lâm Tuệ Nghi là mẹ của Thịnh Khải Luân từ trong nhà đi ra vô tình nghe được Thịnh Khải Tề nói vậy liền cười và bảo “Được...được tiểu tử nhà mình muốn cưới vợ thì phải lo học cho thật tốt đợi con tốt nghiệp rồi,bác sẽ xin ông nội cưới vợ cho con chịu không”.

Thịnh Khải Tề tươi cười gật đầu”Bác ba nói thì phải giữ lời đấy nhé “.

Lâm Tuệ Nghi nở nụ cười dịu dàng rồi bảo “Tất nhiên rồi”.

Thịnh Khải Tề vào đến sảnh đón thì thấy giày dép hôm nay ở biệt thự chính nhiều hơn mọi ngày nên liền hỏi “Hôm nay nhà mình có khách hay sao vậy?”.

Lý Huệ Nhi liền nói “Đúng vậy hôm nay vợ sắp cưới của anh Khải Luân con đến nhà ra mắt gia đình”.

Thịnh Khải Tề liền quay sang nói với Lâm Tuệ Nghi “Vậy phải chúc mừng nhà bác ba sắp chuyện vui rồi”.

“Chung thân đại sự của anh Khải Luân xong thì sẽ sớm tới con thôi hìhì”.

Thịnh Khải Tề bước vào nhà chào ông bà nội, bác hai, bác ba,ba của mình và hai người anh họ là Thịnh Khải Lăng và Thịnh Khải Tề trước rồi lễ phép chào hỏi một người đàn ông chắc tuổi bác ba của mình, anh vừa đưa mắt nhìn sang cô gái ngồi bên cạnh Thịnh Khải Luân thì Lâm Tuệ Nghi liền lên tiếng giới thiệu “Đây là Diệp Mộ Tây sau này sẽ là chị dâu của con đó Khải Tề”.

Nụ cười trên môi của Thịnh Khải Tề biến mất hoàn toàn, câu nói của Lâm Tuệ Nghi cứ như sét vừa mới đánh ngang qua tai của anh vậy, cô gái mà anh đem lòng yêu thích bao nhiêu năm sao lại có thể biến thành chị dâu như vậy được chứ.

Diệp Mộ Tây tươi cười nhìn Thịnh Khải Tề, giọng nói dịu dàng ngọt ngào vang lên “Xin chào Khải Tề sau này trở thành người một nhà mong được giúp đỡ nhiều hơn”.

Thịnh Khải Tề đứng đó hóa đá một lúc thật lâu đến nỗi ông nội phải lên tiếng hỏi “Khải Tề cháu bị sao vậy Mộ Tây đang chào hỏi cháu mà sao cháu cứ im lặng như vậy là thất lễ lắm có biết không hả?”.

Thịnh Khải Tề giật mình choàng tỉnh khó khăn nở một nụ cười gượng rồi nói với Diệp Mộ Tây “Chào...chị”.

Lý Huệ Nhi sợ làm mọi người mất vui liền lên tiếng biện minh cho con trai “Mộ Tây à cháu đừng để bụng nha chắc Khải Tề mới đi học về nên còn mệt đó mà”.

Diệp Mộ Tây nở nụ cười thân thiện “Dạ không sao đâu bác”.

Thịnh Khải Tề không dám ở lại nữa liền nói “Con xin lỗi cả nhà con thấy hơi mệt con muốn lên nghỉ trước” sau đó anh liền chạy lên phòng đóng chặt cửa lại, thất thần ngồi nhìn lên trần nhà, anh không chấp nhận được sự thật này “Không thể nào, không thể nào...tại sao cô ấy lại có thể trở thành chị dâu của mình chứ...mình không muốn...không muốn đâu”.

Thịnh lão phu nhân liền nói với Lý Huệ Nhi “Huệ Nhi con đi theo thằng bé xem nó thế nào nếu không khỏe thì gọi bác sĩ khám thử xem sao”.

Lý Huệ Nhi liền gật đầu “Dạ con đi ngay đây mẹ”.

Sau đó, anh cứ như vậy mà nhìn Thịnh Khải Luân và Diệp Mộ Tây kết hôn với nhau rồi ôm trong lòng một vết thương không bao giờ lành lại được nữa.

Thịnh Khải Tề bắt gặp cười khổ, năm 19 tuổi anh vô dụng không giữ được người mình yêu nhưng bây giờ đã 25 tuổi anh vẫn không thể đem cô ấy đến bên cạnh mình. Hôm nay, trong buổi lễ kỉ niệm thành lập công ty Hoàng Thịnh Quốc Tế anh vô tình nhìn thấy Diệp Mộ Tây, người con gái trong lòng anh vẫn luôn xinh đẹp với một nụ cười dịu dàng như trong quá khứ. Thịnh Khải Tề vốn định bước qua chào hỏi muốn có một bắt đầu mới với cô thì Thịnh Khải Luân đã nhanh chóng kéo Diệp Mộ Tây ra khiêu vũ cùng anh rồi, nhìn hai người khiêu vũ cùng nhau rất xứng đôi Thịnh Khải Tề vốn biết Diệp Mộ Tây yêu Thịnh Khải Luân bằng cả lý trí lẫn con tim nên chỉ đành đứng một góc từ xa dõi theo từng bước chân của cô, anh hận bản thân mình tại sao lại không phải là Thịnh Khải Luân, đã biết bao anh nghĩ nếu anh là Thịnh Khải Luân anh sẽ dùng cả cuộc đời mình để yêu thương che chở cho cô nhất định sẽ không làm cô tổn thương như những gì mà Thịnh Khải Luân đã làm. Anh yêu cô thì sao vẫn phải đứng trở mặt ra mà nhìn người mình yêu thương hứng chịu những tổn thương, anh không có cách nào để đứng ra bảo vệ cho cô cả bởi vì anh không biết phải lấy tư cách gì để ở bên cạnh cô nữa vì thế anh luôn thấy tự ti về bản thân mình trước Thịnh Khải Luân. Thịnh Khải Tề nằm suy nghĩ rất nhiều chuyện từ quá khứ đến hiện tại rồi ngủ quên lúc nào không hay.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Thông báo: Vì một số lý do riêng mình quyết định đổi tên nữ chính, nên từ giờ Diệp Mộ Tây sẽ đổi thành Diệp Hạ Lam nha các bạn!!!!

Ở Tiệp Trung Trang, Thịnh Khải Luân nhìn đồng hồ đã gần 12 giờ đêm liền đứng dậy đi tới chỗ Diệp Hạ Lam ngồi “ Em tính ngồi ở đây tới sáng luôn đó hả?”.

Diệp Hạ Lam đưa mắt liếc Thịnh Khải Luân một cái rồi quay mặt đi không thèm trả lời.

Thịnh Khải Luân cũng mệt mỏi rồi không muốn cãi nhau với cô nữa nên liền không nói không rằng một tay nhấc bổng Diệp Hạ Lam nằm lên vai mình rồi khiêng đi lên lầu.

Diệp Hạ Lam đánh vào lưng của Thịnh Khải Luân đồng thời gào lên “ Thịnh Khải Luân anh là tên khốn mau thả tôi xuống. .tôi ghét anh. .tôi ghét anh. . mau thả tôi xuống đi”.

Thịnh Khải Luân mở cửa phòng ngủ, nhẹ nhàng đặt Diệp Hạ Lam nằm lên giường rồi nằm áp trụ lên người cô, ánh mắt long lanh nhìn cô chằm chằm thấu tận tâm can, hơi thở của anh phả vào người của Diệp Hạ Lam rất nóng bỏng làm cho bầu không khí xung quanh trở nên quý dị.

“ Anh muốn. .làm gì. .???”.

Thịnh Khải Luân cúi người xuống thì thào vào tai của Diệp Hạ Lam “ Một nam một nữ ở trong cùng một phòng, nằm trên cùng một cái giường, vậy em nói xem tôi muốn làm gì và nên làm gì”.

Diệp Hạ Lam liền né qua một bên “ Anh nên ngồi dậy đi tôi thấy. .khó thở quá”.

Thịnh Khải Luân nở một nụ cười tà mị rồi nói “ Em phải nói là tôi muốn ăn em và nên ăn càng nhanh càng tốt hì”.

Diệp Hạ Lam thấy mặt mình bắt đầu nóng lên liền quát “ Thần kinh, nào tàn. .lời như vậy mà cũng nói ra được sao?”.

Thịnh Khải Luân liền gật đầu “ Tất nhiên là được rồi. .mỗi lần ở gần em tôi không bao giờ làm chủ được bản thân mình cả”.

Thịnh Khải Luân cúi đầu xuống cưỡng hôn Diệp Hạ Lam, anh dúi xuống hôn hít ở cổ đồng thời cũng đưa tay ra sau lưng kéo khóa áo của Diệp Hạ Lam xuống, cô liền đẩy Thịnh Khải Luân ra phản kháng nhưng lực của nam nhân lúc nào cũng mạnh hơn nữ nhân... nên sự cố gắng của Diệp Hạ Lam cũng như lấy cát lấp biển vậy.

Thịnh Khải Luân bất chợt nghe thấy tiếng nấc “ Tôi không muốn đâu. .cầu xin anh đó Thịnh Khải Luân. .dừng lại đi”.

Về mặt của Thịnh Khải Luân đông cứng lại nhìn Diệp Hạ Lam thì thấy nước mắt đang chảy ra từ khóe mắt của cô, tự nhiên trong lòng anh chấn động một cái, ý thức được hành động của mình làm cô khóc liền ngồi dậy đưa tay lau nước mắt của Diệp Hạ Lam, giọng nói cũng pha lẫn ôn nhu dịu dàng “ Được rồi anh dừng lại. .em đừng khóc mà Hạ Lam. .anh xin lỗi. .anh xin lỗi sau này nếu em không đồng ý anh sẽ không làm như vậy nữa”.

Trước đây, Thịnh Khải Luân chỉ cần Diệp Hạ Lam khóc qua camera ghi hình lại thôi mà đã thấy vô cùng xót xa hôm nay lại tận mắt chứng kiến cô khóc trong lòng không khỏi khó chịu cái cảm giác tự trách cứ bám lấy anh mãi không buông.

Thịnh Khải Luân đứng dậy mở tủ lấy một cái áo sơ mi trắng đưa cho Diệp Hạ Lam “Em đi tắm rồi thay tạm cái này đi. .mặc cái áo này đi ngủ có vẻ vẫn thoải mái hơn cái đầm dạ hội kia đó”.

Diệp Hạ Lam vẫn ngoảnh mặt đi chỗ khác không thèm đổi hoài đến Thịnh Khải Luân, anh liền nói thêm vào “ Yên tâm anh hứa sẽ không làm gì em cả. .sáng mai anh sẽ để em đi bây giờ trời tối rồi em thân con gái ra đường rất nguy hiểm. .à anh sẽ qua phòng khác ngủ tuyệt đối không làm phiền em” nói rồi Thịnh Khải Luân liền đứng dậy đi ra ngoài đóng cửa phòng lại.

Thịnh Khải Luân đứng ngoài ban công hút một điếu thuốc, anh từ nhỏ đến lớn dù có gặp phải khó khăn gì thì cũng sẽ suy nghĩ cách để giải quyết... nhưng từ khi Diệp Hạ Lam đột ngột bỏ đi vào thời gian năm năm về trước thì Thịnh Khải Luân đã bắt đầu sử dụng thuốc lá và cả rượu vào những lúc anh thấy cô đơn bất lực nhất để cô tìm quên cô.

Về mặt của Thịnh Khải Luân trông rất sầu muộn, năm năm trước Diệp Hạ Lam hết lòng yêu thương anh còn anh thì luôn đẩy cô ấy rời xa mình làm đủ mọi điều để cô ấy bị tổn thương, năm năm sau anh muốn bắt đầu lại thì cô ấy lại trốn tránh anh... có lẽ đây là quả báo mà Thịnh Khải Luân đáng phải nhận lấy.

Người ta nói có duyên mới gặp được nhau nhưng gặp được nhau cũng chưa chắc là có duyên... có lẽ giữa Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam là một đoạn nghiệt duyên cho nên mới thành thế cục như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Trở lại Thành phố X 17 năm trước, gia cảnh của Diệp Hạ Lam vốn rất tốt, ba mẹ cô là nghệ nhân làm đồ gốm nổi tiếng, sau nhiều năm dành dụm tiền đã xây dựng được một biệt viện theo phong cách La Mã cổ điển lấy màu trắng làm phong nền chủ đạo, nhìn đơn giản mà lại sang trọng tinh tế chẳng những thế mà còn mở được một trung tâm triển lãm đồ gốm tên Cổ Triệt “ăn nên làm ra” thu hút sự chú ý của nhiều người.

Gia đình của Diệp Hạ Lam gồm có bốn người là ba mẹ, anh trai song sinh và cô, gia đình cô sống chung nhà với gia đình của một người chú gồm chú thím và một cô con gái. Gia đình của chú cô rất nghèo khó nên ba mẹ của cô đã tiếp nhận cho họ về sống chung nhà của mình.

Cuộc sống vốn rất êm đềm cho đến khi người chú của cô vì ham mê cờ bạc nợ nần chồng chất không có tiền trả nợ cho bọn gang hồ thì bị ham dọa lấy mạng.

Người chú này của Diệp Hạ Lam cùng đường nên đã cãi bầy hại gia đình cô hồng chiếm đoạt toàn bộ tài sản của ba mẹ cô.

Vào ngày sinh nhật thứ tám của cô và anh trai song sinh ba mẹ cô đã đưa cô và anh trai của mình tới công viên giải trí nhưng trên đường đi lại xảy ra tai nạn trầm trọng khiến ba mẹ và anh trai song sinh của cô đều nhập viện trong tình trạng xấu nhất.

Vào thời điểm đó, tam thiếu gia Thịnh Khải Luân của Thịnh gia cũng đang trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc, đứa trẻ này từ khi sinh ra thể chất đã rất yếu ớt lại mắc bệnh tim bẩm sinh nên luôn làm cho cả nhà đứng ngồi không yên, nay bệnh tình lại càng nặng hơn bác sĩ yêu cầu phải thay tim gấp mới có thể vượt qua cửa tử... nhưng thử hỏi trên đời này mỗi người chỉ có một trái tim liệu có ai từ bỏ mạng sống của mình để hiến tim cho người khác.

Thịnh gia từ một năm trước đã gấp rút tìm kiếm đưa ra mức đãi ngộ cao với hy vọng tìm được trái tim thích hợp nhưng vẫn vô vọng.

Bệnh tình của Thịnh Khải Luân đột ngột trở nặng phải lập tức cấp cứu, bác sĩ đã vào phòng phẫu thuật hơn 3 tiếng mà vẫn chưa ra ngoài, cả nhà họ Thịnh như ngồi trên đống lửa.

Lâm Tuệ Nghi ngồi bên ngoài phòng phẫu thuật khóc hết nước mắt “Huhuhu..không biết kiếp trước tôi đã làm gì sai mà bây giờ con tôi phải chịu khổ như thế này nữa...ông trời ơi nếu muốn trừng phạt gì thì cứ nhắm vào con đây này xin ông cho Khải Luân một con đường sống”.

Thịnh Khải Nam an ủi vợ mình “Bà đừng bi quan như vậy Khải Luân sẽ không sao đâu mà...”.

Từ bên ngoài bác sĩ, y tá vội vã đẩy người bị nạn vào cấp cứu, Diệp Hạ Lam đứng một mình bên ngoài chờ, cô vẫn hy vọng là người thân của mình không sao nhưng kết quả không như mong đợi.

Bác sĩ ra ngoài nói với Diệp Hạ Lam “Cháu bé cháu còn người thân nào nữa không?”.

Diệp Hạ Lam lắc đầu “Dạ còn gia đình của chú nhưng cháu đã gọi điện nhưng không liên lạc được”.

Bác sĩ nhìn Diệp Hạ Lam bằng đôi mắt thương cảm “Cháu bình tĩnh nghe đây...ba mẹ của cháu không còn nữa rồi...”.

Diệp Hạ Lam nghe sét vừa đánh ngang qua tai, cô muốn ngã quỵ xuống nhưng nếu bây giờ cô gục ngã thì lấy ai lo cho anh trai của cô đây, Diệp Hạ Lam nắm chặt tay thành nắm đấm rồi hỏi “Thế còn anh của cháu thì sao???”.

Bác sĩ thờ dài “Não của cậu bé đó bị chấn thương mạnh e là không sống quá 3 tiếng nữa”.

Diệp Hạ Lam người bên cạnh thì thể lạnh giá của ba mẹ mình “Tại sao ba mẹ lại dùng cả tính mạng của mình để bảo vệ cho con chứ...tại sao hai người lại bỏ con một mình huhuhu...con sợ lắm ba mẹ mở mắt ra nhìn con đi mà...”.

Sau đó, Diệp Hạ Lam lại vào phòng chăm sóc đặc biệt ngồi bên cạnh anh trai, cô bất lực nhìn anh của mình nằm đó bất động mà rơi nước mắt nhưng bất chấp cô có làm gì có gọi như thế nào thì anh cô vẫn không mở mắt ra nhìn cô.

Bác sĩ từ trong phòng phẫu thuật đi ra nói với Lâm Tuệ Nghi và Thịnh Khải Nam “Nếu còn không tìm được tim thay thế thì e rằng tam thiếu...”.

Lâm Tuệ Nghi sụp đổ hoàn toàn khi nghe tin dữ, Thịnh Khải Nam cũng bàng hoàng những vẫn cố giữ bình tĩnh đỡ lấy Lâm Tuệ Nghi ngồi xuống ghế.

Một bác sĩ trẻ vội vã chạy tới nói với vị bác sĩ kia “Viện trưởng, bệnh viện chúng ta vừa mới tiếp nhận một trường hợp bị tai nạn giao thông trong đó có một cậu bé chừng 8,9 tuổi, não của cậu bé đó đang chết dần và đều quan trọng là...tim của cậu bé hoàn toàn phù hợp để thay cho tam thiếu gia”.

Lâm Tuệ Nghi nghe thấy như vậy liền kích động đứng dậy hỏi vị bác sĩ trẻ kia “Có thật không...vậy thì các vị làm ơn mau cứu con trai tôi đi...”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Bác sĩ trưởng khoa ái ngại nói “ Xin lỗi Thịnh phu nhân nhưng chuyện này không phải nói là làm được đâu, bệnh nhân không có ký giấy hiến tạng cho nên bây giờ chỉ có thể đến cầu xin người nhà của cậu bé đó mà thôi. Nếu họ đồng ý hiến tạng thì chúng tôi mới tiến hành phẫu thuật được”.

“ Người thân của cậu bé đó đang ở đâu?”.

Lâm Tuệ Nghi đi tới phòng chăm sóc đặc biệt thì không khỏi thương tâm khi thấy một cô bé còn nhỏ tuổi đứng bên ngoài nhìn vào căn phòng có một cậu bé nằm bên trong.

Vị bác sĩ trẻ kia nói với Lâm Tuệ Nghi “ Gia đình cô bé này bị nạn ba mẹ đã mất, còn anh trai song sinh của cô bé đó thì... như tôi đã nói với phu nhân trước đó bởi vì gia đình không còn người thân nào nữa nên cô bé này có quyền quyết định có hiến tạng tim cho tam thiếu hay không đó thưa phu nhân”.

Lâm Tuệ Nghi bước đến gần Diệp Hạ Lam “ Cháu bé cháu nói chuyện với cô một lát được không??”.

Diệp Hạ Lam quay người lại nhìn Lâm Tuệ Nghi bằng ánh mắt lạ lẫm “ Cô là..ai?? Cháu không quen cô thì phải?”.

“ Đúng, cháu không quen biết cô nhưng bây giờ chúng ta làm quen có được không?!”.

Diệp Hạ Lam đi theo Lâm Tuệ Nghi ra ngoài hai người ngồi ở ghế đá trong khuôn viên bệnh viện.

“ Lúc này cô bảo muốn nói chuyện với cháu...”.

“ Cháu tên gì nói cô nghe được không??”.

“ Dạ tên của cháu là Diệp Hạ Lam”.

“ Mộ Tây à cháu có thể giúp cô cứu con trai của cô có được không??”.

Diệp Hạ Lam nhìn Lâm Tuệ Nghi bằng ánh mắt khó hiểu “ Nhưng làm sao cháu có thể cứu được con trai của cô...cháu không phải là bác sĩ mà”.

Lâm Tuệ Nghi nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Diệp Hạ Lam giọng điệu thành khẩn “ Có thể mà cháu có thể cứu con trai của cô mà cầu xin cháu đó làm ơn giúp cô đi”.

“ Vậy cháu có thể giúp gì cho cô???”.

“ Đồng ý hiến tim của anh trai cháu cho con trai của cô”.

Nghe Lâm Tuệ Nghi nói như vậy, Diệp Hạ Lam liền hoảng hốt rút tay lại, cô đứng dậy sợ hãi lùi về phía sau mấy bước “ Cô vừa nói gì cơ...không thể được đâu mất tim rồi anh cháu sẽ chết đó”.

Lâm Tuệ Nghi ứa nước mắt “ Cô biết rất khó để chấp nhận cái chết của người mình thương yêu nhưng bác sĩ nói anh trai của cháu chỉ có thể sống trong vòng ba tiếng nữa thôi...não của cậu bé đó đang chết dần rồi nhưng tim của anh trai cháu lại thích hợp để cứu sống con trai của bác...cầu xin cháu hãy cứu con trai của bác...huhuhu...”.

Diệp Hạ Lam lắc đầu liên tục “ Không đâu...”.

Lâm Tuệ Nghi hạ mình quỳ gối xuống “ Cô cầu xin cháu hãy cứu con trai của cô...làm ơn đi cháu chính là hy vọng cuối cùng của gia đình cô...cầu xin cháu cứu con trai cô...huhu...”.

“ Cháu xin lỗi cháu không thể” Diệp Hạ Lam nói vậy rồi liền quay đầu bỏ chạy.

Lúc đi trên hành lang cô vô tình đi ngang qua phòng của bác sĩ và nhìn thấy một bà cụ ngồi bên trong, bà cụ đó nói với bác sĩ “ Tôi muốn ký giấy hiến tạng đôi mắt của mình khi tôi ra đi...bởi vì như thế sẽ mang lại ánh sáng cho một ai đó...tôi muốn người ấy sẽ thay tôi dùng đôi mắt này tiếp tục nhìn cuộc đời đời thay”.

Lâm Tuệ Nghi ngồi bệt dưới đất, tóc tai rối bù, khóc như mưa tháng bảy, hy vọng cuối cùng của bà đã vụt tắt, thế giới của bà cũng sắp sụp đổ theo rồi. Xuyên qua màn nước mắt mờ hồ Lâm Tuệ Nghi thấy một đôi giày màu đỏ xuất hiện trước mắt mình, bà ngẩng đầu lên thì thấy Diệp Hạ Lam đang đứng trước mặt mình.

Diệp Hạ Lam hít một hơi thật sâu rồi nói “ Cháu đồng ý hiến tạng tim của anh cháu sau khi anh ấy trút hơi thở cuối cùng... nhưng cháu có một điều kiện”.

Lâm Tuệ Nghi lấy tay quẹt nước mắt trên mặt, vẻ mặt vui mừng vội vàng hỏi “Điều kiện gì cháu nói đi... cô có nghe nói về gia cảnh của cháu rồi... cháu cần tiền không bao nhiêu cô cũng có thể đáp ứng”.

“Cô có thể cho cháu gặp con trai cô không, cháu có mấy lời muốn nhắn gửi đến cậu ấy...”.

Lâm Tuệ Nghi nhìn Diệp Hạ Lam bằng đôi mắt ngạc nhiên “Chỉ vậy thôi sao? Cháu không yêu cầu về tiền bạc gì hết sao”.

“Vâng”.

Diệp Hạ Lam một mình đi vào phòng chăm sóc đặc biệt của Thịnh Khải Luân, cô nhìn thấy một cậu bé có gương mặt như thiên sứ đang nằm trên giường mắt nhắm nghiền như đang ngủ, khắp người cậu người đều là vết kim tiêm, ở mu bàn tay vẫn còn cắm tới bốn đầu kim truyền dịch, đáng vẻ nhìn ốm yếu xanh xao, hơi thở lại rất yếu có khi thì khó khăn thở hắt ra.

Diệp Hạ Lam nắm lấy bàn tay của Thịnh Khải Luân “Xin chào, tôi tên là Diệp Hạ Lam... tôi không cần biết trước đây cậu là người như thế nào nhưng sau khi nhận trái tim của anh tôi cậu hãy sống cho thật tốt... dùng trái tim đó yêu thương ba mẹ của cậu thay cho việc mà anh tôi không thể tiếp tục làm... dùng trái tim đó với tình cảm rộng mở giúp đỡ những người cần giúp đỡ thay cho anh tôi... hãy sống thật tốt trở thành một người có ích cho xã hội...”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Thịnh Khải Luân khẽ cử động ngón tay, cậu mơ hồ mở mắt ra cố gắng nhìn xem là ai vừa nói chuyện với mình nhưng lúc đó Diệp Hạ Lam đã đi ra tới cửa phòng, nên Thịnh Khải Luân chỉ thấy bóng dáng của cô mà thôi, sau đó cậu lại mơ màng thiếp đi.

Diệp Hạ Lam ngồi bên cạnh anh trai những giây phút cuối cùng “Anh à... anh sẽ không trách em đúng chứ... tìm anh còn đáp nghĩa là một phần trong anh vẫn còn tồn tại trên thế giới này... người ta nói sống là phải cho đi với lại em nghĩ cái chết không phải là kết thúc mà là mở đầu một cuộc sống mới...”.

Diệp Hạ Lam hôn lên trán của anh trai mình “Mặc dù chúng ta từng cãi nhau cũng từng đánh nhau... nhưng em vẫn luôn thấy may mắn và hạnh phúc khi được làm em gái của anh... hẹn kiếp sau gặp lại chúng ta vẫn sẽ là anh em... huhuhu”.

Diệp Hạ Lam đứng ngơ ngác nhìn các bác sĩ, y tá gỡ ống thở oxy ra rồi đẩy anh trai của mình đi với đôi mắt buồn bã vô vọng, cô thầm nói với chính mình “Mạnh mẽ lên Diệp Hạ Lam đừng để họ ở thế giới bên kia vẫn phải tiếp tục lo lắng cho mày nữa”.

Cuộc phẫu thuật thay tim cho Thịnh Khải Luân được tiến hành và thành công mỹ mãn, Lâm Tuệ Nghi và Thịnh Khải Nam có đi tìm Diệp Hạ Lam để cảm ơn nhưng không tìm được.

10 năm sau...

Thịnh Nhất Phi 17 tuổi là ngũ tiểu thư của Thịnh gia đến đại học nghệ thuật Z tìm Thịnh Khải Tề thì vô tình đi ngang qua phòng thực hành ngành nghệ thuật gốm sứ của trường, phòng làm toàn bằng kính nên đứng bên ngoài cũng có thể nhìn thấy bên trong mọi người đang làm các tác phẩm nghệ thuật của mình.

Thịnh Nhất Phi bị thu hút bởi một cô gái mặc quần Jeans xanh nhạt với áo sơ mi trắng, tay áo xắn lên tới khuỷu tay, tóc cô gái búi thấp có một phần tóc rút xuống làm cho cô gái càng trở nên xinh đẹp quyến rũ hơn, lúc cô ấy mỉm cười thì rất dịu dàng nữ tính đón tìm người khác.

Cô gái xinh đẹp kia đang làm một cái tách nhìn đáng vẻ rất trau chuốt tỉ mỉ nâng niu mấy cục đất trong tay cứ như là bảo vật, mà cũng đúng thôi mấy cục đất dơ bẩn vô tri đó sau khi qua bàn tay của các nghệ nhân thì hiển nhiên sẽ trở thành các báu vật chứa đựng linh hồn mà nghệ nhân gửi gắm vào đó.

Thịnh Nhất Phi đứng bên ngoài cả buổi chỉ để ngắm nhìn cô gái xinh đẹp kia cho đến lúc chuông reo thông báo hết giờ học, cô gái xinh đẹp trong lớp đồ gốm cẩn thận cất cái tách vừa làm xong vào một cái hộp giấy, rồi đi tới bồn nước rửa tay cho sạch sẽ sau đó lấy cái hộp giấy chứa cái tách cẩn thận đặt vào ba lô rồi mang ba lô lên đi ra ngoài.

Thịnh Nhất Phi thấy cô gái xinh đẹp kia bước ra khỏi lớp và đi về phía mình mỉm cười, cô cũng ngẩng người ra mỉm cười lại vừa tính lên tiếng nói chuyện làm quen thì đột nhiên thấy cô gái xinh đẹp kia đi lướt ngang qua mình, Thịnh Nhất Phi khó hiểu liền quay đầu nhìn về phía sau thì thấy cô gái xinh đẹp vừa nãy đi tới chỗ một cô gái khác, cô gái kia hỏi “Hạ Lam hôm nay thực hành cậu lại làm ra món đồ gì vậy hả???”.

Diệp Hạ Lam nhìn Lục Ngạc rồi mỉm cười “Là làm cái tách đó trúng tủ của mình luôn... mình ở Văn Kỳ 8 năm không biết là đã làm ra bao nhiêu cái tách rồi cho nên có thể nói dễ như ăn cháo hìhìhì...”.

“Vậy là hôm nay phải khao mình ăn vặt rồi nha hahaha”.

Lục Ngạc liền kéo tay của Diệp Hạ Lam rời khỏi đó, để lại một Thịnh Nhất Phi đứng ngơ ngác như trời trồng.

Thịnh Nhất Phi đứng nhìn theo và trầm nghĩ “Xén chút nữa là mình hớ một vợ to đùng rồi...mà chị ấy đẹp thật nhất định phải tìm cách làm quen...mình là mình chăm chị gái xinh đẹp đó làm chị dâu của mình rồi a”.

Thịnh Nhất Phi đang đứng suy nghĩ thì đột ngột bị ai đó vỗ vào vai một cái nên giật thót người, cô quay lại phía sau thì thấy Thịnh Khải Tề “Em làm gì mà đứng đây ngơ ngác ngần ngại vậy, bộ bị trai đẹp hút hồn rồi hay sao vậy??”.

“Không phải là trai đẹp mà là gái đẹp nha”.

Thịnh Khải Tề ngạc nhiên nhìn Thịnh Nhất Phi kêu lên “Cái gì...em là con gái mà lại...”.

“Em đang tìm chị dâu tương lai đó mà hihi...anh Khải Luân sắp học xong trở về rồi cũng nên tìm một cô gái xứng tầm với anh ấy chứ”.

Thịnh Khải Tề để ngón tay trở lên trán của Thịnh Nhất Phi rồi đẩy nhẹ một cái “Em thôi đi, đừng phí công vô ích nữa, anh Khải Luân đã có ý trung nhân rồi mà”.

Thịnh Nhất Phi cười đều một cái “Ý anh là con nhỏ Hạ Mạt đó hả?”.

Thịnh Khải Tề gật đầu “Đương nhiên rồi...mà người ta cũng lớn tuổi hơn em 4 tuổi lận đó đừng có kêu con nhỏ này con nhỏ nọ”.

“Ai quan tâm đâu...em quyết định rồi cô gái xinh đẹp vừa nãy nhất định phải là chị dâu của Thịnh Nhất Phi này hehehe”.

Thịnh Khải Tề kéo tay của Thịnh Nhất Phi đi ra khỏi trường “Thôi đi về cô nương đừng có ở đây mà suy nghĩ viễn vông nữa”.

Lúc bước lên xe, Thịnh Khải Tề nhìn thấy Diệp Hạ Lam và Lục Ngạc đang ngồi ăn kem trong một quán kem đối diện ven đường, anh nhìn Diệp Hạ Lam bằng ánh mắt hết sức dịu dàng rồi mỉm cười nhạt lướt tiếc lên xe rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Từ ngày khai giảng năm học mới,sau khi Diệp Hạ Lam làm đại diện tân sinh viên lên phát biểu trước toàn trường, Thịnh Khải Tề đã luôn dõi theo cô, vừa nhìn thấy Diệp Hạ Lam thì Thịnh Khải Tề đã nhận ra đó là cô bé hồi học chung vườn trẻ với mình, cô bé đã tôn trọng và tiếp cho anh thêm nghị lực để thực hiện giấc mơ của mình.

Sau 10 năm xa cách cuối cùng cũng gặp lại nhưng có lẽ chỉ có mình anh nhớ đến cô mà thôi, nụ cười ngây ngô cùng giọng nói ngọt ngào của cô đã khắc sâu vào tâm trí của anh tự thuở nào rồi.

Mỗi ngày tan tiết sớm Thịnh Khải Tề vẫn thường hay đến lớp nghệ thuật gốm sứ tìm một người em quen trong câu lạc bộ guitar của trường và ngồi lại xem cậu ấy làm các vật dụng bằng gốm sứ... nhưng thật chất, đây chỉ là cái cớ để anh có thể ngắm nhìn Diệp Hạ Lam trong khoảng cách gần hơn một chút mà thôi.

Sau một thời gian đến trường đại học nghệ thuật Z, Thịnh Nhất Phi đem về mấy tấm ảnh mà cô chụp lên Diệp Hạ Lam cho ông bà nội và ba mẹ xem.

“Mọi người thấy cô gái này có đẹp không?”.

Ông nội của cô liền lên tiếng “Tiểu ngũ hôm nay con lại bày trò gì nữa đây??”.

“Ông nội con tính chọn chị này làm chị dâu đó, ông thấy có được không???”

Bà nội cô liền hỏi “Con tính cưới cô ấy cho anh nào của con đây, Khải Lăng, Khải Luân hay là Khải Tề”.

“Tất nhiên là anh hai Khải Luân của con rồi, hai anh kia làm gì có cửa hơn nữa anh Khải Lăng cũng đã kết hôn rồi còn gì”.

Lâm Tuệ Nghi nhìn tấm ảnh rồi nhủ mầy hồi lâu bà cứ nhìn chăm chăm vào cái vòng tay bằng bạc có trang trí những khối cầu nhỏ bằng gốm sứ, năm khối cầu là năm màu khác nhau, bà nhớ lại khi xưa cô bé đồng ý hiến tim của anh trai cứu Thịnh Khải Luân cũng có một cái vòng tay như vậy, bà cũng rất thích đồ handmade đặc biệt là cái vòng tay đó nên đã thử đi tìm mua ở các tiệm bán đồ trang sức cao cấp, thậm chí là cửa hàng handmade nhưng vẫn không có, sau này đọc báo mới biết chiếc vòng tay đó là của một đôi vợ chồng là nghệ nhân làm gốm sứ thiết kế và làm riêng cho con gái của họ.

Thịnh Nhất Phi thấy mẹ của mình ngồi im lặng hồi lâu liền lên tiếng hỏi “Mẹ bị sao vậy? mẹ không thích cô ấy sao??”.

Lâm Tuệ Nghi liền ngẩng đầu lên nhìn Thịnh Nhất Phi “ Nhất Phi con gặp cô gái này ở đâu vậy??”.

“ Dạ ở đại học nghệ thuật Z nơi mà anh Khải Tề đang học đó mẹ...con vô tình nhìn thấy cô ấy đang làm gốm”.

Lâm Tuệ Nghi liền kinh ngạc kêu lên “ Con nói cô gái đó làm gốm ư???”.

Thịnh Nhất Phi liền gật đầu “ Dạ đúng”.

“Thế con có biết tên cô ấy là gì không??”.

“ Con điều tra rồi tên chị ấy là Diệp Hạ Lam đó mẹ”.

Lâm Tuệ Nghi liền vui mừng reo lên “ Là Diệp Hạ Lam...có thật là Diệp Hạ Lam không??”.

Thịnh Khải Nam nhú mày “ Diệp Hạ Lam chẳng lẽ là cô bé năm đó!?”.

“ Phải, anh nhớ không cô bé năm đó đã đồng ý hiến tim của anh trai mình để cứu Khải Luân đó, cô bé đó tên là Diệp Hạ Lam”.

Thịnh lão gia liền nói “ Có thể là trùng tên thì sao???”.

“ Không đâu ba”.

Lâm Tuệ Nghi liền chỉ vào cái vòng tay mà Diệp Hạ Lam đeo trong tấm hình rồi nói “ Mọi người nhìn xem năm đó cô bé giúp gia đình mình cũng đeo cái vòng tay này hơn nữa con từng xem qua trên báo có đề cập đến cái vòng này là vật thiết kế riêng cho con gái của một đôi vợ chồng nghệ nhân làm gốm sứ, mà cô gái Nhất Phi nói cũng đang học gốm sứ con có linh cảm chính là cô gái mà chúng ta đang tìm bấy lâu nay”.

Thịnh lão phu nhân khẽ mỉm cười “ Vậy thì tốt quá rồi chúng ta nợ cô ấy một tính mạng cho nên phải báo đáp người ta thật tốt...mà mẹ nghĩ cô ấy với chúng ta thật có duyên với nhau đó chứ hì”.

Thịnh lão gia liền nói “Chúng ta và cô gái này vừa có duyên vừa có nợ chi bằng cưới cô gái này cho Khải Luân nhà mình đi mọi người thấy sao??”.

Thịnh Nhất Phi liền reo lên “ Con ủng hộ hai tay hai chân luôn hahaha...ông nội muôn năm”.

Thịnh Khải Nam có vẻ lo ngại “ Nhưng chúng ta đột nhiên báo cưới chắc gì người ta đã đồng ý đâu chứ”.

Lâm Tuệ Nghi liền nói “ Em sẽ thuyết phục con bé ấy... với em nghĩ để Khải Luân nhà mình dùng cả đời yêu thương, bảo vệ cô ấy là báo đáp tốt nhất, Khải Luân nợ con bé đó chính là cả cuộc đời mà”.

Nhị thiếu phu nhân đời thứ hai của Thịnh gia là vợ của Thịnh Khải Lãng từ bên ngoài đi vào không nghe hết đầu đuôi câu chuyện đã liền lên tiếng “ Ông bà nội và gia đình bác ba nên xem xét lại một cô gái không rõ lai lịch như vậy làm sao xứng với Thịnh gia chúng ta chứ, biết đâu lại là phường trộm cướp, lừa gạt không chừng”.

Thịnh Bắc là đại thiếu gia đời thứ nhất của Thịnh gia cũng là ba chồng của Tần Uyên Thi liền lên tiếng quát “ Uyên Thi chỗ người lớn đang nói chuyện có chỗ cho con xen vào sao??”.

Tần Uyên Thi liền cúi đầu “ Con xin lỗi mọi người...con cũng chỉ là lo gia đình mình thôi mà”.

Thịnh lão gia liền nói “ Không sao...không sao...ta sẽ cho người đi điều tra về cô gái tên Diệp Hạ Lam này cho thật kỹ rồi mới quyết định có nên cưới cô ấy cho Khải Luân hay không nên mọi người cứ yên tâm”

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Thịnh Khải Luân hoàn thành xong chuyến du học của mình trong 4 năm, anh có trong tay bằng cử nhân kinh tế, chẳng những vậy còn có bằng tiến sĩ ở đại học Harvard, Thịnh Khải Luân về nước nhưng không có về Thành phố X mà là đến thành phố B.

Trước đây, anh quen biết và đem lòng yêu thương một cô gái tên là Hạ Mạt. Hạ Mạt là một người con gái xinh đẹp với đôi mắt to tròn và mái tóc dài như búp bê baby đã vậy cô còn múa rất đẹp được mệnh danh là công chúa của trường anh lúc bấy giờ.

Thịnh Khải Luân từng nghĩ sau khi từ Mỹ trở về sẽ xin gia đình cho đính hôn với Hạ Mạt nhưng anh không ngờ trước ngày mình đi du học Hạ Mạt đột

ngột hện gấp mặt nói chia tay, lúc đó anh đã rất hoang mang nhưng chuyện anh đi du học đã được ông nội mình định đoạt nên đành chấp nhận rồi đi trong 4 năm, anh nỗ lực học tập hết mình để đạt được kết quả cao nhất để làm vui lòng ông, nhưng qua đó anh cũng muốn chứng minh bản thân với Hạ Mạt lúc quay về nước cho nên mới cố gắng như vậy.

Lúc anh đến thành phố B đầu đầu cũng là poster có hình ảnh của Hạ Mạt, cô bây giờ là một minh tinh nổi tiếng cho nên người người đều biết đến.

Thịnh Khải Luân bắt taxi đi tới công ty giải trí mà Hạ Mạt đang làm việc đứng chờ hơn 1 tiếng đồng hồ mới được gặp cô, sau bao năm xa cách gặp lại Thịnh Khải Luân rất vui mừng “Hạ Mạt, anh về rồi, anh muốn nghe một câu giải thích tại sao lúc đó lại nói chia tay với anh”.

Hạ Mạt mỉm cười nhưng không có chút cảm xúc nào “Hết yêu thì chia tay thôi”.

“Em nói dối”.

“Tôi nói dối anh làm gì...tôi bây giờ là đại minh tinh nổi tiếng còn anh không nhìn lại mình chỉ là một du học sinh vừa mới về nước...anh là hoàng tử trong cái miệng giẻ rách còn tôi là một ngôi sao sáng trên bầu chúng ta vốn dĩ đã là người của hai thế giới khác nhau rồi Khải Luân à”.

“Thì sao chứ???? anh có thể lo cho em chu toàn mà Hạ Mạt”.

“Tôi thích đại gia tôi thích tiền, anh có không????”.

“Anh...”.

Thịnh Khải Luân tuy là tam thiếu gia của Thịnh gia giàu nứt đổ đổ vách ở thành phố X tuy nhiên quyền quyết lực vẫn nằm trong tay của Thịnh lão gia ông nội của anh cho nên Thịnh Khải Luân chỉ là một du học sinh vừa mới về nước thật, trong tay chẳng có lấy thứ gì cả.

Hạ Mạt tỏ thái độ khinh khi lạnh nhạt “Không có chứ gì...vậy thì đừng làm phiền tôi hiểu chưa...tránh xa tôi càng xa càng tốt”.

Hạ Mạt lên một xe màu đen sang trọng rồi rời đi, nước mắt cô rơi xuống “Xin lỗi Khải Luân...em không còn xứng đáng với anh nữa rồi...huhuhu...”.

Trong đầu Hạ Mạt hiện lên những hình ảnh không mấy trong sáng trên giường giữa cô và mấy người đạo diễn khác nhau, ngày xưa vì bị Thịnh gia cấm đoán chuyện tình yêu nói cô không xứng với Thịnh gia cho nên Hạ Mạt quyết tâm trở nên giàu có nổi tiếng để dẫn dắt lại mấy người nhà họ Thịnh nhưng...showbiz là một bầu trời rộng lớn của vinh quang đồng thời cũng là một vùng bùn dơ bẩn không phải ai cũng có thể vững lòng trước danh vọng vật chất, vì có được vai diễn vì để được nổi tiếng mà Hạ Mạt chấp nhận đánh đổi cả thứ quý giá nhất của người con gái, cô xa hóa vào vùng lầy nhơ nhuốc để rồi cả đời không thể nào quay đầu lại được nữa.

Trong khi đó, Lâm Tuệ Nghi đã tìm đến nói chuyện với Diệp Hạ Lam, hai người ngồi trong một cà phê gần trường đại học nghệ thuật Z.

Diệp Hạ Lam nhìn Lâm Tuệ Nghi có chút xa lạ mà cũng có chút rất quen mắt trong đầu cô nghĩ thầm “Người phụ nữ có cốt cách cao quý sang trọng này hình như mình đã gặp qua ở đâu thì phải...nhưng là gặp ở đâu chứ”.

Lâm Tuệ Nghi thấy Diệp Hạ Lam im lặng hồi lâu nên đành lên tiếng trước “Hạ Lam cháu không nhớ cô sao????”.

“Xin lỗi, cô đây là...”.

“10 năm trước ở bệnh viện cô đã cầu xin cháu cứu con trai cô cháu nhớ chứ”.

“A thì ra là cô...”.

Lâm Tuệ Nghi mỉm cười “Đúng rồi, cô tưởng cháu quên mất rồi chứ, lúc đó ở bệnh viện cháu đã đi đâu?? cô có tìm mà không gặp lại được cháu, thời gian qua cháu sống như thế nào????”.

Diệp Hạ Lam có thoáng buồn “Sau khi ba mẹ và anh trai cháu mất, gia đình của chú cháu đã chiếm đoạt toàn bộ tài sản bao gồm nhà, xưởng làm gốm, trung tâm triển lãm của ba mẹ cháu. Với số tiền ít ỏi từ sổ tiết kiệm cháu an táng người thân ở nghĩa trang Tây Thành, những người quen trước đó của ba mẹ đều quay lưng với cháu chỉ bác quản gia thương cảm cho hoàn cảnh của cháu nhận cháu về làm con nuôi thôi. Bác Tổng sống một mình không có người thân nên rất yêu thương cháu, tuy là cuộc sống có vất vả một chút nhưng qua đó cháu thấy mình trưởng thành hơn nhiều”.

Lâm Tuệ Nghi vuốt mái tóc đen dài mượt mà của Diệp Hạ Lam và nhìn cô bằng ánh mắt xót xa “Tội nghiệp cho cháu quá, lúc đó cô đã rất muốn nhận cháu làm con nuôi rồi mang cháu về nhà cư ngụ nhưng không ngờ lúc cô quay lại cháu đã đi rồi cô vẫn luôn ân hận về chuyện đó”.

Diệp Hạ Lam mỉm cười “Cô đừng tự trách mình nữa...ai cũng có số phận hết rồi cô à”.

“Cháu nghĩ thoáng như vậy là tốt”.

“Cô đột nhiên tới tìm cháu là có chuyện gì vậy????”.

Lâm Tuệ Nghi nhớ lại mục đích mình tới đây liền hỏi “Hạ Lam cháu đã có ý trung nhân chưa????”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Diệp Hạ Lam có chút ngạc nhiên lần e thẹn “ Dạ chưa, ai lại thích một người xấu xí, vô dụng như cháu chứ cô”.

Lâm Tuệ Nghi vui mừng kêu lên “ Vậy thì tốt quá rồi”.

Diệp Hạ Lam nhìn Lâm Tuệ Nghi bằng ánh mắt khó hiểu, bà liền lên tiếng giải thích “ À cháu đừng hiểu lầm ý của cô, thật ra thì Khải Luân nhà cô cũng tới tuổi lập gia đình cô thấy hai đứa rất có duyên với nhau, Khải Luân lại nợ cháu cuộc sống này cho nên gia đình cô tính cưới cháu cho con trai của cô, không biết ý cháu thế nào?”.

Diệp Hạ Lam thoáng thấy hình ảnh của chàng thiên sứ năm nào xuất hiện trước mắt, có lẽ chàng trai đó đã lưu lại trong tiềm thức của cô từ nhiều năm về trước rồi.

Lâm Tuệ Nghi thấy Diệp Hạ Lam im lặng hồi lâu liền hỏi “ Cháu không đồng ý sao Hạ Lam, cô thấy hình như cháu không vui thì phải?!”.

Diệp Hạ Lam liền lắc đầu xua tay “ Dạ không phải, chỉ là cháu sợ mình không xứng thôi, gia cảnh của cháu quả thật rất chênh lệch so với Thịnh gia của cô, hơn nữa cháu đâu biết con trai của cô có thích cháu không?”.

“ Chuyện đó cháu không cần lo gặp cháu rồi nó chắc chắn sẽ thích, cháu nên nhớ trái tim trong lồng ngực trái của nó vốn có thần giao cách cảm với cháu mà”.

Thịnh Khải Luân thất vọng quay về nhà ở thành phố X, chưa được bao lâu đã nghe ông nội định đoạt hôn sự của mình, anh cũng chẳng quan tâm tới.

Trong nhà Thịnh Khải Tề và Thịnh Khải Luân thân thiết với nhau nhất, hiểu nhau nhất nên Thịnh Khải Tề hỏi Thịnh Khải Luân “ Anh ba, em nghe nói ông nội đã định đoạt hôn sự của anh rồi, anh không có ý kiến gì sao???”.

“ Ừ thì cưới ai cũng như nhau cả thôi có gì mà phải ý kiến ý cò chứ...mà có ý kiến rồi cũng có khác gì đâu chẳng thà im lặng chấp nhận cho xong”.

Thịnh Khải Luân ban đầu không đồng ý hôn sự này nhưng ông nội của anh đã nói với anh “ Chỉ cần con và Hạ Lam có con ông nhất định sẽ giao toàn bộ Hoàng Thịnh Quốc Tế lại cho con”, anh phải nắm quyền lực trong tay phải trở nên giàu có thì mới có thể mang Hạ Mạt quay về bên cạnh của mình nên bất chấp tất cả, anh đồng ý kết hôn với Diệp Hạ Lam người mà ông nội của anh đã chọn làm cháu dâu của Thịnh gia.

Lần đầu tiên, Thịnh Khải Luân gặp Diệp Hạ Lam là ở đại học nghệ thuật Z hôm đó anh tới đón cô về nhà theo lệnh của ông nội, đứng bên ngoài nhìn xuyên qua lớp kính trong suốt Thịnh Khải Luân thấy Diệp Hạ Lam quả thật giống với miêu tả của mọi người là một cô gái xinh đẹp tài mạo vẹn toàn chẳng những thế còn rất ngoan hiền từ tế... nhưng bởi vì cô gái này mà tình yêu của anh và Hạ Mạt đứt đoạn nên từ cái nhìn đầu tiên đã là chán ghét anh phủ nhận tất cả ưu điểm của cô.

Diệp Hạ Lam tan học cô mang ba lô vào, đi vội ra ngoài và vô tình đụng vào người của một chàng trai đáng cao 1m86, gương mặt điển trai, ngũ quan tinh tế nhưng lại toát lên khí chất lạnh lùng khó gần, sau đó Diệp Hạ Lam cúi đầu lên tiếng “ Xin lỗi anh tôi không cố ý”.

Thịnh Khải Luân mỉm cười rồi nói “ Không sao đâu”.

Diệp Hạ Lam liền đi nhanh về phía trước vẫy tay gọi “ Lục Ngạc mình ở đây này” rồi chạy về phía của Lục Ngạc.

Thịnh Khải Luân quay người lại nhìn rồi bước nhanh về phía cô.

Lục Ngạc chỉ chỉ tay qua phía ven đường “ Hạ Lam hôm nay có tiệm trà sữa mới khai trương giảm giá tới 50% lận đó chúng ta đi thử nha”.

Diệp Hạ Lam liền vui vẻ gật đầu đồng ý “ Được hì”.

Cả hai vừa tính bước đi thì nghe giọng ai đó gọi “ Diệp Hạ Lam, cô đứng lại đó cho tôi”.

Diệp Hạ Lam và Lục Ngạc đưa mắt nhìn nhau rồi quay lại phía sau, Diệp Hạ Lam thấy người mình vừa đụng phải lúc nãy nên có chút hoảng hốt nghĩ thầm “ Không biết có làm hư cái gì không của anh ta không...hay là anh ta muốn bắt đền”.

Diệp Hạ Lam nhìn Thịnh Khải Luân một lúc thật lâu rồi lắp bắp hỏi “ Lúc này...anh bảo không sao...rồi mà”.

“ Tôi gọi cô không phải vì chuyện lúc nãy”.

“ Thế thì là vì chuyện gì...còn nữa sao anh biết tên của tôi???”.

Thịnh Khải Luân mỉm cười nhạt “Tên của tôi là Khải Luân, tôi đến đón cô về nhà”.

Diệp Hạ Lam ngạc nhiên vô độ “Anh...anh là Khải...L...u...â...n?”.

Diệp Hạ Lam nhìn kỹ mới nhận thấy Khải Luân của bây giờ so với người nằm trên giường bệnh 10 năm trước quả là một trời một vực, người bây giờ cao lớn điển trai lại mạnh khỏe chứ không yếu ớt như xưa, đã vậy còn rất có khí chất là tam thiếu gia nữa chứ.

Lục Ngạc động khẽ tay của Diệp Hạ Lam rồi hỏi khẽ “Ai mà đẹp trai vậy Hạ Lam??”.

“Người quen của gia đình mình lúc trước, Lục Ngạc à chắc là hôm nay không đi uống trà sữa với cậu được rồi, lúc khác chúng ta đi nha”.

“Cái đồ xấu xa mê trai bỏ bạn mà”.

“Thôi đừng có giận mai mình khao cậu chịu không?!”.

Lục Ngạc mỉm cười toe toét “Như vậy thì còn được...thôi tạm biệt nha”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Lục Ngạc đi trước, Diệp Hạ Lam theo Thịnh Khải Luân về Thịnh gia gặp mặt cả gia đình của anh.

Trước mắt người thân của mình, Thịnh Khải Luân đối xử với Diệp Hạ Lam rất tử tế có thể nói là hết mực yêu thương, có thể nói là anh cố tình làm cho Diệp Hạ Lam yêu thích mình sau đó sẽ làm cho cô nếm mùi đau khổ.

Hôn lễ của Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam diễn ra trong một khách sạn rất sang trọng và được tổ chức bí mật không làm kinh động tới giới truyền thông, Thịnh Khải Luân bảo không muốn lễ cưới quá rùm beng, với lại Diệp Hạ Lam còn đang đi học nên không muốn công khai chuyện kết hôn sợ làm ảnh hưởng đến việc học của cô... vì thế số lượng khách mời có giới hạn chỉ là những người thân thiết nhất với Thịnh gia mà thôi, mặc dù đơn giản không quá phở trương nhưng vẫn có thể nói là đám cưới thể kỷ ở Thành phố X từ trước đến nay.

Thịnh Khải Nam và Tống Dụ ba nuôi của Diệp Hạ Lam cùng cầm tay dắt cô đi vào lễ đường, cô cảm thấy rất hạnh phúc vì có tới hai người cha dắt cô đi vào lễ đường như vậy thì niềm vui sẽ nhân lên gấp đôi.

Diệp Hạ Lam mặc một chiếc váy cưới màu trắng có đính đá quý được thiết kế riêng và may trong vòng ba tháng mới xong, mọi người đều trầm trồ khen ngợi không phải chỉ riêng cái áo cưới đẹp mà còn là vì người mặc đẹp nên cái áo mới trở nên có giá trị.

Lúc trao tay của Diệp Hạ Lam cho Thịnh Khải Luân, Tống Dụ đã rất xúc động ông nói với cô “Hạ Lam sau những ngày giông bão của cuộc đời cuối cùng con cũng có được hạnh phúc...hãy sống thật vui về nhà con gái”.

Diệp Hạ Lam mỉm cười nhìn Tống Dụ “Con cảm ơn ba nuôi nhiều lắm”.

Thịnh Khải Nam trao tay còn lại của Diệp Hạ Lam cho Thịnh Khải Luân rồi nói “Ba trao cuộc đời của Hạ Lam cho con từ nay con phải dùng cả cuộc đời mình để yêu thương, bảo vệ và mang đến hạnh phúc cho con bé đó nha...nếu con dám làm con gái của ba khóc ba nhất định sẽ không tha cho con đâu nhé”.

Thịnh Khải Đồng liền phì cười lên tiếng “Hahaha...anh ba à anh rốt cuộc là đang cưới vợ cho con trai hay là gả con gái đây hả???”.

Thịnh Khải Nam liền vui vẻ nói “Tôi đây là đang vừa gả con gái vừa cưới vợ cho con trai cho nên niềm vui nhân lên hai lần đó mà hahaha”.

Thịnh lão gia, Thịnh lão phu nhân, Lâm Tuệ Nghi, Lý Huệ Nhi đều gật đầu đồng thanh “Phải, phải niềm vui nhân lên hai lần hahaha”.

Trước khi bắt đầu làm lễ Cha sứ nói “Trước khi nghi thức bắt đầu tôi muốn hỏi ở đây có ai muốn phản đối hôn sự này không???”.

Thịnh Khải Tề rất muốn đứng lên nói rằng “Tôi phản đối” nhưng rốt cuộc anh lại không dám, cả khán phòng đều im lặng nên Cha sứ bắt đầu tiến hành nghi lễ.

Cha sứ nhìn Thịnh Khải Luân rồi nói “Thịnh Khải Luân, con có đồng ý cưới Diệp Hạ Lam làm vợ không, cho dù ốm đau, bệnh tật, giàu sang, hay nghèo khó vẫn luôn tôn trọng, yêu thương mãi mãi bên cạnh nhau”.

Thịnh Khải Luân tỏ ra vui vẻ trả lời “Thưa Cha con đồng ý”.

Cha sứ quay sang nhìn Diệp Hạ Lam rồi hỏi “Diệp Hạ Lam con có đồng ý lấy Thịnh Khải Luân làm chồng không, cho dù ốm đau, bệnh tật, giàu sang, hay nghèo khó vẫn luôn tôn trọng, yêu thương mãi mãi bên cạnh nhau”.

Diệp Hạ Lam hạnh phúc nói với Cha sứ “Thưa Cha con đồng ý”.

“Dưới sự chứng giám của Chúa ta tuyên bố hai con chính thức trở thành vợ chồng, cô dâu và chú rể có thể trao nhẫn cưới cho nhau”.

Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam trao nhẫn cưới cho nhau, mọi người đều vỗ tay chúc mừng.

Thịnh Khải Lăng liền nói “Khải Luân à, anh nghĩ là em nên có một câu tuyên thệ về tình yêu của mình trước Chúa chứ”.

Thịnh Nhất Phi liền hào hứng tán thành “Phải đó anh hai. . .anh tuyên thệ đi nói một câu làm chân lý sống cả đời cho hôn nhân của hai người”.

Thịnh Khải Luân nắm lấy đôi tay của Diệp Hạ Lam nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng rồi nói “Hạ Lam, anh nguyện dùng cả cuộc đời này để yêu thương, chăm sóc và bảo vệ em, cho em một gia đình hoàn hảo. . . và không có bất cứ thứ gì có thể chia cắt chúng ta trừ phi. . .là. . .cái chết. . .những lời anh nói là xuất phát từ đáy lòng anh xin thề trước. . .”.

Diệp Hạ Lam liền đưa tay chặn môi của Thịnh Khải Luân lại “Đủ rồi, em tin tưởng anh mà. . .anh không cần phải thề thốt như vậy đâu”.

Thịnh Nhất Phi liền kêu lên “Nhìn hai người đẹp đôi như vậy khiến cho người khác thật là ngưỡng mộ và ganh tị mà hihhi”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Trong lễ cưới, Diệp Hạ Lam có dịp gặp mặt mấy người bạn của Thịnh Khải Luân, họ cứ nhìn cô rồi thì thầm to nhỏ làm cho cô cảm thấy rất khó chịu liền lên tiếng hỏi “Làm người phải quan mình lỗi lạc muốn nói gì thì cứ nói lớn lên hà tất phải to nhỏ với nhau như vậy chứ”.

Trương Cẩm Trung là bạn thân nhất của Thịnh Khải Luân liền lên tiếng “Nếu đã muốn biết vậy thì để tôi nói cô nghe nhưng đừng đau lòng nha. . .tôi khuyên cô sớm ly hôn với Khải Luân đi bởi vì cậu ấy có người trong lòng rồi. . .sợ là cả đời này cũng không có chỗ cho cô đâu hahaha”.

Diệp Hạ Lam ngẩng đầu lên nhìn Thịnh Khải Luân như muốn hỏi có phải là sự thật hay không nhưng vẫn chỉ thấy gương mặt lạnh lùng chẳng thay đổi của anh mà thôi.

Suốt thời gian tiệc cưới của Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam diễn ra thì Thịnh Khải Tề luôn ngồi trong một góc khuất uống rất nhiều rượu hết chai này rồi lại đến chai khác, anh cảm thấy thế giới đã sụp đổ mất rồi.

Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam về đến Tiệp Tương Trang, anh đi vào ngồi xuống ghế sofa rồi ném cho cô một cái túi giấy

Diệp Hạ Lam nhặt lên rồi hỏi “Cái gì đây??”.

Thịnh Khải Luân nói chuyện lạnh lùng “Cô lớn như vậy mà vẫn không biết đọc chữ hay sao vậy?”.

Thái độ của Thịnh Khải Luân thay đổi 180 độ, trong lễ cưới còn thề non hẹn biển làm cho cô cảm động nhưng cưới rồi lại tỏ ra lạnh lùng khó gần cũng khó đoán.

Diệp Hạ Lam mở cái túi giấy ra xem thì ngay lập tức dòng chữ “Đơn xin ly hôn” đập vào mắt cô, Diệp Hạ Lam xem các nội dung bên trong, cuối trang giấy thì thấy chữ ký ghi rõ họ tên của Thịnh Khải Luân cô ngẩng đầu lên nhìn Thịnh Khải Luân rồi hỏi “Anh làm như vậy là có ý gì?”.

Thịnh Khải Luân nhếch môi cười như có như không “Ý gì??? chẳng lẽ cô không hiểu sao? Lúc này cô nghe Cẩm Trung nói rồi đó tôi đã sớm có người khác trong lòng cho nên cả đời này cô chẳng thể nào có thể bước vào tim tôi đâu. . .vì vậy khi nào muốn buông tha cho tôi thì ký tên vào là xong. . .mong là cô ký sớm một chút đừng để quá lâu bởi vì. . .tôi không có tính kiên nhẫn đâu”.

Thịnh Khải Luân đứng dậy bước đi ra ngoài, Diệp Hạ Lam liền lên tiếng hỏi “Anh muốn đi đâu??”.

Thịnh Khải Luân liền quay đầu lại nhìn cô bằng ánh mắt sắc lạnh rồi lớn giọng quát “Cô quản chuyện của tôi???? Diệp Hạ Lam tôi cho cô biết cô chẳng là cái thá vớ tôi hết cho nên tốt nhất là đừng xen vào chuyện của tôi. . .muốn giữ tôi ở cái địa ngục mang tên Tiệp Tương Trang này? Muốn trói buộc cuộc đời tôi ở đây??? . . .Cô nghĩ mình là ai chứ??? . . .cô chỉ là vợ trên danh nghĩa của tôi mà thôi hiểu chưa nói một cách chính xác thì cô chính là công cụ để tôi đạt được những gì mà tôi muốn”.

“Anh đã thề trước Chúa là cả đời sẽ yêu thương em, bảo vệ em, cho em một gia đình hạnh phúc. . .câu nói đó cũng là nói dối sao??”.

Thịnh Khải Luân không chần chừ mà liền thừa nhận “ Đúng vậy, ngay từ lần đầu tiên gặp cô tôi đã nói dối rồi, tốt nhất là an phận của mình, sống như một người đã chết có hiểu không?”.

“ Trước đó anh có thể từ chối hôn sự này mà, là chính anh tự trói buộc mình vào cuộc đời em đó thôi. . .”.

“ Nếu không phải cô giờ thủ đoạn lấy lòng gia đình tôi thì Thịnh Khải Luân tôi đã không đời nào kết hôn với cô rồi”.

“ Nhưng em. . .”.

Thịnh Khải Luân không chờ Diệp Hạ Lam nói hết câu đã đi ra khỏi nhà, anh cố tình đóng cửa thật mạnh để giấu mặt Diệp Hạ Lam, cô nghe tiếng xe khởi động rồi không gian xung quanh trở nên im lặng rất đáng sợ có lẽ Thịnh Khải Luân đã rời đi rồi.

Diệp Hạ Lam đứng yên tại chỗ nhìn về phía cánh cửa đã đóng sầm lại, nước mắt lặng lẽ tuôn rơi, hình như cô dính phải lời nguyền của mụ phù thủy nào đó hay sao không biết mà cuộc đời cứ liên tục gặp sóng gió không có ngày nào bình yên, những tưởng với tay chạm vào hạnh phúc nhưng hóa ra lại đi nhào vào địa ngục trần gian mà chẳng hay chẳng biết.

Bọn người Trương Cận Trung, Hàn Dĩ Phong đang ngồi trong quán bar uống rượu nói chuyện trên trời dưới đất thì đột nhiên thấy Thịnh Khải Luân đi vào, vẻ mặt anh trông chẳng vui vẻ chút nào hết.

Trương Cận Trung liền lên tiếng trêu chọc Thịnh Khải Luân “ Này. . . này Khải Luân có đi nhầm chỗ không vậy? đêm nay chẳng phải là đêm tân hôn của cậu sao tự dưng chạy đến đây làm gì đáng lý phải ở nhà làm chuyện đại sự chứ. . .”.

Hàn Dĩ Phong cũng nói vào thêm “ Ê hay là cậu thiếu kinh nghiệm trên giường có cần không tôi chia sẻ cho vài chiêu. . . dù sao thì tôi cũng lấy vợ trước cậu vài tháng mà hahaha. . .”.

Thịnh Khải Luân đặt mạnh cái cốc rượu xuống bàn làm cho cả đám hết hồn, giọng anh trầm xuống lạnh lẽo như băng “ Các cậu không nói thì cũng sẽ không có ai các cậu câm đầu ”.

Hàn Dĩ Phong nâng cốc rượu lên uống rồi nói “ Bọn tôi cũng chỉ là quan tâm cậu thôi mà, nóng giận làm gì chứ, để tôi rót rượu cho cậu”.

“ Cũng may là cậu biết điều đó”.

Hàn Dĩ Phong rót đầy cốc rượu cho Thịnh Khải Luân rồi hỏi “ Có chuyện gì xảy ra vậy hả? Dù sao cũng là tân hôn cậu bỏ người ta một mình không thấy có lỗi sao??”.

“ Tôi là bị ép cưới cậu biết mà. . .tôi hận không thể giết chết cô ta được đó chứ”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Trương Cận Trung liền cười phá lên “ Hahaha không ngờ lúc Thịnh tam thiếu hào hoa, nho nhã, lịch thiệp, dịu dàng của chúng ta nổi giận thật sự lại đáng sợ như vậy nha!!!”.

Thịnh Khải Luân nhìn Trương Cận Trung bằng ánh mắt sắc lạnh làm cho anh không rét mà run rồi lạnh giọng nói gắt từng chữ “ Nếu còn khiêu khích tôi một lần nữa thì tôi dám cam đoan. . . cậu chính là người đầu tiên tôi tiến qua thế giới bên kia đó Trương Cận Trung”.

Trương Cận Trung liền làm ra vẻ mặt vô tội chớp chớp mắt “ Hi hi. . .chỉ là đùa một chút thôi mà làm gì căng dữ vậy. . .hay là thế này đi hôm nay cậu cứ uống thoải mái châu này để tôi lo xem như chuộc lỗi nha”.

Thịnh Khải Luân nhếch khóe môi mỉm cười “ Xem như cậu biết điều đó”.

Ở Thịnh gia, Thịnh Khải Đông điu con trai là Thịnh Khải Tề về phòng “ Cái thằng này, hôm nay con bị sao vậy, tự nhiên lại uống nhiều như thế thật là. . .”.

Thịnh Khải Tề lăm lăm trong miệng “ Hôm nay là ngày vui của anh ba và. . .” giọng của Thịnh Khải Tề nghẹn lại “ . . .chị dâu. . .Hạ Lam cho nên con phải uống chúc mừng chứ. . .phải uống để chúc mừng. . .ngày vui mà ba”.

Thịnh lão gia lắc đầu mỉm cười “ Cái thằng nhóc này không ngờ Khải Luân cưới vợ mà nó còn vui mừng hơn cả Khải Luân nữa hahaha”.

Mọi người đi ra ngoài trả lại không gian yên tĩnh cho Thịnh Khải Tề nghỉ ngơi, tiếng cửa phòng đóng lại nước mắt của anh cũng lặng lẽ rơi xuống, ngày hôm nay anh đã quá mệt mỏi khi phải diễn vai diễn vui vẻ để chúc mừng người khác rồi.

Tận mắt chứng kiến người con gái mà mình yêu thương kết hôn với người khác thật không dễ chịu chút nào hết. Thịnh Khải Tề hồi tưởng lại lúc Diệp Hạ Lam bước vào lễ đường, trông gương mặt cô rất vui vẻ, nụ cười của cô rạng rỡ như một đóa hoa vừa nở vào buổi sớm mai, bình thường cô đã xinh đẹp rồi nay mặc áo cưới vào lại càng xinh đẹp quyến rũ hơn, trông cô cứ như một nàng công chúa bước ra từ truyện cổ tích vậy. . . chỉ tiếc là cô xinh đẹp như vậy là cũng vì người khác chứ không phải là vì anh. Anh cảm thấy có chút hối hận, lúc Cha sử hỏi “có ai phản đối hôn lễ này không?” anh đã rất muốn đứng dậy nói rằng “Tôi phản đối hôn lễ này” nhưng anh không đủ cam đảm để làm như vậy bởi vì Thịnh gia nổi tiếng ở Thành phố X chỉ cần một chút sơ suất cũng trở thành đề tài cho người khác bàn tán, hơn nữa nhìn về mặt hạnh phúc của Diệp Hạ Lam anh lại không nỡ làm khó cô trong ngày cưới cũng không muốn cô cảm thấy áy náy với anh cho nên anh chỉ có thể đón nhận tất cả tổn thương về phía mình mà thôi.

Thịnh Khải Tề mở tủ lấy ra một bức tranh, đó là bức chân dung mà anh lên vẽ Diệp Hạ Lam lúc ở trường. Thịnh Khải Tề đưa tay chạm vào gương mặt của người trong tranh, cô vẫn xinh đẹp với nụ cười như hoa mới nở nhưng nước mắt của anh rơi xuống từng giọt, đôi mắt của anh đượm một nỗi buồn khó tả “Tại sao vậy... tại sao ông trời lại bắt công đến như vậy chứ???...Diệp Hạ Lam tại sao người em chọn lại là Thịnh Khải Luân chứ không phải anh???...tại sao vậy hả Hạ Lam????...huhuhu...huhuhu...”.

Sau lễ cưới của Thịnh Khải Luân, Thịnh Khải Lãng lại cùng bạn bè đi tăng hai, không ngờ cả đám lại vào đúng cái quán bar mà Thịnh Khải Luân và bạn bè của anh đang ngồi uống rượu.

Thịnh Khải Lãng ngồi trong một góc khuất nên Thịnh Khải Luân không nhìn thấy anh, Thịnh Khải Lãng thấy đột nhiên Thịnh Khải Luân xuất hiện ở đó liền nhếch môi mỉm cười tạo thành một đường cong hoàn mỹ, ánh mắt toát lên sự nham hiểm.

Sáng sớm hôm sau, khi Thịnh Khải Luân còn đang say giấc nồng trong khách sạn thì chuông điện thoại đã đổ triền miên làm cho anh vô cùng cáu gắt, Thịnh Khải Luân tắt máy tới ba lần sau đó quá bức mình nên mới bắt máy cho rồi “Alo...ai vậy??”.

Bên kia đầu dây truyền tới giọng nói của một người đàn ông “Tôi là Tiêu Hoài Du-thư ký đặc biệt của chủ tịch đây tam thiếu”.

Thịnh Khải Luân nói chuyện bằng giọng điệu cáu gắt và gần như là quát vào điện thoại “Anh cũng rảnh rồi quá ha, mặt trời còn chưa kịp mọc, đã quấy rầy người khác rồi”.

Giọng của Tiêu Hoài Du vẫn điềm tĩnh vang lên “Thịnh lão gia bảo tam thiếu lập tức quay về Thịnh gia trang ngay”.

Thịnh Khải Luân nhũm mày cũng không lớn giọng nữa mà nói chuyện đàng hoàng với Tiêu Hoài Du “Ông nội gọi tôi về gấp như vậy có chuyện gì quan trọng sao??”.

“Tam thiếu về thì sẽ biết nhiệm vụ của tôi chỉ là gọi thông báo cho cậu biết vậy thôi”.

Nói rồi Tiêu Hoài Du liền cúp máy, từ trước đến giờ Thịnh Khải Luân không bao giờ ưa nổi Tiêu Hoài Du cũng là như vậy, bởi vì anh ta rất trung thành với Thịnh lão gia ngoài Thịnh lão gia ra thì ai cũng đừng hòng ra lệnh hay moi móc bất cứ tin tức gì từ miệng của anh ta, cũng chính vì tác phong làm việc nghiêm túc, cẩn thận, nhất mực nghe lệnh nên Thịnh lão gia đã cho Tiêu Hoài Du đi theo mình làm việc kể từ khi anh còn là một anh chàng sinh viên nhỏ tuổi

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Thịnh Khải Luân về tới nhà thì thấy mọi người ai cũng có mặt đông đủ, anh đảo mắt nhìn một vòng thì thấy Diệp Hạ Lam đang ngồi bên cạnh bà nội của mình, anh ngó lơ đi chỗ khác xem như cô không tồn tại rồi lên tiếng hỏi Thịnh lão gia “Ông nội cho gọi con về gấp như vậy là có chuyện gì vậy??”.

Về mặt Thịnh lão gia trông có vẻ tức giận, ông ném một xấp hình lên bàn rồi quát “Con tự mình xem đi, thật không ra thể thống gì cả”.

Thịnh Khải Luân cầm mấy tấm hình lên xem, thì ra ngày hôm qua anh đi bar uống rượu gặp kẻ với cô gái khác đều đã bị ai đó chụp hình lại rồi đem về báo cáo tội trạng với ông nội anh, người đầu tiên mà Thịnh Khải Luân nghĩ tới là tác giả của vụ này chính là Diệp Hạ Lam, anh đưa đôi mắt sắc lạnh nhìn Diệp Hạ Lam chăm chăm làm cho cô không rét mà run.

Thịnh Khải Luân vẫn giữ nét mặt bình tĩnh không chút nao núng “Mấy tấm hình này là sao vậy hả ông nội??”.

“Con còn dám hỏi ngược lại ông hay sao...tối qua là đêm tân hôn của con và Hạ Lam vậy mà con dám bỏ con bé một mình ở nhà đi ăn chơi đàn đúm bên ngoài, con đang tính dẫn mặt ông nội đó hả Khải Luân??”.

Thịnh Khải Luân cúi đầu “Con nào dám có ý nghĩ đó đâu ông nội, tại hôm qua gặp lại người bạn cũ cho nên có ra ngoài uống vài ly không ngờ lại say còn bị người ta “thừa nước đục thả câu”chụp lén để làm cho ông nội có cái nhìn không tốt về con nữa...con xin lỗi sau này con sẽ không làm như vậy nữa”.

“Con xin lỗi ông làm gì người mà con nên xin lỗi là Hạ Lam mới đúng”.

“Dạ con hiểu rồi”.

Mặt của Thịnh Khải Luân tối sầm lại nhưng vẫn cố gắng mỉm cười đi qua chỗ Diệp Hạ Lam đang ngồi, Diệp Hạ Lam liền cảm nhận được khí lạnh bức người truyền đến khi Thịnh Khải Luân ngồi xuống bên cạnh mình.

Thịnh Khải Luân nhẹ nhàng đưa tay nắm lấy bàn tay của Diệp Hạ Lam, vẻ mặt anh dịu dàng khác hẳn với tối hôm qua lúc anh mắng cô, giọng nói cũng tràn ngập chân thành “Hạ Lam à, anh xin lỗi. . .anh hứa sau này sẽ không bỏ lại em một mình như vậy nữa đâu. . .em tha lỗi cho anh nha”.

Diệp Hạ Lam nhìn Thịnh Khải Luân, cô không biết có nên tiếp tục tin những gì mà anh nói hay không nữa, người trước mặt cô và người tối qua ở Tiệp Tương Trang đều có gương mặt tuấn mỹ, đôi mắt như sao, lông mày đen rậm, sống mũi cao, nụ cười mê hoặc lòng người nhưng mà cứ như hai người hoàn toàn khác nhau vậy.

Diệp Hạ Lam đang suy nghĩ thì đột nhiên Thịnh lão phu nhân nắm lấy bàn tay còn lại của cô “Hạ Lam à, con tha thứ cho Khải Luân một lần đi mà dù sao nó cũng đã hối lỗi rồi”.

Diệp Hạ Lam gật đầu với Thịnh lão phu nhân “Dạ con hiểu rồi bà nội”.

Thịnh Khải Luân tỏ vẻ vui mừng chồm tới hôn lên gò má của Diệp Hạ Lam, mọi người trong nhà đều mỉm cười bảo “Vợ chồng son là vậy đó mà. . .”, nhưng chỉ có Diệp Hạ Lam mới biết giông bão sắp đổ bộ lên cuộc sống của mình thôi.

Lúc hôn Diệp Hạ Lam, Thịnh Khải Luân đã thì thầm vào tai cô chỉ đủ để cô và anh nghe thấy thôi “Cô hay lắm Diệp Hạ Lam, tôi nhất định sẽ khiến cô phải hối hận vì cuộc hôn nhân này”.

Diệp Hạ Lam kinh ngạc quay qua nhìn Thịnh Khải Luân nhưng mọi người cứ nghĩ cô là đang ngạc nhiên vì bị Thịnh Khải Luân hôn bất ngờ.

Lâm Tuệ Nghi liền mỉm cười bảo “Hạ Lam con không cần phải thấy ngại đâu dù sao hai đứa cũng là vợ chồng chính thức rồi mà với lại ở đây cũng chỉ toàn người nhà cả thôi”.

Diệp Hạ Lam cúi đầu ánh mắt của cô có vẻ đang hoang mang không biết Thịnh Khải Luân sẽ làm gì mình nhưng ai cũng nghĩ là cô đang mắc cỡ.

Thịnh Khải Tề đứng trên lầu thấy như vậy chỉ rừ mắt xuống rồi quay về phòng nếu còn tiếp tục chứng kiến người ta ân ái chắc có ngày anh vỡ tim ra mà chết mất.

Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam lưu lại Thịnh gia trang cũng không bao lâu anh liền lên tiếng nói với cả nhà” Con xin phép đưa Hạ Lam về trước, tụi con còn phải bàn xem nên đi hưởng tuần trăng mật ở đâu nữa”.

Thịnh lão gia liền vui vẻ đồng ý “Được. . .được tùy ý con vậy”.

Thịnh Khải Nam đi theo Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam ra ngoài, ông nói với Thịnh Khải Luân “Con lớn rồi cũng đã có vợ rồi thì phải trở thành người đàn ông có trách nhiệm với gia đình. . .phải đặt gia đình lên trên hết có biết không?”.

Thịnh Khải Luân liền mỉm cười “Con biết rồi mà ba. . .thôi con về đây”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Thịnh Khải Luân choàng tay ôm nhẹ Diệp Hạ Lam vào người mình “Chúng ta đi thôi em yêu”.

Diệp Hạ Lam liền cúi đầu chào tạm biệt Thịnh Khải Nam “Thưa ba con về”.

Thịnh Khải Nam nhìn Diệp Hạ Lam mỉm cười triu mến “Uh nếu Khải Luân có bắt nạt con thì nhớ nói với ba, ba nhất định sẽ phạt nó thật nặng mới thôi”.

Diệp Hạ Lam mỉm cười “Dạ con biết rồi ba” sau đó liền rời đi cùng Thịnh Khải Luân.

Diệp Hạ Lam cảm thấy rất hạnh phúc khi Thịnh Khải Nam và Lâm Tuệ Nghi yêu thương mình, họ cho cô cái cảm giác gọi là gia đình, thứ mà cô đã mất đi từ nhiều năm trước. Nếu mà ba mẹ của Diệp Hạ Lam còn sống chắc chắn họ cũng sẽ rất yêu thương và không để bất kỳ ai bắt nạt cô cả.

Thịnh Khải Lăng cũng đưa Tần Uyên Thi về nhà riêng, anh có vẻ không vui, Tần Uyên Thi liền hỏi “Làm gì mà mặt sụ xuống cứ như là bị ai đó ăn hết của cái mấy đòi vậy hả?”.

“Em thôi đi anh đã làm mọi cách vậy mà ông nội vẫn yêu thương Khải Luân nhất trong mắt ông chưa bao giờ có anh hết...đúng là thật là tức chết mà”.

Thịnh Khải Lăng cố tình chụp ảnh của Thịnh Khải Luân rồi gửi thư nặc danh tới nhà cho ông nội để có cái nhìn không tốt về đứa em họ của mình...anh phí bao công sức như thế nhưng chỉ mấy câu giải thích của Thịnh Khải Luân đã làm cho ông hết giận đúng là quá bất công mà.

Vì chuyện đó mà tâm trạng của Thịnh Khải Lăng đang rất bức bối.

Tần Uyên Thi bĩu môi “Bây giờ anh mới biết sao, nhìn vào đám cưới của anh và của chú ba thì cũng hiểu đối với ông ai quan trọng hơn rồi. Đám cưới của chúng ta đâu có long trọng như đám cưới của Khải Luân và Hạ Lam, áo cưới của em cũng đâu có đẹp như áo cưới của Hạ Lam, bà nội còn tặng cho cô ta một chiếc vòng bằng ngọc phi thúy màu trắng, đôi vòng ngọc phi thúy đó là quà đính ước của ông nội năm xưa đó, tại sao em không có mà cô ta lại được một chiếc chứ đúng là không công bằng mà”.

Thịnh Khải Lăng nghe Tần Uyên Thi cầu nhàu một hồi liền cảm thấy khó chịu anh cau gắt giọng “Em im đi, đúng là đàn bà suốt ngày chỉ biết so đo ganh tị mấy chuyện vặt không biết nhìn ra trông rộng”.

Thịnh Khải Luân tự lái xe đưa Diệp Hạ Lam về Tiệp Tương Trang suốt cả chặng đường về nhà Thịnh Khải Luân cứ im lặng không nói tiếng nào hết về mặt cũng vẫn vậy lạnh lùng điềm tĩnh không vui cũng không buồn.

Đến nơi anh mở cửa xe kéo tay cô ra ngoài rồi lôi cô đi vào nhà, vì Thịnh Khải Luân cao hơn Diệp Hạ Lam nhiều, anh chân dài nên đi nhanh còn Diệp Hạ Lam thì cứ như đang chạy theo phía sau anh vậy.

Vào trong nhà, Thịnh Khải Luân đóng sầm cửa lại rồi đẩy mạnh Diệp Hạ Lam ngã lên ghế sofa, anh nhào tới hung hãn đưa tay nắm lấy y phục cô đang mặc trên người rồi xé toạt ra như một con thú hoang làm cho Diệp Hạ Lam vô cùng hoảng sợ.

“Anh...đang...làm...gì vậy...?” Diệp Hạ Lam run rẩy kêu lên đồng thời ngời rúc người lại một góc dùng tay che trước ngực mình lại.

Thịnh Khải Luân nhìn cô bằng đôi mắt đỏ ngầu cũng tràn đầy tức giận, anh mỉm cười mà làm cho cô thấy lạnh buốt cả sống lưng “Cô hỏi tôi làm gì sao??? Tôi đang làm chuyện mà một người chồng nên làm với vợ của mình đó thôi”.

Thịnh Khải Luân đưa ngón tay trở lên ngoắc ngoắc Diệp Hạ Lam “Qua đây chúng ta tân hôn bù cho tối hôm qua...”.

Diệp Hạ Lam run sợ lắc đầu ngoay ngoay “Không...em...không muốn đâu...” nước mắt của Diệp Hạ Lam cũng vô thức từ khóe mắt lăn dài xuống trên má cô.

“Chẳng phải đêm qua tôi không làm chuyện đó với cô nên cô chạy tới Thịnh gia trang tố cáo tôi ra ngoài ăn chơi đó sao???”.
“Khải Luân em...thật sự không biết gì hết mà...”.

Thịnh Khải Luân bước tới gần đưa tay nâng cằm của Diệp Hạ Lam lên bắt cô đối mặt với mình, giọng nói lạnh lẽo “Chẳng phải cô cả gan thuê người theo dõi rồi chụp hình tôi để móc tội với ông nội hay sao?”.

Diệp Hạ Lam lắc đầu cố giải thích “Em thật sự...không biết...gì về chuyện đó hết mà...sáng nay là Tiêu thư ký đến đón em qua...Thịnh gia trang...em thật sự không có làm gì hết mà”.

Thịnh Khải Luân đột ngột dời tay xuống bóp cổ của Diệp Hạ Lam, anh dùng lực rất mạnh không chút nương tay,cô đưa tay lên giữ tay của Thịnh Khải Luân lại nhưng vô ích, thấy cô chật vật anh kéo căng khóe môi cảm thấy hài lòng “Sao hả? khó chịu lắm sao??? Thật không ngờ là cô cũng biết sợ chết đó chứ?”.

Diệp Hạ Lam vẫn cố gắng giải thích “Em...thật...sự...không...có...làm”.

Thịnh Khải Luân lại dùng lực mạnh hơn chút nữa làm cho Diệp Hạ Lam không thở được nữa, mặt cô chuyển sang trắng bệch, ánh mắt của anh sắc như dao lam gần từng tiếng “Còn cứng miệng được sao, tôi ghét nhất chính là hạng người dám làm mà không dám nhận đó cô biết không???”.
Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Diệp Hạ Lam không còn sức đối kháng, cô cũng dần buông tay của Thịnh Khải Luân ra, Thịnh Khải Luân thấy nước mắt của Diệp Hạ Lam liên tục chảy xuống,trước giờ anh cũng chưa bao giờ đối xử với phụ nữ nặng tay như vậy nên khi thấy cô không chịu đựng được nữa liền miễn cưỡng buông tay ra.

Diệp Hạ Lam ngồi dậy ho sặc sụa, cả người cô lạnh đi nếu chỉ ít phút nữa thôi mà không nhận được không khí thì có lẽ là cô chết thật rồi, ranh giới giữa sự sống và cái chết thật mỏng manh làm sao, đứng ở giữa thật sự rất đáng sợ.

Thịnh Khải Luân thấy Diệp Hạ Lam khóc trong đầu thầm nghĩ “ Lần đầu tiên mình làm một người con gái khóc...”, anh nhìn làn da trắng nõn nà không tí vết của cô, y phục trên người rách tả tơi nửa kín nửa hở thật rất có sức mê hoặc người ta phạm tội “thật yêu nghiệt...cô ta khóc mà vẫn quyến rũ đến như vậy”.

Thịnh Khải Luân cởi áo khoác ra ném về phía của Diệp Hạ Lam “ Làm ơn mặc vào đi, nhìn thấy thân thể của cô đúng là chuyện đáng buồn nôn nhất trong cuộc đời của tôi đó”.

Diệp Hạ Lam vẫn ngồi co rúc chân lên cúi đầu úp mặt xuống mà thổn thức, Thịnh Khải Luân khẽ nhủ mày, giọng vẫn lạnh như băng cất tiếng nói “ Nước mắt chỉ có giá trị với những người thật sự yêu thương và biết đau lòng vì mình mà thôi...cho nên cô đừng nghĩ có thể dùng nước mắt làm cho tôi mềm lòng, đây là chuyện không bao giờ có thể xảy ra đâu”.

Thịnh Khải Luân nói rồi liền bỏ đi lên phòng mặc kệ Diệp Hạ Lam ngồi đó một mình.

Một lúc sau,Diệp Hạ Lam đứng dậy đi từng bước nặng nề kèm theo run sợ mà đi lên phòng, mở cửa phòng ra cô nghe tiếng nước chảy có lẽ Thịnh Khải Luân đang tắm rửa bên trong, cô đi từng bước nhẹ nhàng tới tủ quần áo rồi nhẹ nhàng mở tủ lấy một đồ khác rồi qua căn phòng khác thay đồ.

Thịnh Khải Luân tắm rửa xong bước ra ngoài thì nghe tiếng chuông cửa vang lên liền hỏi nên đi xuống lầu mở cửa thì bất ngờ khi thấy má Lý đứng bên ngoài, anh cất giọng hỏi “ Má Lý, bà tới đây có chuyện gì vậy??”.

Má Lý xách túi hành lý lên “ Lão gia bảo tôi qua đây dọn dẹp nhà cửa, tam thiếu phu nhân còn đang đi học cho nên lão gia sợ tam thiếu phu nhân không lo xuê, với lại lão gia nói không muốn làm ảnh hưởng đến chuyện học tập của cô ấy vì mấy việc vặt ở nhà, xin phép tam thiếu cho tôi vào trong”.

Thịnh Khải Luân né người qua cho má Lý đi vào trong, trong đầu anh thầm nghĩ “ Lấy cớ phụ giúp việc nhà chứ thật ra là đang sai người giám sát mình đây mà...ông nội đứng là cao tay”.

Thịnh Khải Luân xoay người tính đi lên lầu thì bất chợt nhìn thấy cái áo tây trang của mình nằm nguyên vị trí mà anh ném tới lúc này, anh khẽ nhủ mày đi tới cúi người nhặt lên rồi đi thẳng lên phòng ngủ chính.

Diệp Hạ Lam tự nhốt mình trong căn phòng kia nửa ngày trời cho đến lúc tiếng của Thịnh Khải Luân vang lên bên ngoài “ Hạ Lam, mở cửa ra cho anh đi”.

Diệp Hạ Lam liền rung mình một cái, Thịnh Khải Luân đột nhiên đổi cách xưng hô như vậy chắc chắn là có chuyện chẳng lành rồi, Diệp Hạ Lam ngồi ôm chặt con gấu bông, cô run lên cầm cập.

Ting...

Diệp Hạ Lam mở điện thoại lên xem thì thấy tin nhắn của Thịnh Khải Luân gửi tới “ Cho cô 1 phút đi qua phòng ngủ chính gặp tôi nếu không...”.

Câu chữ bỏ lửng giữ chừng càng làm cho Diệp Hạ Lam cảm thấy lo lắng hơn, cô đi qua phòng ngủ chính, đứng chần chừ bên ngoài hồi lâu vừa tính đưa tay lên gõ cửa thì đột nhiên cửa phòng mở ra Thịnh Khải Luân xuất hiện trước mặt cô.

Diệp Hạ Lam vô thức lùi lại phía sau mấy bước, hành động nhỏ đó của cô lọt vào mắt Thịnh Khải Luân làm cho anh thấy không vui liền lên tiếng “ Tôi có ăn thịt cô đâu mà sợ chứ...dám kết hôn với tôi thì cô còn gì phải sợ nữa chứ...mau vào trong đi tôi có chuyện cần nói”.

Thịnh Khải Luân lách người qua cho Diệp Hạ Lam đi vào trong, cô vốn không muốn bước vào phòng cùng với Thịnh Khải Luân chút nào hết nhưng làm trái ý của anh thì chắc chắn không có kết quả tốt đẹp gì cho nên cô đành miễn cưỡng đi vào.

Thịnh Khải Luân ngồi xuống sofa gần cửa sổ sát đất rồi chỉ tay chỗ đối diện có ý kêu Diệp Hạ Lam ngồi xuống, cô cũng không dám trái lệnh liền ngồi xuống.

Thịnh Khải Luân bùng tách cà phê lên uống một ngụm rồi nói “Ông nội đã phái má Lý tới đây để giám sát chúng ta rồi đó”.

Diệp Hạ Lam gật đầu “ Uh”.

“ Trước mặt má Lý cô biết phải làm gì rồi chứ?!”

Diệp Hạ Lam gật đầu có ý nói đã hiểu.

Thịnh Khải Luân nhìn thấy cô cô vẫn còn đó nên chồm tới tính xem thử thì Diệp Hạ Lam vội đứng dậy cách xa anh mấy bước, về mặt cô vô cùng sợ hãi, Thịnh Khải Luân lại thấy có chút xót lòng nhưng vẫn lạnh lùng nói “ Nếu lần sau còn dám xen vào chuyện của tôi nữa thì cẩn thận cái cổ nhỏ bé của cô không còn nằm nguyên vị trí cũ đâu đó”.

Diệp Hạ Lam quay người tính bước đi thì Thịnh Khải Luân liền hỏi “ Cô muốn đi đâu??”.

“ Phòng này của anh...cho nên em sẽ ở ngủ ở phòng dành cho khách”.

“ Không cần cô cứ ngủ ở phòng này với tôi là được rồi...ai biết được má Lý sẽ đi kiểm tra lúc nào”.

“Nhưng...”.

Thịnh Khải Luân lại trợn mắt lên trắng dã lớn tiếng hỏi gằn lại “Cô dám cãi lời tôi sao??”.

Diệp Hạ Lam yếu ớt lắc đầu trong run sợ “Dạ không”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Má Lý dọn cơm trưa rồi mời Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam xuống ăn cơm, hai người ngồi vào bàn ăn thì má Lý liền đi vào bếp.

Thịnh Khải Luân chờ má Lý đi rồi liền thờ dài nói với Diệp Hạ Lam “Nhìn thấy mặt cô đúng là nuốt cơm không trôi mà”.

Diệp Hạ Lam liền biết thân biết phận mà đứng dậy đi lên phòng, má Lý quay ra thấy cái chén trên bàn vẫn còn chưa được ai động tới còn Diệp Hạ Lam đang đi lên lầu nên liền hỏi “Tam thiếu phu nhân cô hình như cô chưa ăn cơm?!”.

Diệp Hạ Lam quay đầu lại nhìn má Lý rồi mỉm cười “Con thấy hơi mệt không muốn ăn con lên phòng nằm nghỉ một lát khi nào thấy đói thì sẽ ăn sau”.

“Dạ, khi nào tam thiếu phu nhân thấy đói cứ gọi tôi nha”.

“Dạ được”.

Diệp Hạ Lam đi vào phòng đóng cửa lại rồi đứng tựa người vào cánh cửa tự hỏi bản thân mình “Diệp Hạ Lam nếu được lựa chọn lại một lần nữa cô có đồng ý kết hôn với Thịnh Khải Luân hay không đây???”, cô đi tới ngồi nhìn qua cửa sát đất, mắt rũ xuống.

Người nắm giữ trái tim đó trước đây rất yêu thương cô, luôn bảo vệ cô, xem cô như một phần sinh mạng của mình còn người bây giờ nắm giữ trái tim đó lại đối xử với cô rất lạnh lùng còn có cả khinh miệt và chán ghét.

Diệp Hạ Lam nhìn xa xăm rồi lầm bầm “Chí Bằng, anh đang trừng phạt em có đúng không???”.

Đột nhiên tiếng của Thịnh Khải Luân vang lên “Cô cũng giỏi quá nhỉ, đã kết hôn với tôi mà trong lòng vẫn tơ tưởng tới người đàn ông khác còn dám nhắc tên của người đó trước mặt tôi nữa”.

Diệp Hạ Lam giật mình quay lại phía sau thì thấy Thịnh Khải Luân đang dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn mình, cô vội lên tiếng giải thích “Khải Luân à, anh đừng hiểu lầm, thật ra Chí Bằng là...”.

Thịnh Khải Luân liền lên tiếng chặn câu nói của Diệp Hạ Lam lại “Không cần giải thích tôi không muốn nghe, dù sao thì cô và cái người tên Chí Bằng đó có quan hệ gì thì tôi cũng chẳng quan tâm”.

Ba chữ “chẳng quan tâm” quả thật rất đơn giản nhưng lại cũng là ba từ tàn nhẫn nhất trong bất cứ mối quan hệ nào.

Diệp Hạ Lam cứng họng không nói được gì nữa nên cô lặng lẽ đi xuống lầu ăn cơm, ăn cơm rồi thì mới có sức mà tiếp tục chiến đấu chứ.

Trước giờ có sóng to gió lớn gì mà cô chưa từng vượt qua chẳng lẽ một Thịnh Khải Luân lại làm cho cô gục ngã hay sao, cô không cho phép bản thân buông xuôi theo số mệnh... không bao giờ chấp nhận như vậy.

Buổi tối, Thịnh Khải Luân nằm trên giường lướt điện thoại, tư thế rất nhàn nhã, Diệp Hạ Lam chỉ dám ngồi từ xa mà nhìn anh thôi, Thịnh Khải Luân nhìn vào màn hình điện thoại thì thấy Diệp Hạ Lam đang ngồi ngơ ngác nhìn về phía mình anh cau mày rồi quay qua nhìn cô.

Diệp Hạ Lam vội quay mặt nhìn ra hướng cửa sổ, cô rất sợ ánh mắt sắc lạnh của anh.

Thịnh Khải Luân lạnh giọng hỏi “Cô muốn ngủ trên giường hay trên sofa???...nếu cô ngủ trên giường thì tôi sẽ ngủ trên sofa”.

Diệp Hạ Lam đứng dậy đi tới chỗ công tắc bấm tắt đèn rồi đi qua giường lấy một cái gối sau đó lẳng lặng đi qua sofa nằm xuống, cô không muốn khóc mà tự nhiên nước mắt lại cứ rơi, nếu biết yêu một người là khổ như vậy thì thà từ đầu không yêu có lẽ sẽ tốt hơn...

Thịnh Khải Luân đưa mắt nhìn thấy bóng lưng của Diệp Hạ Lam tự nhiên lại cảm thấy đáng về của cô rất cô đơn rất đáng thương nhưng anh cũng chẳng để tâm tới.

Lúc Thịnh Khải Luân mở mắt ra thì trời đã sáng, anh ngồi dậy nhìn về phía sofa thì không thấy Diệp Hạ Lam đâu cả, anh đi làm vệ sinh cá nhân rồi xuống

lầu.

Má Lý thấy Thịnh Khải Luân đi xuống liền kéo ghế ở bàn ăn ra “ Tam thiếu gia, mời cậu qua dùng bữa sáng”.

Diệp Hạ Lam thấy Thịnh Khải Luân bước chân tới bàn ăn liền buông muống dưa trong tay ra đứng dậy.

Má Lý liền nói “Tam thiếu phu nhân sao cô ăn ít vậy??”.

Diệp Hạ Lam mỉm cười nhạt “ Dạ con ăn no rồi...con lên phòng thay đồ đi học kéo muộn mất”.

Thịnh Khải Luân cũng chẳng mấy quan tâm anh nhàn nhã ngồi vào bàn ăn, nâng tách cà phê uống một ngụm rồi bắt đầu cầm muống dưa lên ăn bữa sáng.

Lúc ăn xong, Thịnh Khải Luân hỏi má Lý “ Má Lý, mấy món này ngon đấy, sao trước giờ không thấy bà nấu món này ở Thịnh gia trang vậy?”.

Má Lý nhún vai “ Dạ mấy món điểm tâm hôm nay là tam thiếu phu nhân đích thân nấu cho tam thiếu gia ăn đó chứ, tôi nào có biết món này đâu mà nấu”.

Thịnh Khải Luân tỏ vẻ ngạc nhiên rồi gật đầu “ ù”.

Thịnh Khải Luân thoáng nghĩ " Nuôi thêm một Diệp Hạ Lam trong nhà cũng không đến nỗi tệ, ít nhất cũng biết cách làm thỏa mãn cái bao tử của mình...cũng không phải là phế vật, thôi thì tạm chấp nhận vậy".

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Lúc Thịnh Khải Luân vào phòng, Diệp Hạ Lam liền xách ba lô đi ra khỏi phòng để tránh bị anh gây sự.

Diệp Hạ Lam vừa bước ra khỏi nhà là đã thấy Tiêu Hoài Du đứng trước cổng chờ sẵn, thấy Diệp Hạ Lam đi tới Tiêu Hoài Du liền cúi đầu đáng vẻ vô cùng cung kính “ Chào buổi sáng tam thiếu phu nhân”.

Diệp Hạ Lam cũng chào lại Tiêu Hoài Du “ Chào anh thư ký Tiêu...anh tới tìm Khải Luân sao? anh ấy đang ở bên trong đó anh vào đi”.

Tiêu Hoài Du lắc đầu “ Tôi không tới tìm tam thiếu, từ ngày hôm nay tôi sẽ là tài xế đưa đón tam thiếu phu nhân đi học”.

Diệp Hạ Lam liền xua tay “ Ô không cần đâu thư ký Tiêu à, tôi tự mình đi tới trạm tàu điện ngầm là được rồi, tôi không muốn làm phiền anh đâu”.

Đột nhiên giọng của Thịnh Khải Luân vang lên “ Chẳng phải gả cho tôi là cũng vì được đi xe sang trọng, ở nhà cao cửa rộng, tiền xài cả đời không hết hay sao...còn bày đặc giả vờ thanh cao”.

Diệp Hạ Lam quay người lại thì thấy Thịnh Khải Luân mặc tây trang màu xanh lam áo sơ mi bên trong màu trắng, anh tùy tiện mở hai nút áo cổ để lộ ra xương quai xanh, hai tay cho vào túi quần đáng vẻ thư thả nhìn cứ như nam thần.

Diệp Hạ Lam rừ mắt xuống “ Em gả cho anh không phải vì những thứ mà anh đã nói...nhà cửa, xe cộ, tiền bạc em đều có thể tự mình tạo ra không nhất thiết là phải dựa dẫm vào anh...trước đó không có anh em vẫn có thể sống tốt cơ mà...”.

Thịnh Khải Luân nhếch môi mỉm cười như có như không “ Trên đời chỉ cần có tiền là có tất cả cơ mà...cô có dám nói cô gả cho tôi không phải vì tiền đi, nếu tôi là một thằng ăn mày đầu đường xó chợ liệu cô có cam tâm tình nguyện ở bên cạnh tôi hay không hả???...hay là vì cái vị trí tam thiếu phu nhân của Thịnh gia mà cô bất chấp thủ đoạn”.

“Tiền bạc không mua được tất cả đâu Khải Luân à, nếu không ngày hôm nay đã không có một Thịnh Khải Luân mạnh khỏe đứng ở đây mà lẳng mạp em đâu...còn nữa, anh cứ thử trở thành một tên ăn mày đầu đường xó chợ đi rồi sẽ biết em có cam tâm tình nguyện gả cho anh hay không”.

“ Cô...giỏi lắm”.

“ Cũng không còn sớm nữa, xin phép anh em đi học”.

Diệp Hạ Lam ngồi vào xe của Tiêu Hoài Du, xe chạy đi, Thịnh Khải Luân đứng nhìn theo với vẻ mặt tức giận “ Dám trả treo với mình đúng là ăn gan hùm rồi mà...cứ chờ đó tôi nhất định bắt cô đầu hàng vô điều kiện cho mà xem”.

Tiêu Hoài Du nhìn qua kính chiếu hậu thấy sắc mặt của Diệp Hạ Lam rất kém nên liền lên tiếng hỏi “ Tam thiếu phu nhân cô không vui vì mấy lời mà tam thiếu nói lúc nãy sao??”.

Diệp Hạ Lam ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Hoài Du rồi nói “ Không phải...tôi rất sợ đi xe hơi mỗi lần đi xe hơi tôi đều cảm thấy lo lắng và sợ hãi, cảm giác rất tù túng khó chịu”.

Tiêu Hoài Du nhún mày “ Tại tam thiếu phu nhân lại sợ đi xe hơi chứ?”.

“ Không giấu gì anh lúc tôi lên 8 tuổi cả gia đình tôi đều mất trong tai nạn giao thông cho nên tôi luôn bị ám ảnh mỗi khi bước chân lên xe hơi”.

Tiêu Hoài Du gật đầu ra vẻ thông cảm “ À hèn gì mà lần trước tam thiếu đến trường đón cô về nhà tôi thấy sắc mặt cô không tốt “.

Diệp Hạ Lam cười nhạt “ Anh ấy lái xe với tốc độ quá nhanh làm tôi thấy sợ hơn bình thường”.

Tiêu Hoài Du nhìn Diệp Hạ Lam rồi mỉm cười động viên cô “ Tam thiếu phu nhân cứ yên tâm tôi sẽ chạy chậm, nhất định đưa đón cô đi về an toàn”.

“ Cảm ơn anh thư ký Tiêu, mà anh đừng gọi tôi là tam thiếu phu nhân nữa cứ gọi là Hạ Lam đi”.

“ Dạ tôi hiểu rồi”.

Thịnh Khải Tề đến trường thì vô tình gặp cậu em trong lớp nghệ thuật gốm sứ ở cantin, Trình Dạng vẫy tay rồi chạy tới chỗ của Thịnh Khải Tề ngồi “ Anh Khải Tề sao dạo này không thấy anh qua lớp của em chơi vậy, cũng không thấy anh đến câu lạc bộ guitar luôn, bộ có chuyện gì xảy ra hay sao vậy anh?”.

Thịnh Khải Tề nhìn Trình Dạng rồi khẽ mỉm cười nhạt “ Không có, tại dạo này anh đang tập trung vào tác phẩm dự thi cho nên không có thời gian đến câu lạc bộ guitar sinh hoạt cùng mọi người”.

Trình Dạng cười một cách trẻ con “ Hi hi vậy mà em cứ tưởng anh giận ai nên không thèm tới chứ”.

“ Anh mà giận được ai quá 1 ngày đâu chứ”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Trình Dạng thấy Diệp Hạ Lam và Lục Ngạc đi vào cantin liền đứng dậy vẫy tay “ Hạ Lam, Lục Ngạc qua bên đây ngồi này”.

Diệp Hạ Lam và Lục Ngạc liền đi qua chỗ của Trình Dạng, anh liền nói “ Để mình giới thiệu một chút đây là anh Khải Tề của khoa hội họa là đàn anh khóa trên tụi mình, anh ấy chơi guitar hay lắm luôn đó nha”.

Mắt của Lục Ngạc sáng rỡ lên liền nhìn Thịnh Khải Tề mỉm cười “ Chào anh em tên là Lục Ngạc nghe danh anh đã lâu bây giờ mới được gặp mặt thật là vinh hạnh quá”.

Thịnh Khải Tề cũng nở một nụ cười nhẹ với Lục Ngạc “ Hihi chào em, lời đồn trong trường thường là thổi phồng sự thật chứ anh cũng là một người bình thường như bao người khác thôi”.

Diệp Hạ Lam khẽ gật đầu chào Thịnh Khải Tề, hai người vốn đã gặp mặt nói chuyện ở Thịnh gia trang vài lần nhưng mối quan hệ chị dâu em chồng này có lẽ càng ít người biết thì càng tốt bởi vì hôn sự của cô và Thịnh Khải Luân vốn không có công khai ra bên ngoài.

Trình Dạng nói Thịnh Khải Tề “ Anh Khải Tề đây là Hạ Lam, sinh viên có sức sáng tạo cừ nhất lớp em đó anh, tác phẩm gốm sứ của cậu ấy làm ra luôn được đánh giá cao”.

Thịnh Khải Tề nhìn Diệp Hạ Lam bằng ánh mắt phức tạp rồi nhẹ nở một nụ cười “ Chào em, anh tên là Thịnh Khải Tề là sinh viên khoa hội họa cũng là thành viên trong câu lạc bộ guitar của trường mình, nếu em cảm thấy có hứng thú với guitar thì tham gia câu lạc bộ của tụi anh nha”.

Diệp Hạ Lam mỉm cười “ Dạ được ạ”.

Lục Ngạc tỏ ra rất khoái chí liền nói với Diệp Hạ Lam “ Hạ Lam à, hay là mình đăng ký câu lạc bộ guitar ngay đi nha mình rất muốn học guitar đó”.

Diệp Hạ Lam gật đầu “ Được hihi”.

Thịnh Khải Tề lại lên tiếng hỏi “ Ba người thân nhau như vậy chắc hẳn là bạn lâu năm rồi?”.

Trình Dạng liền gật đầu “ Anh hay ghé gặp một lần đã biết tụi em là bạn lâu năm rồi hihi...thật ra tụi em quen nhau từ hồi trung học lận lên đại học thì mỗi

người đi theo ước mơ riêng của mình Lục Ngạc thì học kế toán còn em và Hạ Lam lại có cùng sở thích làm gốm nên mới học chung lớp đó anh”.

“Uhm thì ra là vậy...nhưng sao trước giờ trong lớp anh thấy em và Hạ Lam cũng không thân nhau lắm thì phải”.

Diệp Hạ Lam liền nói “Tại vì mỗi lần đi chung với nhau ai cũng nói nhìn hai đứa cứ như tình nhân nên không đi chung nữa đó mà”.

Thịnh Khải Tề tỏ vẻ ngạc nhiên “À thì ra là thế không ngờ đại học rồi mà vẫn còn cái trò ghép đôi như mấy đứa con nít hì”.

Thịnh Khải Tề có chút chạnh lòng hồi tiếc nếu ngày từ đầu anh mạnh dạng một chút thì đã có lẽ đã làm quen được với Diệp Hạ Lam từ lâu cũng không phải rơi vào cảnh chị dâu em chồng khó chấp nhận như bây giờ.

Tan học, Tiêu Hoài Du đến đại học Z đón Thịnh Khải Tề và Diệp Hạ Lam, cả hai ngồi cạnh nhau ở băng ghế phía sau, không khí im lặng đến ngột ngạt Thịnh Khải Tề dần dần một lúc rồi lên tiếng bắt chuyện với Diệp Hạ Lam “Hạ Lam”.

Diệp Hạ Lam quay qua nhìn Thịnh Khải Tề “Hả? anh có chuyện gì muốn nói sao??”.

Thịnh Khải Tề mỉm cười “Ở trường tôi lớn tuổi hơn cô nên cô gọi tôi là anh thì đúng nhưng khi ra khỏi trường cô lại là chị dâu của tôi đó nên đừng khách sáo như vậy cứ gọi tên Khải Tề cho hợp gia phong đi”.

Diệp Hạ Lam khó xử nói “Nhưng anh lớn hơn tôi 1 tuổi...tôi không quen gọi tên như vậy đâu”.

“Chị cứ xem như tôi nhỏ tuổi hơn chị là được rồi với lại chúng ta là người một nhà nên chị không cần phải câu nệ gì đâu”.

Diệp Hạ Lam không biết nên làm thế nào nên gật đầu cho qua rồi nói sang chủ đề khác “À sao anh lại học hội họa vậy tôi thấy các tác phẩm của anh trưng bày trong sảnh chính của trường rất là đẹp tôi rất thích hì”.

Ánh mắt Thịnh Khải Tề có chút niềm vui lóe sáng lên nhưng đồng thời cũng nhuộm màu bi thương khó tả “Tôi thích hội họa từ bé, hồi đó bạn bè ai cũng cười nhạo tôi vì tôi ước mơ trở thành họa sĩ đó”.

“Mấy bạn đó kỳ quá sao có thể cười nhạo ước mơ của người ta chứ...tôi ủng hộ anh hìhi có lên tôi tin là trong tương lai gần anh sẽ trở thành một họa sĩ nổi tiếng lúc đó những ai từng cười nhạo anh chắc chắn sẽ thấy rất xấu hổ cho mà xem”.

Diệp Hạ Lam không biết chính thái độ quyết liệt và nụ cười ngây thơ này đã trở thành một phần động lực rất lớn để Thịnh Khải Tề cố gắng thực hiện ước mơ này... nhưng cũng chính vì điều đó mà Thịnh Khải Tề lại thấy tim mình nhói đau hơn, bởi vì cô gái mà giữ trong tim suốt bao nhiêu năm qua lại chẳng có chút hồi ức gì về anh hết...bởi vì cô gái mà anh đem lòng yêu thương bao nhiêu năm bây giờ đã là vợ của người khác và là chị dâu của anh, Thịnh Khải Tề nở một nụ cười nhạt đầy chua xót trên môi.

Diệp Hạ Lam thấy Thịnh Khải Tề im lặng hồi lâu liền hỏi “Khải Tề anh không sao chứ??!”.

Thịnh Khải Tề lắc đầu “À không tôi rất cảm kích vì chị ủng hộ tôi hìhi”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Xe chạy vào Tiệp Tương Trang, Diệp Hạ Lam xuống xe rồi vẫy tay tạm biệt Thịnh Khải Tề và Tiêu Hoài Du rồi đi vào nhà.

Thịnh Nhất Phi liền từ trong nhà đi ra lao tới chỗ Diệp Hạ Lam ôm lấy cánh tay cô “Chị Hạ Lam, cuối cùng chị cũng đi học về rồi em chờ chị này giờ rồi đó”.

Diệp Hạ Lam nhìn Thịnh Nhất Phi rồi mỉm cười hỏi “Em chờ chị làm gì bộ có chuyện gì cần chị giúp hả??”.

Thịnh Nhất Phi liền gật đầu “Đúng rồi đó hìhi em ở nhà buồn quá nên mới qua đây tìm chị nói chuyện đó... với lại chị có biết nấu ăn không dạy cho em với, suốt ngày mẹ cứ bảo em ăn hại không làm cái gì ra hồn hết á”.

Diệp Hạ Lam mỉm cười rồi kéo Thịnh Nhất Phi vừa đi vào trong nhà vừa hỏi “Thế bây giờ em muốn làm gì? Và chị có thể giúp gì được cho em đây??”.

Đôi mắt của Thịnh Nhất Phi sáng rỡ lên “Chị cần ở bên chị dâu xinh đẹp là tâm hồn đầy tổn thương của em đã cảm thấy được an ủi nhiều lắm rồi hì”.

Diệp Hạ Lam thấy tức cười vì cái vẻ trẻ con của Thịnh Nhất Phi liền nói “Nè nếu em mà là con trai thì chắc con gái trên thế giới này đã đổ rần rần vì em hết rồi đó”.

Thịnh Nhất Phi nháy mắt với Diệp Hạ Lam một cái “ Em học hỏi từ anh trai của em hết đó...anh Khải Luân là thánh thủ thánh đồ nha, chị nên cẩn thận với mấy cô gái khác, mỗi lần đi ra đường đều phải canh chừng thật kỹ hìh”.

Diệp Hạ Lam nghe xong câu đó thì cảm thấy có chút mất mát nên Thịnh Nhất Phi liền an ủi cô “ Em nói đùa thôi, chứ nếu anh ấy mà dám lăng nhăng em nhất định sẽ không tha cho anh ấy và cả hồ ly tinh đâu”.

Diệp Hạ Lam cong môi lên mỉm cười tỏ vẻ cảm kích cô em chồng dễ thương đáng yêu của mình, từ ngày cô bước chân qua ngưỡng cửa nhà họ Thịnh thì Thịnh Nhất Phi luôn là người nhiệt tình với cô nhất.

Cô bé đó thường rủ cô đi mua sắm còn tốt bụng giới thiệu mấy nhãn hiệu tốt và giúp cô lựa chọn những bộ trang phục phù hợp với giới thượng lưu, chẳng những vậy Thịnh Nhất Phi không ngăn ngại hoàn cảnh của Diệp Hạ Lam mà giới thiệu Hạ Lam làm quen với bạn bè của mình với tư cách là chị của mình, cho nên Diệp Hạ Lam cũng muốn làm một chút gì đó xem như là báo đáp cô bé kia.

Diệp Hạ Lam nghĩ nghĩ một hồi rồi lên tiếng hỏi “Nhất Phi em có thích nấu ăn không? Chúng ta đi siêu thị mua ít thực phẩm rồi chị dạy em một vài món ăn cơ bản có được không?”.

Đôi mắt của Thịnh Nhất Phi sáng rỡ lên như hai cái đèn pha xe hơi, gật đầu như giả vờ “ Được vậy thì hay quá hìh, mai mốt em có mấy món bỏ túi để lên mặt với ông bà nội và ba mẹ hahaha”.

“ Vậy để chị vào nhà cất ba lô rồi chúng ta đi nha”.

“ Dạ được”.

Diệp Hạ Lam và Thịnh Nhất Phi đi dạo một vòng trong siêu thị, lúc bước tới gian hàng bán cam thì vô tình gặp Trương Cận Trung đang đứng xem, Nhất Phi cũng quen biết Cận Trung từ nhiều năm trước nên thân thiện lên tiếng chào hỏi “ Hi anh Cận Trung”.

Trương Cận Trung nhìn Thịnh Nhất Phi mỉm cười rất trìu mến nhưng khi anh thấy Diệp Hạ Lam đứng bên cạnh thì nụ cười trở nên gượng gạo khó chịu, anh nhìn Hạ Lam bằng ánh mắt khinh蔑 một hồi.

Thịnh Nhất Phi còn nhỏ tuổi nên không tinh ý nhận ra sự thay đổi nhỏ trên gương mặt của Trương Cận Trung nhưng còn Diệp Hạ Lam thì khác, từ năm 8 tuổi cô đã phải nhìn sắc mặt người khác mà sống nên hiển nhiên chút thay đổi của Trương Cận Trung không thể qua mắt cô được.

Thịnh Nhất Phi vẫn tươi cười nói “ Anh Cận Trung, trùng hợp quá hìh em với chị dâu xinh đẹp của em cũng đang tính mua cam nè hìh”.

Trương Cận Trung gật đầu mỉm cười đáp “ Ừ trùng hợp quá haha”.

Thịnh Nhất Phi thấy bên kia bán bánh gato rất bắt mắt liền hồn hờ nói với Diệp Hạ Lam “ Chị Hạ Lam, chị cứ đứng đây chọn cam đi nha em qua bên kia mấy cái bánh ngọt để làm đồ tráng miệng”.

Thấy cái vẻ hấp tấp của Thịnh Nhất Phi cô đưa tay đỡ trán “ Từ từ thôi Nhất Phi em đi nhanh quá sẽ ngã đó”.

Thịnh Nhất Phi quay đầu lại mỉm cười “ Dạ em biết rồi hìh”.

Trương Cận Trung thấy Diệp Hạ Lam và Thịnh Nhất Phi thân thiết với nhau như vậy liền nhếch môi cười khinh, liếc xéo cô một cái rồi lên tiếng “ Thì ra đây là cách mà cô lấy lòng mọi người ở Thịnh gia, một cô gái xinh đẹp như thế tiếc là tâm hồn lại quá xấu xa, độc ác “.

Diệp Hạ Lam quay sang nhìn Trương Cận Trung rồi nhũn mày hỏi “ Anh nói vậy là có ý gì??”.

Trương Cận Trung nhìn Diệp Hạ Lam bằng ánh mắt khinh蔑 “ Cô khỏi giả vờ với tôi làm gì cho mất công, loại người vì tiền mà bất chấp thủ đoạn như cô tôi gặp qua cũng nhiều rồi, Nhất Phi còn nhỏ tuổi nên ngây ngô không biết còn tôi quá lời đời rồi cô hiểu không?”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Diệp Hạ Lam vẫn bình thản đáp “ Bây giờ thì tôi hiểu vì sao mấy năm nay lại có nhiều vụ án oan như thế rồi, nguyên nhân có lẽ vì những vị luật sư nhìn đời bằng đôi mắt trần trụi chứ không cần chứng cứ như luật sư Trương đây”

Trương Cận Trung cau mày tỏ vẻ khó chịu “ Cô...”.

Diệp Hạ Lam tỏ thái độ chân thành “ Tôi hy vọng mọi nhận xét và phán đoán của anh về người khác đều đúng chứ đừng đẩy người ta vào vòng lao lý oan uổng như những tiền lệ đã có”.

Trương Cẩm Trung cãi không lại liền chằm chọc Diệp Hạ Lam “Tôi có ra sao thì cũng không cần cô lo, cô hãy lo cho bản thân của mình đi, lấy một người không yêu thương mình đã vậy còn đồng sàng dị mộng, thật không dễ dàng gì đúng không?”.

Diệp Hạ Lam cười nhạt “Nếu anh đã bảo tôi đừng quan tâm đến anh thì anh cũng đừng quan tâm đến tôi làm gì”.

“Tôi chỉ có lòng tốt khuyên cô sớm ly hôn với Khải Luân, nếu không cuộc sống của cô cũng chẳng khác gì địa ngục đâu. . . trong lòng cậu ấy từ trước đến nay chỉ có một người là Hạ Mạt mà thôi không có chỗ cho một kẻ cơ hội như cô đâu”.

Diệp Hạ Lam mỉm cười cảm kích “Tôi rất biết ơn anh vì đã nghĩ cho tôi. . . tôi sẽ ghi nhớ và sẽ suy nghĩ chuyện này”.

Suốt quãng đường, xe chạy từ siêu thị về nhà Diệp Hạ Lam vẫn bình thường vẫn cười nói với Thịnh Nhất Phi như chưa từng gặp Trương Cẩm Trung và phải nghe những lời cay cú của anh ta.

Hai chị em Thịnh Nhất Phi và Diệp Hạ Lam về đến nhà liền kéo nhau đi vào nhà bếp, Nhất Phi mặc tạp dề màu hồng, Hạ Lam thì mặc cái màu xanh biển trông rất dễ thương, má Lý được phép nghỉ ngơi sớm.

Vì muốn có không gian riêng ở bên chị dâu nên Thịnh Nhất Phi đã cho má Lý voucher đi mua sắm rồi nên hai chị em tha hồ mà quây tung cái nhà bếp.

Sau hai tiếng ở trong bếp, Thịnh Nhất Phi dọn lên bàn ăn những món ăn còn nóng hổi và thơm phức kích thích thị giác, khứu giác và cả vị giác.

Cô bé nhìn những món ăn bắt mắt trên bàn rồi lên tiếng nói với Diệp Hạ Lam “Chị mau gọi điện kêu anh hai về ăn cơm nhanh đi, em đói bụng quá à”.

Diệp Hạ Lam do dự hồi lâu sắp xếp từ ngữ một chút rồi đáp “Nhất Phi à, Khải Luân vừa mới tiếp quản công ty không bao lâu có rất nhiều việc cần anh xử lý cho nên. . . chúng ta đừng làm phiền anh ấy có được không?”.

Thịnh Nhất Phi có vẻ ngạc nhiên “Không ngờ chị lại nghĩ cho anh hai của em nhiều như thế, chắc anh tu chín kiếp rồi mới lấy được người vợ tốt như chị đó hihi. . . nhưng mà ăn một bữa cơm với gia đình cũng không mất bao nhiêu thời gian hơn nữa hai người mới cưới không bao lâu sao anh ấy có thể để chị ăn cơm một mình được chứ? Chị không gọi thì để em gọi cho”.

Thịnh Nhất Phi liền rút điện thoại trong túi ra gọi cho Thịnh Khải Luân, Diệp Hạ Lam giơ tay lên ngăn cản nhưng vẫn không kịp.

Tiếng chuông điện thoại của Thịnh Khải Luân vang lên khiến cho Thịnh Nhất Phi và Diệp Hạ Lam cùng nhìn ra phía cửa và khá ngạc nhiên khi thấy anh đang đứng tựa người cánh cửa nhìn vào trong.

Thịnh Nhất Phi cau mày mè nheo “Anh hai xấu quá đã về rồi còn không mau vào nhà để em mất công gọi điện thấy chưa?”.

Diệp Hạ Lam nhìn thấy Thịnh Khải Luân thì chỉ cảm thấy bất an, khi ánh mắt lạnh giá của anh liếc nhìn cô thì chẳng khác gì cái núi băng ngàn năm đột nhiên mọc chân chạy đến đây đóng băng cô vậy.

Thịnh Khải Luân đi vào nhìn Thịnh Nhất Phi rồi lên tiếng hỏi “Sao em lại ở đây?? Bộ phá phách ở Thịnh gia trang không đã tính qua đây phá nhà của anh nữa hả???”.

Thịnh Nhất Phi tròn mắt lên trắng dã rồi hừ mũi đáp “Xía, ai thèm qua phá nhà của anh chứ, chỉ vì chị dâu xinh đẹp nên em mới qua đây chơi với chị ấy thôi, anh suốt ngày chỉ lo công việc thôi chẳng quan tâm gì đến vợ anh hết đúng là đồ tệ hại mà”.

Thịnh Khải Luân đưa tay xoa đầu Thịnh Nhất Phi một cái rồi phì cười “Em cứ như bà cụ non á hahaha. . . chuyện anh có quan tâm vợ anh không làm sao em biết được cho nên đừng có ở đó mà oán trách anh nữa”.

Nhất Phi liền toe toét cười “Hihi em quan tâm đến anh hai và chị dâu của em thôi mà. . . à cũng trễ rồi đừng có đứng đây nói mấy chuyện linh tinh nữa chúng ta đi ăn cơm thôi em đói bụng lắm rồi đó”.

Thịnh Khải Luân gật đầu “Được”.

Diệp Hạ Lam dọn hết thức ăn lên bàn rồi chần chừ không biết nên làm như thế nào, cô cũng rất muốn cùng Nhất Phi ăn cơm chung nhưng ngại nỗi Thịnh Khải Luân cũng có mặt ở đó, đối với cô anh chỉ có chán ghét nên cô không muốn bị anh ghét thêm.

Thịnh Nhất Phi thấy Diệp Hạ Lam vẫn còn ở trong bếp nên nói vọng vào “Chị Hạ Lam à, thức ăn dọn xong cả rồi sao chị không lên ăn cơm mà còn ở trong bếp làm gì đó?”.

Tiếng Diệp Hạ Lam vọng ra “Em cứ ăn trước đi lát nữa chị sẽ ăn sau. . . chị còn một số thứ cần dọn dẹp”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Thịnh Khải Luân đứng dậy đi vào trong bếp anh cố tình nói lớn tiếng để Thịnh Nhất Phi ở ngoài có thể nghe thấy “Hạ Lam à, chúng ta ra ngoài ăn cơm trước đi, việc dọn dẹp nhà cửa thì cứ để má Lý lo, em đó ăn cơm trễ giờ sẽ không tốt cho bao tử đâu nha... mau ra ngoài ăn cơm tối cùng anh và Nhất Phi đi”.

Thịnh Nhất Phi nghe những lời ngọt ngào, dịu dàng mà Thịnh Khải Luân nói với Diệp Hạ Lam thì bất chợt ngồi cười một mình, cô thấy khá an tâm về tình cảm của hai anh chị nhà mình.

Những lời mà Thịnh Khải Luân nói đúng thật là đang quan tâm người khác nhưng chỉ có Diệp Hạ Lam mới biết sự thật không phải như vậy, bởi vì lúc nói những lời tình cảm ấy ánh mắt của Thịnh Khải Luân rất sắc lạnh sáo rỗng, thậm chí còn mang theo cả đe dọa bắt buộc cô phải nghe theo ý của mình.

Diệp Hạ Lam đi theo phía sau Thịnh Khải Luân vào phòng ăn, anh galang kéo chiếc ghế bên cạnh mình ra mời cô ngồi xuống.

Thịnh Nhất Phi reo lên “Ăn cơm thôi, em đói lắm rồi”.

Cả ba người cùng động đũa, Thịnh Khải Luân biết Diệp Hạ Lam không thích ăn khổ qua bèn gấp món đó bỏ vào chén của cô “Em yêu, mùa này hơi nóng em nên ăn nhiều khổ qua, loại thực phẩm này có công dụng giải nhiệt rất đó nha”.

Diệp Hạ Lam không cam lòng cô nhìn Thịnh Khải Luân bằng ánh mắt hình viên đạn, còn anh thì cong môi lên mỉm cười thỏa mãn.

Khó khăn lắm Diệp Hạ Lam mới nuốt trôi hết chỗ khổ qua xào thịt mà Thịnh Khải Luân bỏ vào chén của mình, trong suốt bữa ăn cô cũng tình ý phát hiện ra món nào có nấm đông cô thì anh chồng của mình không hề đụng tới nên đoán là anh ấy không thích ăn nấm.

Người hoàn hảo đến đâu nhất định cũng có một điểm yếu, Diệp Hạ Lam cong môi mỉm cười nhặt vì cô đã tìm ra cơ hội để trả thù rồi, thế là cô liền cầm lấy cái chén của Thịnh Khải Luân lên mức cho anh một chén lẫu nấm đông cô hải sản nấu cay.

Diệp Hạ Lam để chén lẫu trước mặt của Thịnh Khải Luân rồi tươi cười nói “Anh à, món này Nhất Phi cũng có tham gia chế biến đó nha... anh nên ăn nhiều một chút kéo con bé lại buồn”.

Thịnh Khải Luân nhìn Diệp Hạ Lam bằng ánh mắt phóng ra lửa như muốn thiêu cháy cô ngay tại chỗ cho rồi... anh từ nhỏ đến lớn ghét nhất chính là nấm không phải riêng gì nấm đông cô mà tất cả các loại nấm anh đều rất ghét... thế mà con bé kia lại dám gấp nấm bỏ vào chén của anh đúng là muốn chết rồi mà, anh nhất định không bỏ qua chuyện này đâu cứ chờ đi.

Thịnh Nhất Phi chớp chớp mắt nhìn Thịnh Khải Luân bằng ánh mắt mong đợi, anh nhăn nhó mặt mày rồi cũng phải gấp nấm cho vào miệng để em gái vừa lòng.

Diệp Hạ Lam cảm thấy rất thú vị chiêm ngưỡng nét mặt khó chịu của Thịnh Khải Luân khi bị ép ăn món mà mình không thích nhưng cười chưa bao lâu thì cô lại ngạc nhiên khi Thịnh Khải Luân đưa chén cho mình rồi nói “Cho anh thêm chén nữa”.

Diệp Hạ Lam đực mặt ra vài giây rồi mới gượng tay lên cầm cái chén, cô âm thầm quan sát nét mặt của Thịnh Khải Luân rồi nghĩ thầm “Lẽ nào mình đoán sai sao??”.

Trông mặt của Thịnh Nhất Phi thì muốn rớt ra ngoài luôn, cô nâng khẽ lắc đầu “Chắc chắc... đúng là tình yêu có sức mạnh vĩ đại thật nha, anh hai trước giờ không thích ăn nấm vậy mà hôm nay vì chị dâu mức nấm bỏ vào chén anh... anh lại ăn hết thật đúng là nghịch thiên mà”.

Thịnh Khải Luân cười cười đưa tay đón lấy chén lẫu nấm đông cô hải sản cay mà Diệp Hạ Lam đưa tới rồi nói “Món này ngon như vậy không ăn đúng là phí mà... hơn nữa món này là do vợ yêu của anh và em gái yêu quý của anh nấu, sao có thể không ăn được đúng không?”.

Bữa cơm tối cũng kết thúc trong êm đẹp, Thịnh Nhất Phi được tài xế đưa về Thịnh gia trang, Diệp Hạ Lam và Thịnh Khải Luân không cần diễn vở kịch vợ chồng yêu thương nhau nữa nên việc ai nấy làm.

Sau khi dọn dẹp phòng ăn và nhà bếp Diệp Hạ Lam đi lên phòng ngủ chính, vừa đẩy cửa ra cô đã nhìn thấy Thịnh Khải Luân ngồi trên một chiếc ghế mây gần cửa sổ sát đất.

Anh mặc áo choàng tắm, mái tóc vẫn còn ướt, trên tay cầm một xấp tài liệu rất dày và anh có vẻ rất chăm chú xem... nên cô đi từng bước nhẹ vào trong tránh làm phiền anh.

Thịnh Khải Luân biết Diệp Hạ Lam đi vào phòng nhưng vẫn đứng đưng xem cô như người vô hình, đang xem tài liệu của công ty thì webchat ở laptop trên bàn kêu “ting” một cái, anh để tập tài liệu lên bàn rồi xem tin nhắn trên webchat.

Đại luật sư: [Hôm nay đi siêu thị vô tình gặp vợ yêu của cậu đó].

Tam thiếu gia: [Thì sao???].

Đại luật sư: [Cô gái bên cạnh cậu đúng là miệng lưỡi ghê gớm chứ không phải dạng vừa đâu nha...hèn gì gia đình của cậu ai cũng yêu quý cô ta hết].

Tam thiếu gia:[Bộ cậu hết chuyện nói rồi hay sao mà lại đem cô ta ra làm đề tài bàn luận vậy??? Cậu có biết là rất khó chịu khi có ai đến nhắc đến con người đáng ghét đó không hả???].

Đại luật sư: [Tôi tình báo thông tin cho cậu thôi mà không cảm ơn thì thôi còn ở đó mà nổi cáu].

Tam thiếu gia:[Được rồi cảm ơn cậu rất nhiều...nhưng mà sống chung nhà với cô ta, ở chung phòng với cô ta đã là một cực hình quá lớn đối với tôi rồi cho nên tôi rất không muốn nghe thêm bất cứ thứ gì về cô ta nữa, ok???].

Đại luật sư: [Ồ xem như cậu sáng suốt chứ không đến nỗi ngầy thơ như những người khác hahaha].

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Nửa tiếng sau, cửa phòng tắm mở ra “cạch” một tiếng, Diệp Hạ Lam mặc một chiếc váy ngủ dài quá gối màu xanh nhạt bước ra, do hơi nước trong phòng tắm nên mặt cô có chút phơn phớt hồng, mái tóc dài màu đen mượt mà, mềm mại tùy tiện thả sau lưng nhìn rất xinh đẹp, mà mặt... ngay cả ai kia vốn chán ghét không để tâm đến vẫn cứ nhiên bị hút hồn mà chẳng hay biết.

Lúc nghe tiếng cửa mở phòng tắm mở ra Thịnh Khải Luân vô tình ngẩng đầu lên nhìn rồi không biết thế quái nào mắt anh cứ dán lên người cô gái với gương mặt hồn nhiên, non nớt pha chút ngây ngô kia.

Diệp Hạ Lam bước từng bước nhẹ nhàng đi về phía sofa thì vô tình bắt gặp ánh mắt của Thịnh Khải Luân đang nhìn mình chăm chăm, đôi vai cô bất giác run nhẹ một cái rồi vội lùi lại phía sau mấy bước, tối nay cô đã chọc giận anh nên cô sợ sẽ bị anh hành hạ giống như lần trước đây mà.

Diệp Hạ Lam đấu tranh tư tưởng một hồi cũng lấy hết can đảm nói chuyện với Thịnh Khải Luân “ Em xin lỗi đã làm phiền đến anh rồi”.

Thịnh Khải Luân vội dời ánh mắt của mình từ trên người cô nhìn vào màn hình laptop, anh có chút lúng túng khi bị phát hiện là mình đang nhìn lên người khác nhưng anh cũng nhanh chóng lấy lại thần thái cao cao tại thượng hăng ngày.

Giọng nói như băng của Thịnh Khải Luân vang lên “ Chỉ dựa vào cô thì không làm phiền nổi tôi đâu...đừng đánh giá cao bản thân như vậy hiểu chưa?”.

Diệp Hạ Lam rũ mắt gạt đầu “ Em hiểu rồi”.

Cô vừa quay người đi ra phía cửa phòng thì tiếng nói của Thịnh Khải Luân tiếp tục vang lên “ Sau này mỗi ngày cơm nước trong ngôi nhà này cô đều phải chuẩn bị cho tôi, bữa sáng thì ăn tại nhà, cơm trưa thì mang đến công ty cho tôi còn cơm tối thì tôi tự về nhà ăn...đã nghe rõ chưa?”.

Diệp Hạ Lam có chút ngạc nhiên khi Thịnh Khải Luân yêu cầu cô như thế, cô cũng thấy vui vui trong lòng vì ít ra thì anh cũng không ghét đồ ăn cô làm nên vội vàng gật đầu như giả vờ “ Dạ em biết rồi, em nhất định sẽ cố gắng không làm anh thất vọng”.

Thịnh Khải Luân khoanh hai tay trước ngực, tựa lưng vào chiếc ghế mây, nhếch môi cười khoáy một cái rồi hững hờ bổ sung thêm một câu “ Cô ở nhà của tôi, ăn cơm của tôi, mặc quần áo cũng mua bằng tiền của tôi...do đó cũng phải làm chút việc chứ nhỉ?! bởi vì tôi không rảnh rồi mà nuôi một phe nhân trong nhà, cô hiểu ý tôi không?”.

Một nỗi chua xót đột ngột dâng lên trong lòng của Diệp Hạ Lam, cô từ năm 8 tuổi đã phải lăn lộn trong thế giới phức tạp xô bồ bên ngoài để mưu sinh nhưng cô chưa bao giờ để bản thân bị người ta chà đạp như thế...

Nhưng cuộc sống của cô đã thay đổi kể từ ngày cô gặp lại anh...

Vì yêu Thịnh Khải Luân cô phải cố gắng học rất nhiều quy tắc ứng xử của giới thượng lưu để không làm anh mất mặt trong những buổi tiệc xã giao trong họ hàng và trong giới làm ăn.

Vì yêu anh cô phải tập đi trên những đôi giày cao gót hàng hiệu cao chênh vênh cho ra dáng một quý cô sang trọng, quý phái đến nỗi các đầu ngón chân đều rướm máu, thậm chí cô đi không quen còn mấy lần bị ngã trật chân đau thấu trời đất.

Vì yêu anh cô phải tập uống rượu để có thể cùng anh mời khách trong những buổi tiệc xã giao, cô bị dị ứng với rượu nên phải nhập viện vì sốt huyết bao tử nằm mê man trên giường bệnh suốt 3 ngày 3 đêm.

Mỗi ngày anh đến công ty làm việc, cô ở nhà luôn tự ép buộc bản thân phải thật cố gắng để có thể xứng đáng đứng bên cạnh anh...nhưng tất cả những việc mà cô làm Thịnh Khải Luân nào có biết... mà cô lẽ anh cũng chẳng cần biết bởi vì ngay từ lúc bắt đầu anh vốn không hề yêu cô.

Vì yêu anh cô từ bỏ cả lòng tự tôn của bản thân lắng nghe tất cả những gì anh nói nhưng đôi lại chỉ có cay đắng, tủi hờn và những lời cay nghiệt muốn chà đạp làm cô đau khổ, tổn thương mà thôi.

Cho đến giờ phút này tất cả những gì cô làm đều không thay đổi được suy nghĩ của Thịnh Khải Luân, anh từ đầu tới cuối đối với cô đều là chán ghét.

Cô sống trong nhà anh với danh nghĩa là vợ hợp pháp của anh, là tam thiếp phu nhân của Thịnh gia-gia tộc lớn nhất, giàu có nhất thành phố X nghe ra rất đáng ngưỡng mộ...cơ mà chỉ có bản thân cô biết rõ cô trong mắt của người mình gọi là “chồng” cũng chẳng khác gì một kẻ ăn người ở trong nhà mà thôi.

Diệp Hạ Lam bất chợt nhếch môi lên mỉm cười lạnh rồi bước nhanh đi ra khỏi phòng, cô đã cố kìm chế bản thân để tránh cãi nhau với Thịnh Khải Luân.

Trái lại với sự nhẫn nhịn của Diệp Hạ Lam, Thịnh Khải Luân thấy cô không nói không rằng cứ thế mà bỏ đi kiểu như đang cố tình giận mặt mình thì liền nổi điên lên quát theo “Này Diệp Hạ Lam, những lời tôi nói cô có nghe thấy không hả???? Ai cho phép cô dùng cái thái độ đó để đáp trả tôi hả????”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Diệp Hạ Lam đi thẳng một mạch vào bếp lấy ra một khay đá viên trong tủ lạnh rồi cầm lên phòng khách, cô ngồi vào sofa bật tivi lên để phân tán sự chú ý của bản thân, vừa lấy đá cho vào miệng nhai để hạ hỏa.

Thịnh Khải Luân không thấy Diệp Hạ Lam quay trở lại liền nổi cáu lên ném xấp tài liệu trên tay lên bàn cái “bộp”, anh đứng dậy đi ra khỏi phòng nhưng chỉ đi được chừng chục bước thì con đau dạ dày đột nhiên truyền đến làm cho mặt mũi của Thịnh Khải Luân trở nên tái mét.

Nửa tiếng sau...

Diệp Hạ Lam tắt tivi đứng dậy đi lên phòng ngủ, cô vừa bước lên bậc thang cuối cùng thì thấy Thịnh Khải Luân đứng tựa người vào bức tường trước mặt mình.

Diệp Hạ Lam đột ngột nhìn thấy Thịnh Khải Luân thì giật bắn cả người hét lên “Aaaa”.

Thịnh Khải Luân ngo ngắc ra rồi lên tiếng hỏi “Cô làm cái trò gì vậy hả????”.

“Anh...anh...anh đừng có nhát ma tôi được không hả???? Tôi bình sinh không sợ trời không sợ đất chỉ sợ ma thôi đó”.

Thịnh Khải Luân thờ dài khẽ lắc đầu “Cô nghĩ tôi ấu trĩ đến độ chơi cái trò con nít đó với cô à...làm ơn dùng não suy nghĩ một chút đi”.

“Chứ khi không đột nhiên anh lại đứng đây làm gì?”.

“Tôi...ai bảo lúc này cô không trả lời tôi mà tự ý bỏ xuống lầu...”.

Diệp Hạ Lam rũ mắt đáp “Tôi biết rồi...tôi nhất định không trở thành phế nhân ở trong nhà anh đâu mà lo”.

“Biết khôn thế thì tốt”.

Thịnh Khải Luân chợt vật đi từng bước trở lại phòng vì con đau dạ dày vẫn chưa dứt, Diệp Hạ Lam để ý thấy Thịnh Khải Luân cứ đưa tay ôm bụng nên bước đến gần anh rồi hỏi “Khải Luân, anh bị sao thế hình như anh không được khỏe à?”.

Giương mặt của Thịnh Khải Luân trắng bệch ra, mồ hôi đổ ướt cả lưng áo nhưng vẫn lạnh lùng không cảm xúc đáp “Tôi bị đau dạ dày thôi không có gì nghiêm trọng...lát nữa nó sẽ tự hết thôi...trước đây đã bị nhiều lần rồi”.

Diệp Hạ Lam dìu Thịnh Khải Luân đi vào phòng ngồi lên giường rồi luống cuống nói “Đề em đi lấy thuốc cho anh”.

Sau đó, cô vội vàng chạy qua phòng sách lấy hộp thuốc rồi rót nước đem qua phòng ngủ đưa cho Thịnh Khải Luân “Anh uống đi sẽ thấy dễ chịu hơn đó”.

Mặc dù Thịnh Khải Luân không thích Diệp Hạ Lam nhưng vẫn nhận ý tốt của cô dù sao thì lúc này anh đang thật sự cần sự giúp đỡ của người khác.

Diệp Hạ Lam như nhớ ra điều gì đó liền nói “Có lẽ do tối nay anh ăn nhiều món cay nên mới bị đau như vậy, anh cũng thiệt tình biết rõ bản thân như vậy rồi còn ham ăn làm gì chứ!?”.

Thịnh Khải Luân bốc hỏa trên đầu, bất đắc dĩ quay qua lườm Diệp Hạ Lam một cái “Là do tôi ham ăn hay là do có người cố tình ép tôi ăn, tôi cho cô nói lại đó”.

Diệp Hạ Lam cảm thấy chột dạ nên cúi đầu nhận lỗi “ Là do em sai, em xin lỗi. .nhưng em thật sự không biết là dạ dày anh không tốt”.

Thịnh Khải Luân cũng không chấp nhận với Diệp Hạ Lam nữa, anh nằm trên giường ánh mắt trở nên sâu thẳm “ Cô cũng không phải là nguyên nhân làm tôi đau dạ dày nên không cần xin lỗi làm gì. .tôi bị như vậy cũng mấy năm rồi”.

“ Thế anh đã đi khám bác sĩ chưa??”.

Thịnh Khải Luân lắc đầu “ Tôi thấy cũng không có gì nghiêm trọng hết. .hồi lúc mới qua Mỹ du học, tôi cứ lo cắm đầu vào mà học mỗi ngày chỉ ăn có bữa trưa và bữa tối cho nên bắt đầu bị đau dạ dày. .về sau thì càng tệ hại hơn”.

Diệp Hạ Lam có chút tò mò “ Ai bảo anh ham học quá làm gì, bộ chưa nghe câu “ Có thực mới diệt được đạo à”, học kiểu anh sao mà có kết quả tốt được chứ”.

Thịnh Khải Luân bắt gặp cười tự mãn “ Cô thấy thành tích của tôi rồi đấy. .vậy cô nói xem rốt cuộc là có hiệu quả không?”.

Diệp Hạ Lam cảm thấy có một sự què nhẹ. .thôi được rồi anh ta là thiên tài mà làm sao so sánh với tiêu chuẩn của người bình thường được.

Có lẽ quá lâu rồi Thịnh Khải Luân không có tâm sự cùng ai hết nên hôm nay có dịp trải lòng với người lạ “ Ngày xưa tôi muốn học thật nhanh để quay về thành phố X tìm Hạ Mạt cho nên mới sống chết không lo cho bản thân như thế. .nhưng ai ngờ ngày tôi trở về. .tôi lại không thể cùng cô ấy thực hiện lời thề non hẹn biển năm xưa thay vào đó tôi lại phải kết hôn với cô – một người mà tôi chưa từng nghĩ sẽ xuất hiện trong cuộc đời mình”.

Bất giác khóe mắt của Diệp Hạ Lam đỏ lên, cô cảm thấy mắt của mình cay cay nên vội quay mặt đi chỗ khác “ Ừ xin lỗi. .”.

Thịnh Khải Luân cau mày “ Cô xin lỗi vì điều gì?”.

Diệp Hạ Lam khẽ lắc đầu “ Không có gì. .lần sau em sẽ chú ý không làm đồ ăn cay nữa. .trễ rồi ngủ ngon nha”.

Cô bước qua chỗ công tác đèn bấm tắt, cả căn phòng chìm vào một mảng tối đen chỉ có chút ánh sáng màu vàng nhạt le lói hắt ra từ chiếc đèn ngủ nhỏ treo trên tường mà thôi.

Diệp Hạ Lam nằm xuống chiếc ghế sofa màu trắng phía tay trái chiếc giường ngủ trong phòng, nước mắt của cô lặng lẽ rơi xuống, cô thầm nghĩ “ Khải Luân, xin lỗi. .em vốn không biết là anh đã người trong lòng cho nên mới vô tình chen ngang vào tình yêu của anh và cô gái đó. .nhưng em cũng không còn lựa chọn khác bởi vì em yêu anh mất rồi. .em xin lỗi vì sự ích kỷ của bản thân”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Diệp Hạ Lam thức dậy muộn, cô làm vệ sinh cá nhân thay quần áo, rồi cầm ba lô chạy như bay xuống lầu, sáng nay cô có tiết của giáo sư Trình người nổi tiếng khó nhất trường nhưng do tối qua nằm thao thức không ngủ được đến gần sáng cô mới chớp mắt được một chút nên bỏ lỡ cả buổi học.

Thịnh Khải Luân đang ngồi ăn sáng thì thấy Diệp Hạ Lam vội vàng vàng chạy xuống cầu thang nên cau mày lên tiếng “ Mới sáng sớm mà cô có tinh thần thể thao như thế à?”.

Diệp Hạ Lam vừa sợ trễ vừa sợ Thịnh Khải Luân sẽ mắng cô vì dậy muộn không làm điểm tâm sáng cho anh nên có chút lúng túng “ Em. .em xin lỗi. .em sắp trễ học rồi”.

Diệp Hạ Lam quay đầu tính chạy ra cửa thì Thịnh Khải Luân liền gọi tên cô “ Diệp Hạ Lam, cô đứng lại đó cho tôi”.

Diệp Hạ Lam lập tức đứng lại không dám đi thêm bước nào nữa, cô quay người lại “ Anh còn chuyện gì nữa sao???”.

“ Tôi nghĩ kỹ rồi cô vẫn còn đang đi học cho nên chuyện cơm nước trong nước cứ để má Lý lo, hôm nào cô rảnh rồi thì làm cũng được mắc công cô lại chạy đi nói với ông nội là tôi bạc đãi cô thì tôi có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội”.

Diệp Hạ Lam vội gật đầu “ Dạ em biết rồi. .cảm ơn anh. .em đi học được chưa sắp trễ giờ rồi”.

Thịnh Khải Luân phát tay “ Ừ đi đi”.

Sau đó, mọi thứ cũng chẳng có tiến triển gì Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam vẫn ai làm việc của người nấy, có khi cả tháng trời Thịnh Khải Luân tìm có công tác không thêm về nhà, Diệp Hạ Lam thì bao che cho người cô yêu thương nên không bao giờ nói với ông nội về chuyện anh đối xử lạnh nhạt với cô.

Sau khi kết hôn, thì con rể và con gái phải về nhà ba mẹ vài hôm nhưng do Thịnh Khải Luân quá bận rộn công việc với hai người kết hôn cũng lâu rồi nên Diệp Hạ Lam một mình về nhà thăm ba nuôi của mình. . .hơn nữa cô biết anh vốn không thích cô nên chắc chắn sẽ không có chuyện anh cùng cô về nhà thăm ba nuôi nên không cưỡng cầu.

Diệp Hạ Lam mua rất nhiều quà cho Tống Dụ “ Ba nuôi à, con đi rồi ba nuôi ở nhà một mình chắc buồn lắm hả??”.

Tống Dụ nở nụ cười để lộ những nếp nhăn nơi khóe mắt “ Con gái lớn rồi thì phải gả đi chứ sao, ba nuôi cũng đâu thể lo cho con cả đời được”.

Ánh mắt của Diệp Hạ Lam chất chứa nhiều nỗi lo toan “ Ba nuôi đã chăm sóc cho con hơn 10 năm qua. . .con chưa làm được gì báo đáp công ơn báo bọc của ba nên con luôn cảm thấy rất có lỗi”.

Tống Dụ liền nói “ Con đừng nói như vậy. . .nếu năm xưa không có ông bà chủ curu mang thì có lẽ ba nuôi cũng chẳng có ngày hôm nay cho nên chăm sóc con là chuyện mà một người quán gia phải làm để không phụ lòng ông bà chủ. . .con đừng nghĩ nhiều nữa phải sống thật vui về hạnh phúc thì ba mẹ con và ba nuôi mới an lòng được chứ”.

“ Ba nuôi cũng lớn tuổi rồi. . .nên con không an tâm”.

Tống Dụ thở dài “ Con gả vào hào môn, người ngoài nhìn vào thì ăn sung mặc sướng nhưng ba biết cuộc sống cũng không dễ dàng gì đúng không. . .vì vậy con phải lo cho bản thân mình đừng lo cho ba nuôi nữa biết chưa”.

Diệp Hạ Lam khẽ cười “ Nói gì thì nói con vẫn phải có trách nhiệm phụng dưỡng ba nuôi chứ. . .ba nuôi đã nuôi con hơn 10 năm giờ thì đến lượt con lo cho ba nuôi chứ “.

Tống Dụ khẽ lắc đầu “ Cái con bé này đúng là chẳng bao giờ chịu nghe lời của ba nuôi hết. . .à cậu thiếu gia đó có tốt với con không hả??”.

Diệp Hạ Lam tỏ ra vui vẻ hạnh phúc “ Ba yên tâm, Khải Luân rất tốt với con, gia đình ba mẹ chồng cũng rất yêu thương con. . .chỉ là con sợ bản thân mình không xứng với anh ấy mà thôi. . .anh ấy xuất thân trong gia đình danh giá nhất thành phố X còn con thì. . .”.

“ Chỉ cần cậu ấy yêu thương con thì sẽ không để ý đến xuất thân của con. . .hơn nữa con cũng xuất thân trong gia đình danh giá chỉ tiếc là số mệnh thử thách con quá nhiều mà thôi”.

Diệp Hạ Lam mỉm cười “ Hôm nay con không có tiết học ở trường, Khải Luân thì đi công tác không có ở nhà nên hôm nay con sẽ nấu bữa cơm thật ngon. . .cũng lâu rồi con không được ăn cơm cùng với ba nuôi hìh”.

" Miễn sao con cảm thấy vui là được rồi".

Tần Uyên Thi vừa tới Thịnh gia trang thì có một người đưa thư đi tới đưa cho cô một bưu kiện “ Xin hỏi vị tiểu thư này không biết có người tên Thịnh Khải Luân ở nhà không tôi có bưu kiện cần giao”.

Tần Uyên Thi suy nghĩ vài giây rồi đáp “ À nhà tôi đúng là có một người tên Thịnh Khải Luân nhưng người này đang đi công tác ở nước ngoài, không biết tôi ký nhận giùm có được không?”.

Người giao bưu kiện liền gật đầu “ Dạ được” sau đó đưa tờ giấy giao nhận hàng cho Tần Uyên Thi “ Phiền tiểu thư ký nhận giùm tôi”.

“ Được”.

Tần Uyên Thi ký nhận rồi đem đồ vào nhà, cô ngồi ở phòng khách xăm soi gói bưu kiện trên bàn thăm nghĩ “ Là bưu kiện gửi đến từ thành phố B, nghe nói Khải Lăng và Khải Luân đang cố gắng thực hiện một số hạng mục để tranh chức CEO của công ty... không biết có khi nào Khải Luân đã tìm được đối tác tiến quân vào thị trường ở thành phố B không nữa...mình phải điều tra một chút mới được”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Tần Uyên Thi ngồi đoán già đoán non cả buổi trời cuối cùng quyết định mở bưu kiện ra xem, cô thấy bên trong hộp là một lá thư và một tấm thiệp màu đỏ liền cầm lên xem, khi biết bưu kiện là do Hạ Mạt- người yêu cũ của Thịnh Khải Luân gửi tới thì liền nở một nụ cười âm hiểm, cô không cần xem nội dung thư cũng cảm thấy sắp có kịch hay để xem rồi.

“ Người đâu” Tần Uyên Thi gọi một gia nhân trong nhà tới.

Quản gia trong nhà liền chạy ra cúi đầu hỏi “ Nhị thiếu phu nhân có cần dặn gì ạ?”.

Tần Uyên Thi đưa bức thư cùng tấm thiệp cho quản gia rồi lên giọng ra lệnh “Đây là thư từ thành phố B gửi đến tam thiếu gia, ông hãy cho người mang qua vịnh thự của chú ấy đi... đây là thư quan trọng nhớ là phải đưa tới đó đấy”.

Quản gia cầm lấy thư rồi gật đầu “Dạ tôi cho người lập tức mang tới Tiệp Tương Trang của tam thiếu gia ngay ạ”.

Nhìn bóng dáng quản gia rời đi Tần Uyên Thi lại nở nụ cười thỏa mãn trong lòng thầm nghĩ “Diệp Hạ Lam, mày dựa vào cái gì mà được ông bà nội yêu thương hơn tao chứ, rõ ràng tao là thiên kim tiểu thư còn mày chỉ là con gà rừng ở xóm xỉnh nào được nhặt về, mày có gì hay mà lúc nào cũng dành hết ánh hào quang của tao trong cái nhà này chứ...mày có được ông bà nội và ba mẹ yêu thương thì cũng như không thôi bởi vì Thịnh Khải Luân vốn có người trong lòng từ nhiều năm trước rồi...tao chống mắt lên xem giữa mày và Hạ Mạt tam thiếu nhà mình sẽ chọn ai đây?!”.

Buổi chiều, Diệp Hạ Lam từ biệt Tống Dụ rồi bắt taxi điện ngầm về nhà, cô ghé qua siêu thị mua ít đồ thì vô tình gặp Thịnh Nhất Phi thế là hai chị em cùng nhau về Tiệp Tương Trang.

Thịnh Nhất Phi cứ như cá gặp nước cư huyên thuyên bắt tận “Gặp chị dâu mừng quá đi à, vậy là hôm nay em có món ngon để ăn rồi, hôm trước mấy món chị dạy em về nhà nấu cho ba mẹ và ông bà nội ăn thử mọi người đều rất thích, sau này chắc em dọn qua nhà anh chị tá túc vài tháng để học một khóa nấu ăn mất”.

Diệp Hạ Lam gật đầu tán đồng “Nếu em thích thì cứ qua...chị biết gì thì sẽ tận tâm truyền dạy lại cho em hết”.

Thịnh Nhất Phi ôm lấy cánh tay của Diệp Hạ Lam “Sinh em ra là ba mẹ nhưng người hiểu em nhất, yêu thương em nhất chỉ có thể là chị dâu thôi haha”.

Diệp Hạ Lam và Thịnh Nhất Phi vừa đi vào nhà thì má Lý đưa cho Hạ Lam một phong thư màu hồng có hoa văn rất tinh tế bắt mắt rồi nói “Tam thiếu phu nhân bên Thịnh gia trang cho người đem qua một phong thư nghe nói là gửi thư đến cho tam thiếu nên họ mang sang đây, cô xem thử đi”.

Diệp Hạ Lam cầm lấy phong thư ân cần cảm ơn má Lý rồi qua bàn trà ngồi xuống với Thịnh Nhất Phi, cô nhìn bao thư kia chần chừ hồi lâu cũng quyết định mở ra xem.

Bên trong phong bì màu hồng kia là một tờ giấy màu trắng với những con chữ nắn nót như những vũ công ba lê đang khiêu vũ trên sân khấu “Khải Luân, lâu rồi không gặp dạo này anh có khỏe không? Hy vọng rằng anh không giận em vì những chuyện đã qua chúng ta vẫn có thể làm bạn như lúc trước được không anh em thật sự không muốn mất một người bạn như anh. Cuối tháng này em kết hôn rồi, nếu anh có thời gian rảnh thì đến thành phố B uống với em ly rượu mừng nha...nếu được thì mời cả gia đình anh đến dự em sẽ rất vui đón tiếp mọi người. Thân!!!”, kết thúc là thư là chữ ký và tên của Hạ Mạt, đi kèm trong phong thư còn có một cái thiệp cưới màu đỏ được thiết kế rất tinh tế trên đó còn có hình của Hạ Mạt và chồng sắp cưới của cô ấy nữa.

Thịnh Nhất Phi nhìn thấy sắc mặt của Diệp Hạ Lam không tốt liền đưa tay giật lấy lá thư trên tay cô đọc hết, rồi mở luôn thiệp cưới ra xem, sau đó cô bĩu môi nói “Cuối cùng thì cô ta cũng biết thức thời không bám theo anh hai nữa, đúng là đỡ quá mà”.

Diệp Hạ Lam rũ mắt xuống cô có chút lo lắng cho Thịnh Khải Luân nên thở dài một tiếng “Cô ấy cũng từng là người mà Khải Luân yêu nhất...giữa họ còn có một mối tình khắc cốt ghi tâm chị sợ anh hai của em sau khi nhìn thấy tấm thiệp cưới cùng lá thư này thì sẽ cảm thấy rất đau khổ đó”.

Thịnh Nhất Phi liền kéo tay Diệp Hạ Lam một cái “Chị nghĩ đi đâu vậy hả??? Bây giờ chị là vợ hợp pháp của anh ấy, cũng là người mà anh ấy yêu thương nhất cho nên anh hai của em sẽ không vì loại người này mà đau lòng đâu”.

Diệp Hạ Lam suy nghĩ vài giây rồi nói “Chị muốn tiêu hủy những thứ này...bởi vì không thấy thì tim sẽ không đau, chị không muốn thấy Khải Luân buồn”.

“Được, theo em thấy thì chúng ta đốt hết đi đừng để cô ta làm ảnh hưởng đến cuộc sống của chúng ta nữa”.

Nhân lúc Diệp Hạ Lam đi lấy bật lửa không chú ý Thịnh Nhất Phi đã nhanh tay chụp hình lại bức thư cùng thiệp cưới của Hạ Mạt trên bàn.

Diệp Hạ Lam nhân từ nghĩ cho cảm nhận của Thịnh Khải Luân nhưng cô thì không, cô muốn anh hai của mình nhìn rõ bộ mặt thật của con cáo kia nên quyết tâm cho anh biết cô ta sắp kết hôn để anh có thể chết tâm với loại người không ra gì đó

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mạt Một Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

Mấy ngày hôm sau, Thịnh Khải Luân đưa Diệp Hạ Lam về Thịnh gia trang theo lệnh của Thịnh lão gia, lúc ăn cơm xong cả nhà ngồi quây quần trong phòng sinh hoạt chung nói chuyện.

Không khí đang rất vui vẻ bình thường thì Tần Uyên Thi như nhớ ra điều gì đó liền hỏi Thịnh Khải Luân “À chú ba nè, mấy ngày trước hình như có thư từ thành phố B gửi đến cho chú đó, bộ chú đang tính tiến quân vào thị trường ở thành phố B hay sao vậy?”.

Thịnh Khải Lăng nghe nói như vậy thì liền trở nên căng thẳng, anh không ngờ là đối thủ của mình mới về công ty có mấy tháng đã làm được nhiều việc lớn như vậy, lại được nhiều người trong công ty ủng hộ, nếu Thịnh Khải Luân tiến quân được vào thị trường ở thành phố B thì chắc chắn vị trí CEO anh sẽ không bao giờ với tới được nữa.

Thịnh Khải Luân thì có chút ngạc nhiên “ Có sao???? nhưng em không hề nhận được cũng không có ai nói với em hết”.

Tần Uyên Thi nhếch môi mỉm cười đánh mắt qua Diệp Hạ Lam rồi nói “ Thư chị đã bảo người đưa về nhà riêng của em rồi hay là... em dẫu bận việc học quá nên quên nói với em đó”.

Thịnh Khải Luân đưa mắt nhìn Diệp Hạ Lam một cái rồi vẫn điềm đạm nói “ Chắc cũng không có gì quan trọng đâu, em chưa có ý định tiến quân vào thành phố B chắc do mấy người bạn ở đó gửi thư tới hỏi thăm sức khỏe thôi”.

Tần Uyên Thi gật đầu tỏ vẻ đã hiểu “ Ừ không quan trọng thì tốt quá”.

Ngoài mặt thì Tần Uyên Thi tỏ vẻ thân thiết vậy thôi chứ thật ra trong lòng cô ta đang rất cầu mong cho Thịnh Khải Luân biết được người gửi thư đến là Hạ Mạt...nếu như vậy thì chắc chắn sẽ có kịch vui để xem rồi.

Chiếc BMW màu đen của Thịnh Khải Luân đỗ vào trong sân của Tiệp Tương Trang, anh có chút không vui đẩy cửa xe bước ra ngoài trước rồi đứng chờ Diệp Hạ Lam xuống xe.

Thịnh Khải Luân chìa tay ra trước mặt của Diệp Hạ Lam rồi lạnh giọng hỏi “ Thư của tôi đâu”.

Diệp Hạ Lam hoảng hốt trong lòng, thư của Hạ Mạt cô đã đốt mất rồi còn đâu.

“ Anh đang hỏi thư gì...em...em... không biết”.

Ánh mắt của Thịnh Khải Luân trở nên sắc lạnh, khi nghe Tần Uyên Thi nói thư được gửi đến từ thành phố B thì anh đã đoán ra người gửi thư đến là Hạ Mạt rồi, bởi vì anh vốn không có quen ai ở thành phố B hết.

Thịnh Khải Luân có chút mất kiên nhẫn “ Cô còn giả vờ không biết sao...mau đưa thư mà Hạ Mạt gửi đến đây cho tôi”.

“ Em không biết gì hết” Diệp Hạ Lam quyết định chối đến cùng cũng không muốn Thịnh Khải Luân biết sự thật về bức thư kia.

Cô vừa quay lưng bước đi thì bị Thịnh Khải Luân nắm cổ tay kéo lại, bắt cô đối mặt với anh “ Tôi hỏi cô một lần cuối, thư mà Hạ Mạt gửi đến cho tôi đang ở đâu????”.

Diệp Hạ Lam lấy hết can đảm nhìn thẳng vào mắt của Thịnh Khải Luân rồi nói “ Em đã đốt thư mà cô ấy gửi đến cho anh rồi”.

Một câu nói hết sức nhẹ nhàng bình thường nhưng lại đẩy sự tức giận của Thịnh Khải Luân lên đến tột độ, đôi tay anh nắm lấy hai vai của Diệp Hạ Lam gia tăng lực làm cô cau mày vì sự đau buốt truyền đến.

“ Khải Luân anh đang làm em đau đó”.

Thịnh Khải Luân càng tức giận hơn lên tiếng quát Diệp Hạ Lam “ Cô đau ư?? Đó là chuyện của cô không liên quan đến tôi”.

Diệp Hạ Lam có chút bị thương trong đáy mắt, giọng cô cũng cứng yếu ớt như tiếng mèo kêu “ Vì sao lại đối xử với em như vậy chứ???? Cô ấy vốn đã là quá khứ của anh còn em mới là người của hiện tại cơ mà...”.

Thịnh Khải Luân nhếch môi cười đều một cái “ Cô vừa nói gì cơ??? Ngay từ đầu tôi đã nói rất rõ ràng rồi mà...cả đời này của tôi sẽ chỉ yêu một mình Hạ Mạt, cô chẳng là cái thá gì với tôi hết cô nghe rõ chưa...tôi đã nói là cô hãy sống như một người đã chết cơ mà, tại sao bây giờ cô lại dám xen vào chuyện của tôi hả????”.

Khóe mắt của Diệp Hạ Lam đỏ hoe lên, giọng cô cũng nghẹn ngào từng tiếng " Vì sao anh lại phủ nhận tất cả tâm ý của em, tình cảm của em...em đã rất cố gắng để có thể xứng đáng đứng bên cạnh của anh nhưng anh chưa bao giờ nhìn nhận điều đó...chẳng lẽ yêu một người cũng là sai hay sao??”.

Thịnh Khải Luân tỏ vẻ chán ghét rồi lên giọng nói " Yêu một người vốn không có sai...chỉ trách cô yêu sai người mà thôi...vì sao tôi luôn phủ nhận tâm ý của cô, tình cảm của cô ư??? Bởi vì tôi vốn không có để cô trong mắt cho nên mọi chuyện mà cô làm tôi vốn không quan tâm tới...cô đã hiểu rõ chưa?!”.

Từng lời nói của Thịnh Khải Luân giống như từng mũi dao nhọn đâm vào tim của Diệp Hạ Lam làm cho cô cảm thấy đau đớn đến tột độ...cô run rẩy nắm chặt tay thành nắm đấm rồi nhẹ nhàng nói “ Thư... em... đốt hết rồi”.

Thịnh Khải Luân nổi điên lên đẩy Diệp Hạ Lam một cái làm cô ngã sòng soài trên mặt đất, những viên đá góc cạnh trong sân cửa vào da thịt cô rướm máu nhưng người nào đó vẫn bàng quang không quan tâm đến.

Đôi mắt của Thịnh Khải Luân đỏ ngầu lên " Diệp Hạ Lam...cô giỏi lắm...từ bây giờ tôi sẽ cho cô biết thế nào là sống không bằng chết...cô sẽ phải trả giá cho hành động ngu xuẩn của mình”.

Chương 33

Thịnh Khải Luân bỏ lại một câu như thế rồi bỏ đi vào nhà, anh khóa trái cửa từ bên trong mà không thèm quan tâm đến Diệp Hạ Lam vẫn còn ngoài sân.

Khuôn mặt xinh đẹp của Diệp Hạ Lam giàn giụa nước mắt nhìn theo bóng lưng của Thịnh Khải Luân khuất dần phía sau cánh cửa to lớn kia, cô tự chống tay ngồi dậy, những vết xước trên người cô rất đau nhưng cô lại thấy chúng chẳng thấm thía gì so với nỗi đau trong tim của mình hết.

Người ta thường nói vết thương ngoài da thì sẽ sớm lành lại, đau đó rồi khỏi đó, vết thương lành rồi đôi khi còn chẳng để lại sẹo nhưng những tổn thương trong tâm hồn thì dù có lành vẫn để lại một vết sẹo khó phai trong tâm hồn.

Trời nổi gió, mùi hơi đất bốc lên nghe quen thuộc rồi chẳng mấy chốc mưa đổ xuống trắng trời trắng đất...không biết là ông trời đang khóc than cho Diệp Hạ Lam hay là cố tình làm cô chật vật hơn dưới cơn mưa mặt mù tầm tối ấy?!

Nước mưa và nước mắt hòa quyện với nhau như một lăm cho tim của Diệp Hạ Lam đau đớn như có ai đó đang cầm dao đâm vào tim cô...

Vì sao anh lại nhẫn tâm như thế???

Cô đã làm gì sai???

Hay cái sai lớn nhất của cuộc đời cô chính là giống như lời anh nói...cô yêu sai người thật rồi sao?!

Trong cơn mưa bóng dáng của Diệp Hạ Lam nhỏ bé cô đơn đến đáng thương.

Bên ngoài Tiệp Tương Trang có một chiếc Ferrari đỏ bên đường, Tần Uyên Thi chứng kiến cảnh tượng Thịnh Khải Luân nổi giận giẫm xéo Diệp Hạ Lam thì cảm thấy rất hài lòng nở nụ cười thỏa mãn lắm lắm “Tao đã nói ngay từ đầu rồi cơ mà, loại người thấp hèn như mày sao có thể bước chân vào Thịnh gia, đã vậy còn dám tranh hết hào quang của tao...hậu quả của ngày hôm nay cũng do mày tự tạo nghiệt tao đừng có trách tao độc ác nha em dẫu tội nghiệp...hahaha...hahaha”, sau đó liền lái xe rời đi.

Má Lý nhìn trời mưa bên ngoài rất lớn thì có chút lo lắng cứ trông ngóng, đi đi lại lại nhìn ra phía cửa chính là cho Thịnh Khải Luân không vui liền lạnh lùng lên tiếng hỏi “Má Lý, bà làm gì mà cứ đi đi lại lại làm tôi chóng mặt quá”.

Má Lý cúi người tỏ chút sợ hãi đáp “Dạ tôi đang lo cho thiếu phu nhân, trời mưa to như thế mà cô ấy còn chưa về, trời mưa như này mà đi trên đường thì nguy hiểm lắm đó thưa tam thiếu gia”.

Má Lý không biết Thịnh Khải Luân qua trường đón Diệp Hạ Lam qua Thịnh gia trang, bà cứ nghĩ là cô đi học chưa về nên lo lắng cũng là chuyện đương nhiên hơn nữa trong nhà cách âm với bên ngoài má Lý lạo càng không biết Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam cãi nhau.

Thịnh Khải Luân vẫn điềm tĩnh nói dối một cách trắng trợn và kèm theo chút ra lệnh” Má Lý à, bà lo xa quá thì phải đó...hôm nay cô ấy có việc bận nên chắc sẽ ở lại nhà bạn vì thế xong việc rồi bà cứ ngủ đi không cần chờ cô ấy làm gì”.

Xưa nay má Lý là gia nhân trong nhà cho nên chủ nói gì thì nghe nấy nào dám cãi lại cho nên má Lý đi vào phòng của mình nghỉ ngơi.

Thịnh Khải Luân đưa mắt nhìn ra cửa sổ, bên ngoài trời vẫn mưa rất to nhưng trong mắt anh giờ chỉ có sự tức giận và chán ghét mà thôi, anh thầm nghĩ “Diệp Hạ Lam, kết quả của ngày hôm nay là do cô tự làm tự chịu...đừng trách tôi nhẫn tâm”.

Một mình Diệp Hạ Lam ngồi khóc nức nở dưới cơn mưa như trút nước...anh là chồng của cô...Tiệp Tương Trang là nhà của cô...cô biết đi về đâu đây???

Vì sao cô chỉ mong một cuộc sống bình dị có người yêu thương mình, có người cho cô một gia đình thôi mà lại khó khăn đến như vậy???

Diệp Hạ Lam biết Thịnh Khải Luân đang rất tức giận nên bây giờ cô có nói gì anh cũng sẽ không nghe, hơn nữa anh đối với cô là chán ghét nên chắc chắn không mang tâm tư lo lắng cho mình nên cô đứng dậy bước từng bước nặng nề đi ra khỏi Tiệp Tương Trang.

Gần 10 giờ đêm, Diệp Hạ Lam về đến ký túc xá của trường đại học nghệ thuật Z, bác bảo vệ ký túc xá trước đây thường nói chuyện với cô nên vừa nhìn thấy cô liền nhận ra ngay “Đây chẳng phải là Hạ Lam sao???”.

Diệp Hạ Lam cố gắng nở nụ cười yếu ớt trên gương mặt trắng bệch không còn chút sức sống “Dạ vâng, cháu chào bác”.

Nhìn bộ dạng ướt sũng chật vật của Diệp Hạ Lam bác bảo vệ không khỏi cau mày, la rầy mấy tiếng “Con bé này ra ngoài sao lại không mang theo ô

hoặc áo mưa mà để ướt đến như vậy chứ, thôi mau mau lên phòng thay đồ đi kéo bệnh đấy”.

Dạ Hạ Lam cảm kích lên tiếng “Dạ cháu cảm ơn bác ạ”.

Dù bị la nhưng Diệp Hạ Lam lại không cảm thấy buồn mà còn thấy có chút vui vẻ ít nhất trên đời cũng có người la cô là vì lo lắng cho cô...

Lục Ngạc đang ngồi làm bài tập trong phòng thì nghe tiếng gõ cửa, cô nhú mồm tự hỏi “Giờ này ai lại tới tìm mình chứ?” rồi đứng dậy đi ra mở cửa phòng.

Lúc cánh cửa phòng mở ra hình ảnh Diệp Hạ Lam đáng thương từ đầu tới chân đều ướt sũng, viên mắt đỏ còn sưng to xuất hiện trước mắt của Lục Ngạc làm cô ngạc nhiên thốt lên “Hạ Lam, sao lại là cậu?”.

“Đây là phòng của mình mà, có gì sai sao?”.

Lục Ngạc lắc đầu “Không có...mà thôi có gì nói sau đi cậu mau vào thay đồ ngay đi nếu không lại bị bệnh cho mà coi”.

Diệp Hạ Lam gật đầu “Ừ cảm ơn cậu”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Diệp Hạ Lam thay đồ rồi thờ thần ngồi trên giường ngủ của mình, ánh mắt của cô trống rỗng không có lấy chút tiêu cực nào.

Lục Ngạc thấy Diệp Hạ Lam như người mất hồn liền bước qua ngồi bên cạnh rồi lên tiếng hỏi “Hạ Lam, cậu bị sao vậy hả?? Mấy tháng qua cậu không có về ký túc xá cậu đã ở đâu??? Làm những gì?? Mình lo cho cậu lắm đó”.

Diệp Hạ Lam khẽ lắc đầu nở một nụ cười nhạt, đưa tay vỗ nhẹ lên vai Lục Ngạc một cái để trấn an cô “Không có gì đâu, mình xin được một chỗ làm thêm rất tốt nhưng công việc làm hơi khuya quá giờ ký túc xá đóng cửa... vì vậy mình xin ngủ lại chỗ làm thôi không có gì hết...cậu đừng có lo lắng nữa”.

Lục Ngạc nghi hoặc hỏi lại “Có thật không??? Cậu đừng có gạt mình đó”.

Diệp Hạ Lam liền né tránh nhìn sang chỗ khác “Mình có gạt cậu bao giờ đâu chứ”.

“Hình như mắt cậu sưng rất to, cậu vừa khóc xong có phải không??”, Lục Ngạc e dè hỏi vì cô biết Diệp Hạ Lam rất khi biểu lộ cảm xúc của mình trước mặt người khác.

Diệp Hạ Lam khẽ gật đầu một cái “Công việc không suông sẻ nên mình buồn vậy thôi...chuyện cũng không có gì hết... tự nhiên muốn khóc một trận cho lòng nhẹ đi cậu đừng lo lắng quá...”.

Lục Ngạc lúc này mới thở phào nhẹ nhõm “Ừ không có gì thì tốt”.

“Thời gian tới có lẽ mình sẽ thường xuyên ở ký túc xá với cậu đó...à đến giờ phòng mình vẫn chưa có thêm người dọn vào à?”.

Lục Ngạc nhún vai tỏ vẻ vô tội “Mình cũng chẳng biết tại sao mà từ lúc chúng ta dọn vào đến giờ vẫn không có ai dọn vào nữa...biết đâu phòng mình có ma không chừng hahaha”.

Diệp Hạ Lam nhoen miệng cười “Thôi đi đừng suy diễn lung tung nữa, cũng trễ rồi chúng ta ngủ thôi mình thấy hơi mệt”.

Lục Ngạc liền gật đầu “Ừa mình cũng buồn ngủ lắm rồi”.

Nửa đêm Thịnh Khải Luân trở mình tỉnh giấc, anh đưa mắt nhìn ra cửa sổ...trời bên ngoài vẫn mưa rả rích.

Liếc mắt nhìn qua chiếc ghế sofa sát tường trống trơn, Thịnh Khải Luân khẽ nhú mồm một cái thầm nghĩ “Cô ta tính làm vậy để chống đối mình sao?? Đùng là không thể xem thường cô ta được mà... thế nào ngày mai cô ta cũng gọi điện cho ông nội kể tội mình cho mà xem... tôi không cho cô có cơ hội đó đâu”.

Thịnh Khải Luân bực dọc bước xuống giường mang đôi dép lê đi xuống lầu, anh vừa mở cửa chính ra thì một cơn gió thật lớn thổi vào đem lại cái lạnh cắt da cắt thịt khiến cho anh không khỏi rùng mình một cái.

Vì trời tối lại mưa trắng trời trắng đất nên Thịnh Khải Luân phải căng mắt ra nhìn để tìm Diệp Hạ Lam nhưng mà đảo mắt một vòng quanh sân nhà cũng không thấy cô đâu.

Vốn đã là chán ghét nên Thịnh Khải Luân cũng không có kiên nhẫn tìm kiếm làm gì cho một thân mình, anh rút điện thoại ra gõ gõ mấy cái trên màn hình rồi gọi đi một cuộc điện thoại. . . chuông đổ qua hồi lâu mà không có người bắt máy nên anh có chút khó chịu lắm lắm một mình “ Nếu thích ở ngoài như thế vậy thì đừng có mà về nhà nữa”.

Diệp Hạ Lam nghe tiếng chuông điện thoại cô mở lên xem thì thấy người gọi tới là " G tiên sinh", cô chần chừ rồi quyết định không nghe máy...bởi vì nghe những lời của anh lúc này chắc cô sẽ chỉ nhận thêm tổn thương về phần mình mà thôi.

Ngay cả tên lưu trong danh bạ điện thoại anh còn không cho phép cô lưu tên của anh kia mà...Diệp Hạ Lam bất chợt thấy cô đơn, lạc lõng đến tận cùng của nỗi đau.

Sáng hôm sau, Tiêu Hoài Du lái xe đến Tiệp Tương Trang, Thịnh Khải Tề chờ hoài mà không thấy Diệp Hạ Lam ra ngoài bởi vì cô là người rất đúng giờ nên liền cau mày đẩy cửa xe ra đi tới nhấn chuông cửa của Tiệp Tương Trang.

Thịnh Khải Luân cau có đi ra mở cửa, anh cứ tưởng là Diệp Hạ Lam quay về nhà nên vừa mở cửa đã hung hãn lớn giọng quát mắng “ Bây giờ mới chịu về sao??? Cô cũng tài giỏi quá rồi đó”.

Thịnh Khải Tề ngơ ngác đưa mắt nhìn Thịnh Khải Luân đánh giá một chút rồi mới lên tiếng nói chuyện “ Anh ba, anh không sao chứ???”.

Thịnh Khải Luân có chút lúng túng nhưng cũng nhanh chóng lấy lạnh thần thái lạnh lùng, lịch lãm thường ngày “ A ha, anh đùa với em một chút thôi, em đến đây sớm như vậy để làm gì?”.

Đột nhiên giọng má Lý từ bên trong vọng ra” Tam thiếu gia hình như tối hôm qua thiếu phu nhân không có về nhà thì phải”.

Ánh mắt của Thịnh Khải Luân đờ đờ sát khí lườm má Lý một cái rồi nói “ Tôi đã nói là Hạ Lam phải ở lại trường có việc mà”.

Má Lý có chút e dè nói “ Nhưng mà cả đêm không về nhà thì. . .”.

“ Từ bao giờ mà gia nhân trong nhà có quyền can thiệp vào chuyện của chủ nhân vậy hả?? Tôi đi có mấy năm thôi mà quy tắc ở Thịnh gia đã thay đổi nhiều đến vậy sao?” giọng nói lạnh lẽo như băng của Thịnh Khải Luân vang lên.

Má Lý bị dọa nên không dám nhiều lời mà vội cúi đầu rồi rít nhận lỗi “ Tam thiếu gia tôi không có ý đó. . .tôi xin lỗi. . .điểm tâm sáng đã làm xong rồi mời cậu vào dùng”.

Thịnh Khải Tề nghe cuộc đối thoại giữa má Lý và Thịnh Khải Luân thì bất giác cau mày thấy lo lắng cho cô gái mà mình thương nhưng cái nhử mày của anh cũng chỉ là thoáng qua rồi thôi không để bất cứ ai thấy hết.

Thịnh Khải Luân đưa mắt nhìn Thịnh Khải Tề rồi nói “Nếu không vội thì cùng vào ăn sáng với anh đi”.

Thịnh Khải Tề nở nụ cười trên môi rồi xoa tay nói” Cảm ơn anh ba đã mời nhưng em ăn sáng bên Thịnh gia trang rồi giờ em phải đến trường kéo muộn mất”.

Thịnh Khải Luân gật đầu “Ừ thế thì để lúc khác vậy. . .đi học vui vẻ”.

“ Tạm biệt anh”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

Kết thúc giờ học buổi sáng, Thịnh Khải Tề qua lớp gốm sứ của Diệp Hạ Lam thì thấy cô đang dọn dẹp đồ chuẩn bị rời khỏi lớp, anh đứng bên ngoài chờ cô đi ra.

Diệp Hạ Lam cứ thờ thẫn đi ra khỏi lớp không để ý gì đến xung quanh hết cho nên lúc Thịnh Khải Tề đưa tay vỗ vai cô một cái lên tiếng gọi “ Hạ Lam” thì cô liền giật mình ném cả cuốn sách trong tay mình đi.

Thịnh Khải Tề cười hi hi “ Xin lỗi, không nghĩ là sẽ hù dọa chị như thế” anh khom người nhặt cuốn sách lên giùm Diệp Hạ Lam.

Lúc đưa cuốn sách trả Diệp Hạ Lam, Thịnh Khải Tề để ý thấy mắt cô vẫn còn hơi sưng đỏ nên lo lắng hỏi “ Hạ Lam, tối qua chị khóc có đúng không?”.

Diệp Hạ Lam vội quay mặt đi chỗ khác né tránh ánh mắt của Thịnh Khải Tề “ Không phải đâu, do thức khuya nên vậy thôi, tôi đang có cuộc thi tác phẩm nghệ thuật đẹp do khoa tổ chức nên phải đầu tư nhiều thời gian thôi”.

Thịnh Khải Tề chợt nhớ tới thái độ của Thịnh Khải Luân lúc mở cửa nhà cộng thêm vẻ mặt phờ phạc, đôi mắt vô hồn của Diệp Hạ Lam cũng có thể đoán ra giữa hai người chắc chắn có chuyện nhưng anh không muốn vạch trần lớp mặt nạ của cô nên vui vẻ nói “ Hôm nay em có tiết buổi chiều vì thế chúng ta đi ăn cơm chung được không. . .à bữa nay cantin có món sườn xào chua ngọt em thích nhất món này ngon lắm để em đi lấy phiếu rồi lấy giùm chị luôn nha”.

Diệp Hạ Lam khẽ gật đầu “ Ừ được cảm ơn anh nhiều nha Khải Tề”.

Thịnh Khải Tề mỉm cười “ Có gì đâu, đã bảo là đừng khách sáo với em rồi mà”.

Diệp Hạ Lam tho tho thần thần đi xuống cantin thì thấy Thịnh Khải Tề đã mang cơm ra và ngồi ở chiếc bàn gần cửa sổ, có thể nhìn thấy nhìn thấy dòng kênh xanh biếc của trường, ở chỗ này gió lùa vào cũng rất mát.

Thịnh Khải Tề vẫy vẫy tay với Diệp Hạ Lam " Hạ Lam bên này".

Diệp Hạ Lam nở nụ cười yếu ớt với Thịnh Khải Tề rồi bước qua ngồi đối diện anh.

Thịnh Khải Tề đẩy về phía của Diệp Hạ Lam một phần cơm có món sườn xào chua ngọt và nước ép táo " Mau ăn đi kéo nguội thì không ngon đâu".

Diệp Hạ Lam nhìn qua phần cơm của Thịnh Khải Tề thì thấy anh ăn thịt xào chứ không phải sườn xào chua ngọt liền nhủ mảy mò " Chẳng phải anh bảo thích nhất món sườn xào chua ngọt sao...sao anh lại không ăn món đó".

Thịnh Khải Tề cười khỏ " À chúng ta xuống hơi trễ nên chỉ còn có một phần sườn xào chua ngọt, hôm nay em thấy tâm trạng chị không tốt nên nhường cho chị đây".

Diệp Hạ Lam khẽ mỉm cười rồi bảo " Anh không cần phải làm vậy đâu...hay là chúng ta đổi phần cơm của nhau đi".

" Không cần đâu chị ăn đi...hôm nay em mời mà...bữa khác em ăn cũng được không thôi em gọi điện về bảo mẹ làm cho em là được rồi haha".

diệp Hạ Lam nở nụ cười cảm kích " Cảm ơn anh nhiều Khải Tề".

" Đã bảo chúng ta là người một nhà nên chị đừng khách sáo rồi mà".

Qua mấy ngày bình yên, một buổi chiều như mọi buổi chiều khác Thịnh Khải Luân vừa tan sở thì đã bị ông nội gọi về nhà gấp, trên đường lái xe về Thịnh gia trang anh rất ức chế bởi vì Thịnh Khải Luân nghĩ là Diệp Hạ Lam đã đến gặp ông nội nói này nói nọ về anh rồi thế nào ông nội gọi về cũng mừng cho một trận nên rất không vui.

Thịnh Khải Luân tỏ vẻ cau có tức giận lắm lắm" Diệp Hạ Lam cô hay lắm...xem ra tôi cần phải dạy dỗ lại cô thì mới có thể an ổn mà sống tiếp".

Về đến Thịnh gia trang, Thịnh Khải Luân đã thấy Diệp Hạ Lam ngồi cùng mẹ anh ngoài vườn nên cho rằng những suy đoán của mình là hoàn toàn đúng, anh nhìn Diệp Hạ Lam bằng đôi mắt sắc lạnh đầy chán ghét nhưng vẫn phải buộc lòng bước qua chào mẹ của mình một tiếng.

" Thừa mẹ con mới về".

Lâm Tuệ Nghi quay sang nhìn con trai rồi mỉm cười bảo " Ừ...mà này con tốt số lắm đấy nhé lấy được người vợ nấu ăn ngon như Hạ Lam hèn chi từ hồi kết hôn mẹ chẳng bao giờ thấy con tự động về nhà hết".

Thịnh Khải Luân ngó người ra...không phải gọi để giáo huấn cho một trận ra hồn à sao mẹ anh lại chẳng có chút giận dữ nào trên mặt hết vậy???

Đây chẳng lẽ là bình yên trước giông bão?!

" Mẹ nói vậy là sao? Con không hiểu".

Lâm Tuệ Nghi đánh vào vai của Thịnh Khải Luân một cái" Còn giả ngốc cơ đấy...cả buổi chiều nay Hạ Lam đã phụ mẹ nấu cơm cho cả nhà mẹ phát hiện ra con bé nấu ăn rất là ngon nha".

Thịnh Nhất Phi từ trong nhà chạy ra" Bây giờ mẹ mới biết thì hình như hơi muộn rồi đấy...con ăn ké nhà anh hai mấy lần rồi muốn dọn nhà qua đây ở luôn cơ nhưng anh con ích kỷ lắm không cho, anh chỉ biết giấu cái tốt cho bản thân mình thôi à".

Thịnh lão gia đứng trước cửa nói vọng ra " Mọi người cũng đầy đủ rồi, mấy đứa mau vào nhà ăn cơm thôi".

Thịnh Khải Luân thấy nét mặt của ông nội rất tốt chứ không có chút câu giận nào, chuyện này đúng thật là khó hiểu, rốt cuộc anh đột ngột bị gọi về nhà là vì chuyện gì?

Chả nhẽ chỉ là ăn bữa cơm thôi sao???

Chuyện này quá phi lý rồi.

Chương 36

Sau bữa cơm tối cả gia đình tập trung tại phòng sinh hoạt dùng trà và trái cây tráng miệng.

Thịnh lão gia uống một hộp trà nóng rồi lên tiếng nói chuyện với mọi người “ Hôm nay ta đột ngột gọi tất cả thành viên trong gia đình về đây họp mặt là vì muốn tuyên bố một chuyện rất quan trọng. . .”.

Các thành viên khác trong nhà đều tập trung lắng nghe từng lời từng chữ tiếp theo mà Thịnh lão gia sắp nói.

Thịnh Khải Luân cảm thấy bất an, anh biết ngay mà thế nào cũng không phải bữa cơm gia đình bình thường đâu đã đến lúc anh bị đem ra xử tội rồi đây.

Tiếng Thịnh lão gia vang lên “ Các con cũng biết tuổi của ta cũng đã lớn rồi. . .khụ khụ. . .dạo này sức khỏe lại không tốt cho nên ta quyết định giao lại cơ nghiệp cả đời của mình lại cho người có đủ năng lực và trách nhiệm có thể đưa Hoàng Thịnh Quốc Tế phát triển hơn và có thể lo cho cả nhà họ Thịnh. . .”.

Thịnh Khải Luân ngó người ra. . .anh thờ phào nhẹ nhõm thầm nghĩ trong lòng “ Hóa ra là vì chuyện người thừa kế ông nội mới triệu tập mọi người về nhà chứ không phải là chuyện mình nhốt Diệp Hạ Lam bên ngoài trời mưa bị tố giác”.

Sau đó Thịnh Khải Luân khẽ đưa mắt nhìn Diệp Hạ Lam vẫn ngoan ngoãn ngồi bên cạnh mình từ đầu tới cuối không nói tiếng nào mà có chút nghi hoặc trong lòng “ Chẳng lẽ mình đoán sai, cô ta thật sự không có đi méc với ông bà nội và ba mẹ là mình đối xử tệ bạc với cô ấy hay sao?!”.

Thịnh Khải Đông lên tiếng “ Ba à, ba vẫn còn rất khỏe chúng ta để chuyện này nói sau được không ba”.

Thịnh Bắc và Thịnh Khải Nam cũng tán thành ý kiến của em trai mình “ Khải Đông nói đúng đó ba”.

Thịnh lão gia gờ tay lên ngăn ba người con trai của mình lại “ Chuyện này ba đã quyết các con không cần phải nói thêm nữa. . .với lại người mà ba trao quyền thừa kế Hoàng Thịnh Quốc Tế cũng không phải là các con”.

Thịnh Khải Lăng và Tàn Uyên Thi đưa mắt nhìn nhau cùng mừng rỡ, không trao cho con thì chỉ có thể trao cho cháu thôi.

Mấy năm qua Thịnh Khải Lăng đã làm việc ở công ty cũng có một số thành tích cho nên Tàn Uyên Thi và Thịnh Khải Lăng đều mơ tưởng được thừa kế toàn bộ công ty.

Thịnh Khải Luân cũng có ý kiến “Ông nội à, con thấy ông vẫn còn rất khỏe. . .chúng ta đợi sức khỏe của ông ổn định hơn rồi nói có được không?”.

“ Ông biết là các con quan tâm, lo lắng cho ông khụ khụ. . .nhưng cái gì đến thì nó cũng phải đến thôi, cái chúng ta cần làm là phải đối mặt chứ không phải né tránh. . .ông hiểu sức khỏe của mình hơn ai hết mà”.

Thịnh lão phu nhân nhìn con cháu của mình rồi nói “ Ý của ông ấy đã vậy thì các con nên nghe theo đừng cãi ông trong lúc này”.

Sự yên lặng lên ngôi làm cho không khí chùng xuống hẳn.

Qua khoảng 5 phút, Thịnh lão gia lại nói tiếp “ Con trai và vợ của ta mỗi người đều sở hữu 10% cổ phần của Hoàng Thịnh Quốc Tế, ta dự tính sẽ giao quyền thừa kế công ty lại cho một trong hai đứa cháu trai đó là Khải Lăng và Khải Luân. . .các con có quyền kêu gọi mọi người dùng cổ phần để ủng hộ cho mình vào cuộc họp cổ đông tháng tới ở công ty. . .cho đến khi có kết quả cuối cùng ta sẽ ủng hộ cho người thắng cuộc đua này”.

Nghe Thịnh lão gia nói vậy có người lo lắng vì sợ người trong gia đình đấu đá lẫn nhau, có người thì toan tính kế hoạch lôi kéo người khác ủng hộ cho mình trong đầu.

Thịnh Khải Lăng lên tiếng “ Ông nội vậy còn cổ phần của ông thì sao? Ông sẽ ủng hộ cho ai?”.

Thịnh lão gia liền khẽ cười “ Ta chẳng ủng hộ cho ai cả, đứa nào thắng thì ta giao luôn cổ phần của mình cho đứa đó”.

Tàn Uyên Thi mừng thầm trong bụng, nếu có thêm 20% cổ phần trong tay ông nội thì cô và Thịnh Khải Lăng sẽ làm bá chủ ở Thịnh gia luôn rồi từ nay không cần phải để ý ghen ghét cô em dâu Diệp Hạ Lam của mình nữa.

Thịnh Khải Đông có chút không cam lòng bởi vì con trai của ông Thịnh Khải Tề lại chẳng phải ứng cử viên để tranh giành cái ghế CEO của công ty nhưng lại không nói dám ra đánh ngấm bổ hòn làm ngọt.

Thịnh Khải Luân lên tiếng “ Ông nội, ông làm vậy con thấy Khải Tề sẽ thiệt thòi”.

Thịnh lão gia nhìn qua Thịnh Khải Tề rồi nói “ Khải Tề cháu từ nhỏ không thích tranh đấu trên thương trường ông nghĩ với 10% cổ phần trong tay ba cháu thì cả nhà cháu không cần lo ăn lo mặc...chỉ cần Hoàng Thịnh Quốc Tế còn thì cháu vẫn cứ là tứ thiếu gia của nhà họ Thịnh”.

Thịnh Khải Tề gật đầu hài lòng với suy nghĩ này của ông nội “ Cảm ơn ông nội đã hiểu lòng của con”.

“ Nhưng ông hỏi thật con có bất mãn gì về chuyện ông trao quyền thừa kế cho một trong hai người anh của con mà con lại không được ứng cử không... nếu có thì con hãy nói thật lòng ông không muốn con chịu áp lực đâu”.

Thịnh Khải Tề nở nụ cười hồn nhiên rồi lắc đầu “ Ông nội quyết định rất khốp với những gì con mong đợi, con không có gì bất mãn nữa hết cứ theo ông mà làm thôi”.

Thịnh lão gia gật đầu hài lòng “ Con ngoan lắm Khải Tề”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Thịnh lão gia vẫn còn canh cánh trong lòng một nỗi lo nên nói tiếp “ Dù kết quả thế nào, ai thừa kế Hoàng Thịnh Quốc Tế thì ông cũng hy vọng các con cạnh tranh công bằng...nói gì thì nói nhưng chúng ta vẫn là người trong một gia đình cho nên các con đừng vì cái ghế CEO của công ty mà làm mất hòa khí trong nhà càng không nên đem lòng thù hận lẫn nhau...như vậy ông có nhắm mắt cũng không an lòng được đâu”.

Thịnh Khải Lãng liền lên tiếng trấn an Thịnh lão gia “ Ông nội an tâm, dù sao con cũng là anh lớn trong nhà con nhất định sẽ nhường chứ không chèn ép em trai của mình đâu, ông đừng quá lo lắng”.

Thịnh Khải Luân vốn hiểu con người của Thịnh Khải Lãng như thế nào nhưng anh không thẳng thừng vạch mặt anh ta trước mặt ông nội nên nói khéo “ Anh hai không cần phải nhường nhịn gì hết, chúng ta cứ cạnh tranh công bằng không gở thù đoạn bản thù là được rồi, như vậy thì không mất hòa khí trong gia đình mà ông nội cũng thấy vui”.

Thịnh Khải Lãng cay cú câu nói của Thịnh Khải Luân nhưng vẫn nở nụ cười đáp lại “ Anh đương nhiên sẽ cạnh tranh công bằng với em rồi đây là những lời ông nội dạy chúng ta mà anh không nghe sao được”.

Nhìn người trong nhà nói bóng nói gió, lập mưu kế rào trước đoán sau, sắp tới lại tranh giành quyền thừa kế bất giác Diệp Hạ Lam lại thờ dài, hóa ra người giàu có cũng có thêm rất nhiều phiền não đi theo phía sau ánh hào quang rực rỡ mà mọi người trong thấy.

Sau buổi họp mặt gia đình mọi người ra về với tâm trạng khác nhau, Thịnh Khải Lãng và Tần Uyên Thi thì lên kế hoạch lôi kéo các cổ đông khác trong công ty ủng hộ mình.

Lúc lại xe rời khỏi Thịnh gia trang rồi, Thịnh Khải Lãng liền tự tin nói với Tần Uyên Thi “ Lần này cái ghế CEO của công ty sẽ về tay anh là cái chắc”.

Tần Uyên Thi bĩu môi “ Anh lấy đâu ra tự tin mà lắm thế chứ, Khải Luân cũng không phải dạng vừa đâu anh đừng có khinh địch quá nếu không sẽ nhận quả đắng cho mà xem”.

Thịnh Khải Lãng nhướn mày “ Sao em cứ thích coi thường chồng em thế chứ...anh công nhận là Khải Luân tài giỏi cũng rất có thực lực nhưng nó vừa đi du học ở nước ngoài về có bao lâu đâu, mà mấy lão già cổ đông trong công ty mình thì rất cổ hủ chắc chắn sẽ chọn người có kinh nghiệm làm việc nhiều năm như anh chứ không chọn một người mới chân ướt chân ráo như nó đâu...”.

“ Vậy còn ông nội thì sao? Em vẫn thấy ông nội thiên vị cho Khải Luân nhiều hơn anh đó”.

“ Anh vốn còn lo ông nội sẽ đứng về phía của Khải Luân nhưng lần này ông cho hai đứa cạnh tranh công bằng nên anh không phải lo vấn đề này nữa... chỉ cần ông nội không nhúng tay vào thì cái ghế CEO chắc chắn sẽ là của anh”.

Tần Uyên Thi ôm lấy cánh tay của Thịnh Khải Luân đồng thời ngã vào vai anh rồi nũng nịu nói “ Em chờ cái ngày trở thành phu nhân của tập đoàn lớn nhất thành phố X đó...anh làm sao thì làm đừng có để em phải chịu thiệt thòi với con nhỏ không gia thế không nhan sắc kia đó nha”.

Thịnh Khải Lãng mỉm cười đắc ý “ Yên tâm anh nhất định không để em thua bất kỳ một ai hết hahaha”.

Để tránh mọi người trong nhà nghi ngờ mối quan hệ giữa mình và Diệp Hạ Lam có nhiều dấu hiệu rạn nứt, lạnh nhạt với nhau nên Thịnh Khải Luân phải nở nụ cười thật tươi mà chở cô về nhà.

Trong xe không khí yên ắng đến nỗi có thể nghe rõ từng nhịp tim đập của đối phương, Thịnh Khải Luân tập trung lái xe, Diệp Hạ Lam thì ngoảnh mặt nhìn ra ngoài cửa sổ cho đỡ căng thẳng.

Lúc xe dừng ở ngã tư chờ đèn đỏ, cả hai bất chợt quay sang lên tiếng nói chuyện với nhau.

Thịnh Khải Luân” Tôi có chuyện muốn nói”.

Diệp Hạ Lam “ Em có chuyện muốn nói”.

Để tránh dài dòng phiền phức, Thịnh Khải Luân nhường Diệp Hạ Lam một lần vậy “ Cô nói trước đi”.

Diệp Hạ Lam gật đầu “ Thả em xuống ở đây được rồi... cảm ơn anh đã cho em hóa giải đoạn đường vừa rồi”.

Diệp Hạ Lam vừa đưa tay tính đẩy cửa xe bước xuống thì Thịnh Khải Luân đưa tay ngăn cản cô lại, tự nhiên thấy cô đối xử với mình xa lạ như vậy anh lại có chút không vui liền câu có “ Đang nói cái gì vậy hả? Đây là câu nói mà một người vợ nên nói với chồng mình đó sao?”.

Diệp Hạ Lam rũ mắt “ Em biết là anh chán ghét em... em biết là lần trước đã chọc tới giới hạn của anh... em sẽ quay lại ký túc xá không làm phiền anh nữa”.

Thịnh Khải Luân nhếch môi cười nhạt” Cô vui tính thật đó, thích thì kết hôn với tôi rồi về Tiếp Tương Trang sống còn giờ không thích thì quay về ký túc xá...”.

Diệp Hạ Lam ngẩng đầu lên nhìn Thịnh Khải Luân rồi nói” Bởi vì anh không thích em... mà em thì không muốn làm anh thấy phiền thêm”.

Thịnh Khải Luân nắm chặt hai vai của Diệp Hạ Lam rồi nói “ Dù muốn dù không thì bây giờ cô cũng vợ của tôi của tam thiếu phu nhân của Thịnh gia... từ bây giờ về nhà đi không được phép ở ký túc xá nữa”.

Diệp Hạ Lam có chút ngạc nhiên còn có cả hy vọng “ Vì sao anh lại...”.

Thịnh Khải Luân liền lên tiếng giải thích “ Cô đừng hiểu lầm, tôi không muốn vì chuyện giữa tôi và cô làm ảnh hưởng đến chuyện tôi có thể kế thừa Hoàng Thịnh Quốc Tế mà thôi, giai đoạn này cực kỳ quan trọng tôi không muốn bất kỳ ai bắt được điểm yếu của mình... cô hãy an phận làm tốt bổn phận của mình đi”.

Thoảng trong mắt của Diệp Hạ Lam là sự đau đớn, phải anh ấy làm như vậy là vì bản thân mình mà thôi, anh chưa bao giờ để cô trong mắt.

Diệp Hạ Lam cố gắng gượng cười đáp “ Em hiểu rồi... em nhất định không gây thêm phiền phức làm ảnh hưởng đến anh đâu”.

Thịnh Khải Luân tỏ vẻ hài lòng “ Ngoan ngoan như vậy thì tốt”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38

Những ngày sau đó số lần mà Thịnh Khải Luân về nhà bắt đầu nhiều dần, số lần hai người ăn cơm cùng nhau cũng nhiều hơn dường như mỗi ngày đều gặp mặt thì thoảng có cuộc họp đột xuất ở công ty thì Thịnh Khải Luân sẽ gọi điện về báo một tiếng để Diệp Hạ Lam khỏi chờ mình.

Càng đến gần ngày họp cổ đông thì tình hình cạnh tranh giữa Thịnh Khải Lăng và Thịnh Khải Luân càng trở nên gay gắt.

Thịnh Khải Lăng không ngờ Thịnh Khải Luân mới vào công ty không bao lâu mà đã nhận được sự ủng hộ của nhiều người, anh ta phải sút đầu mẻ trán mới kêu gọi được sự ủng hộ gần như ngang bằng với em họ của mình.

Thịnh Khải Luân thì vẫn bình thản với cuộc đua này dường như mọi chuyện đã nằm trong dự đoán của anh rồi.

Ngày họp cổ đông của công ty diễn ra các thành viên trong hội đồng quản trị chia nhau thành hai lần sóng đối đầu một bên ủng hộ Thịnh Khải Lăng và cho rằng một người đã công tác nhiều năm tại công ty mới xứng đáng với vị trí CEO, các thành viên còn lại thì cho rằng các giải pháp, mô hình Thịnh Khải Luân đề xuất đã góp phần đưa công ty phát triển vượt bậc chỉ sau nửa năm một người có tâm có tầm như thế mới sức đáng trở thành người lãnh đạo.

Chủ tịch hội đồng quản trị là Thịnh lão gia quyết định bỏ phiếu kín để chọn ra CEO mới của công ty.

Từng giây từng phút trôi qua mọi người đều nôn nóng muốn biết kết quả, không khí cuộc họp trở nên vô cùng căng thẳng và yên lặng đến nỗi nghe được cả tiếng kim rơi.

Tiêu Hoài Du cầm kết quả đưa cho Thịnh lão gia, anh khẽ lắc đầu một cái, Thịnh lão gia nhìn kết quả thì cũng bất ngờ bởi vì số phiếu bầu của cả hai bằng

nhau.

Thịnh lão gia lên tiếng:” Số phiếu bầu của Khải Lãng và Khải Luân đều là 40%”.

Mọi người bắt đầu bàn tán xôn xao:” Bằng nhau như thế rồi ai sẽ làm CEO”.

“ Vẫn còn 20% cổ phần của chủ tịch phải xem ông ấy quyết định như thế nào rồi”.

Giữa lúc tình hình gay cấn đến nghẹt thở thì cửa phòng họp mở ra, mọi người quay đầu nhìn ra cửa thì thấy cô thư ký của chủ tịch đang đi cùng một cô gái xinh đẹp khác.

Diệp Hạ Lam bước vào phòng họp với con mắt ngỡ ngàng của mọi người đặc biệt là Thịnh Khải Luân.

Thịnh lão gia nở nụ cười hiền từ ấm áp lên tiếng:” Hạ Lam qua đây ngồi cạnh ông”.

Diệp Hạ Lam gật đầu rồi bước qua ngồi xuống cái ghế bên cạnh Thịnh lão gia.

Thịnh Khải Lãng có dự cảm chẳng lành liền lên tiếng hỏi khê:” Em dâu không biết hôm nay em đến cuộc họp cổ đông của công ty có chuyện gì không?”.

Thịnh Khải Luân liền lên tiếng trả lời thay cho Diệp Hạ Lam:” Chắc là ông nội gọi cô ấy tới”.

Lúc mọi người đang nghi hoặc bàn tán cô gái vừa bước vào phòng họp là ai thì có người tình ý nhận ra đây là tam thiếu phu nhân của Thịnh gia liền lên tiếng:” Kia chẳng phải là vợ của Khải Luân hay sao, con bé ấy xuất hiện ở cuộc họp cổ đông phải chăng còn có ân tình gì khác”.

Vài người lên tiếng tán đồng:” Tôi cũng nghĩ vậy”.

Thịnh lão gia tăng hắng giọng lên tiếng:” Xin giới thiệu với mọi người đây là Hạ Lam cháu dâu thứ hai của tôi đồng thời cũng là một cổ đông của công ty do đó con bé có quyền tham gia bỏ phiếu bầu chọn CEO lần này”.

Thịnh Khải Lãng trợn mắt lên trắng dã nói như thế chẳng khác nào tuyên bố rằng Thịnh Khải Luân chắc chắn là CEO của công ty rồi.

Không hơn gì thái độ kinh ngạc của Thịnh Khải Lãng, Thịnh Khải Luân cũng ngẩn người ra trong đầu thầm nghĩ " Diệp Hạ Lam luôn miệng bảo gả cho mình không phải vì tiền thế nhưng lại trở thành cổ đông của Hoàng Thịnh Quốc Tế chuyện này cũng quá hoang đường rồi...đúng là không thể tin tưởng cô ta dù chỉ là 0,01% cũng không thể".

Diệp Hạ Lam đứng dậy cúi người chào mọi người:” Do cháu kẹt lịch học nên đến trễ mong các cô chú trong hội đồng quản trị bỏ lỗi cho”.

Mọi người đều xua tay:” Không sao, không sao”.

Diệp Hạ Lam xuất hiện với tư cách là tam thiếu phu nhân của Thịnh gia thì đồ ai dám phản nản tiếng nào.

Thịnh lão gia lên tiếng:” Con đến rất đúng lúc, hôm nay Hoàng Thịnh Quốc Tế đang bỏ phiếu để chọn ra CEO mới của công ty, con cũng là một cổ đông của công ty con nên tham gia bỏ phiếu để chọn ra người xứng đáng dẫn dắt công ty”.

Diệp Hạ Lam cảm thấy khó xử cô đưa mắt nhìn Thịnh Khải Luân rồi lại nhìn qua Thịnh Khải Lãng, cô không biết nên ủng hộ ai bây giờ nữa.

Cô thư ký đưa cho Diệp Hạ Lam một lá phiếu cô chần chừ do dự khoảng một phút rồi cầm bút lên gạch tên một người trên lá phiếu.

Có kết quả cuối cùng, chủ tịch tuyên bố:” Thịnh Khải Lãng có số phiếu bầu tương đương 40% cổ phần của công ty nhưng Thịnh Khải Luân lại có số phiếu bầu tương đương 45% cổ phần của công ty do đó tôi tuyên bố từ bây giờ Thịnh Khải Luân sẽ là CEO mới của công ty”.

Thịnh Khải Lãng vừa bất ngờ mà vừa không cam tâm, ai mà ngờ đến phút cuối Diệp Hạ Lam lại xuất hiện với tư cách là một cổ đông của công ty làm mọi cố gắng của anh đều đổ sông đổ biển.

Cuộc họp cổ đông kết thúc mọi người tụ tập lại chúc mừng Thịnh Khải Luân, Thịnh Khải Lãng cũng gắng gượng cười qua bắt tay em họ mình một cái:” Khải Luân, chúc mừng em nha”.

Thịnh Khải Luân gật đầu mỉm cười với Thịnh Khải Lãng:” Cảm ơn anh đã nhường...nhưng em nghĩ dù ai trong chúng ta ngồi vào vị trí CEO thì cũng đều vì mục tiêu phát triển Hoàng Thịnh Quốc Tế vượt bậc hơn mà thôi...sau này mong anh hỗ trợ giúp đỡ để em hoàn thành công việc tốt hơn”.

“ Đương nhiên rồi”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Diệp Hạ Lam chào ông nội lấy lý do có lịch học nên xin phép về trước, thấy Thịnh Khải Luân bận tiếp chuyện với mọi người ở công ty nên cô lẳng lặng ra về không làm phiền đến anh.

Thịnh Khải Lăng trở về phòng làm việc thì thấy Tần Uyên Thi đang ngồi bên trong, cô nàng vừa thấy chồng mình quay về từ phòng họp liền nôn nóng hỏi: "Sao rồi anh có giành được cái ghế CEO của công ty không?"

Thịnh Khải Lăng bực dọc hươ tay một cái bộ tách trà để trên bàn rơi xuống đất vỡ tan tành, sắc mặt anh vô cùng khó coi: "Khốn khiếp... anh vốn đã nắm chắc phần thắng trong tay rồi ai ngờ đến phút cuối Diệp Hạ Lam lại xuất hiện với tư cách là một cổ đông của công ty dùng toàn bộ cổ phần trong tay mình ủng hộ một phiếu cho Khải Luân... thật không thể ngờ được mà..."

Về mặt Tần Uyên Thi nứt ra cái crack, cô trợn mắt trắng dã lên cau có: "Anh nói sao Diệp Hạ Lam là một cổ đông của công ty ư???... làm sao có thể chứ?? con nhỏ xấu xí nghèo kết xác ấy làm sao có tiền mà mua cổ phần của Hoàng Thịnh Quốc Tế chứ?!"

Thịnh Khải Lăng thờ hồng học anh đang tức đến nổi đầu muốn bốc khói luôn rồi: "Là ông nội đã chuyển nhượng cho cô ta 5% cổ phần của Hoàng Thịnh Quốc Tế... nếu không phải là tính toán của ông nội thì Khải Luân còn khuya mới thắng nổi anh".

Tần Uyên Thi sau khi nghe lý do Diệp Hạ Lam có cổ phần của công ty thì tức giận đến tím mặt gào lên: "Vì cái gì chứ? Vì cái gì mà ông nội cho con nhỏ đó những 5% cổ phần còn em thì một cục cổ phần cũng không có chứ... em là cháu dâu trưởng của Thịnh gia cơ mà... anh nói xem như vậy có công bằng không chứ?!"

Thịnh Khải Lăng nổi điên lên quát: "Em thôi đi anh cũng đang muốn điên lên rồi đây này em đừng có than vãn với anh nữa".

Sau khi mọi người chúc mừng Thịnh Khải Luân xong và trở về làm việc thì anh mới đưa mắt tìm kiếm Diệp Hạ Lam, dù anh không thích cô nhưng quả thật ngày hôm nay nhờ cô anh mới chiến thắng toàn vẹn như vậy cũng nên nói một lời cảm ơn nhỉ.

Thịnh Khải Luân nhìn quanh phòng họp chỉ còn lại ông nội và Tiêu Hoài Du nên lên tiếng hỏi: "Hạ Lam đã về rồi sao?"

Thịnh lão gia đáp: "Con bé bảo còn lịch học nên xin phép về trước rồi".

Tiêu Hoài Du bổ sung thêm: "Tam thiếu phu nhân vừa đi chừng 5 phút thôi nếu đuổi theo thì vẫn còn kịp đó Thịnh tổng".

Thịnh Khải Luân gật đầu: "Ừ tôi biết rồi", anh cúi đầu chào Thịnh lão gia: "Xin phép ông nội con đi làm việc trước".

Diệp Hạ Lam vừa bước ra khỏi thang máy thì vô tình gặp Tần Uyên Thi, cô lên tiếng chào hỏi: "Chào chị Uyên Thi thật trùng hợp quá chị đến tìm anh Khải Lăng hả?"

Tần Uyên Thi vừa nhìn thấy Diệp Hạ Lam thì máu điên sôi lên tới não, cô ta không nói không rằng đi bước tới ánh mắt toát lên sự cay độc nhìn Diệp Hạ Lam rồi thẳng thừng giơ tay lên giáng xuống bên má phải của Diệp Hạ Lam một cái thật đau.

Diệp Hạ Lam bị tát một cái đến choáng váng mặt mày cô lao đảo lúi về phía sau mấy bước, cô vẫn ngơ ngác không biết chuyện gì xảy ra: "Chị Uyên Thi sao chị lại đánh em chứ... em đã làm gì sai sao?"

Giọng của Tần Uyên Thi chưa chút vang lên: "Cái sai của cô chính là gả vào Thịnh gia này đó... bây giờ tôi mới hiểu vì sao cô biết Khải Luân không yêu thương cô mà vẫn mặt dày cố nán Thịnh gia, hóa ra là vì cổ phần của Hoàng Thịnh Quốc Tế".

Diệp Hạ Lam tự thấy châm chọc ngay cả người cô gọi là "chồng" cũng nói như thế cơ mà nhưng chuyện nói cô gả vào Thịnh gia vì tiền thì thật không thể chấp nhận nên cô liền tiếng giải thích: "Xin lỗi nhưng chắc có hiểu lầm gì đó... em gả cho Khải Luân không phải vì cổ phần gì hết..."

"Còn xảo biện nói như cô thì 5% cổ phần trong tay cô ở đâu mà ra... tôi chắc chắn cô đã dùng thủ đoạn dơ bẩn gì đó để mồi chài số cổ phần đó từ ông nội, tôi là cháu dâu trưởng nhà họ Thịnh mà trong tay còn chưa có lấy một cục cổ phần nào đây này".

Diệp Hạ Lam lắc đầu: "Em không có... trước khi kết hôn ông đã chuyển nhượng cho em 5% cổ phần của công ty lúc đó em không nhận nhưng ông vẫn một mực bắt em nhận... làm sao em có thể cãi lại ông được chứ".

Tần Uyên Thi càng nghe càng nổi điên lên: "Thứ trơ trên bất chấp thủ đoạn như cô tôi thấy cũng nhiều rồi cô không cần ở đó đóng kịch diễn lành ngoan ngoan cho tôi xem đâu... đồ tiện nhân".

Tần Uyên Thi lại giơ tay lên tát Diệp Hạ Lam một cái nữa nhưng cánh tay của cô đã bị ai đó nắm lại giữa không trung.

"Ông nội cho Hạ Lam cổ phần vì ông thấy cô ấy xứng đáng chỉ vậy thôi còn chị nên xem lại bản thân mình... xem vì sao ông cho vợ em mà lại không cho chị dâu đây" giọng nói lạnh lùng của Thịnh Khải Luân vang lên.

Tần Uyên Thi giật mình toàn cảnh vừa rồi mà rơi vào mắt của Thịnh Khải Luân thì làm thế nào mà giải thích đây, mặc dù biết là Thịnh Khải Luân không thích Diệp Hạ Lam nhưng người này xưa nay không thích người khác đụng vào đồ của mình kể cả thứ mình thích và thứ mình ghét.

Thịnh Khải Luân nhìn thẳng vào mắt của Tần Uyên Thi giọng đầy hâm dọa.” Chuyện ngày hôm nay tôi sẽ xem như chưa từng nhìn thấy gì nhưng chị tự mà lo liệu đi nếu có lần sau...tôi nhất định không bỏ qua đâu”.

Thịnh Khải Luân nói rồi đẩy Tần Uyên Thi qua một bên làm cô ta lao đảo suýt chút nữa là ngã sấp mặt trên sàn nhà.

Diệp Hạ Lam cũng tỏ vẻ bất ngờ vì Thịnh Khải Luân lại ra mặt bên vực cho mình như thế nhưng phía sau niềm hạnh phúc nhỏ nhoi ấy lại là sự đau xót cô tự nhủ với lòng “ Anh ấy làm như thế cũng là diễn kịch cho mọi người xem thôi mà đừng có ảo tưởng để rồi thất vọng thêm lần nữa”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

Thịnh Khải Luân nói rồi liền bước tới kéo tay của Diệp Hạ Lam đi lên phòng làm việc của mình.

Vừa vào phòng đóng cửa lại anh đã nổi cáu lên quát.” Cô bị ngốc hay sao vậy? Người ta đánh mình một cái thì cũng phải đánh lại một cái chứ...với loại người đó cô có giải thích khô cổ họng thì cũng vô dụng thôi”.

Diệp Hạ Lam cúi đầu đếm ngón chân.” Em xin lỗi”.

Thịnh Khải Luân vừa giơ tay lên tính xem vết sưng đỏ trên mặt Diệp Hạ Lam thì cô liền né tránh.” Đừng đánh mà chỗ đó vẫn còn đau lắm...em còn phải đi học nữa”.

Thịnh Khải Luân vừa buồn cười mà vừa thấy xót.” Đánh cô cho ông nội lột da rút xương tôi hay sao tôi đâu có ngu như vậy...hơn nữa cô vừa giúp tôi giành lấy cái ghế CEO của Hoàng Thịnh Quốc Tế giờ tôi mà đánh cô thế nào cũng mang tiếng bắt nạt bắt nể cho mà coi”.

Diệp Hạ Lam liền lui về phía sau tính xoay người rồi đi.” Thế thôi em đến trường đây” thì bất ngờ Thịnh Khải Luân nắm tay cô kéo lại làm cho Diệp Hạ Lam giật mình.

“ Còn chuyện gì nữa sao????”.

Thịnh Khải Luân hất mặt lên:“ Nghỉ học đi”.

“ Hà????”.

Thịnh Khải Luân nhún vai.” Thế cô tính vác cái mặt như thế đi học à? Người ngoài nhìn vào không biết lại tôi vũ phu thì biết làm sao?”.

Diệp Hạ Lam khẽ cười.” Ở thành phố X này có mấy người biết chúng ta đã kết hôn đâu mà anh sợ”.

“ Không nói nhiều nữa hôm nay tôi muốn cô ở lại đây thì cô phải ở lại đây...đại học nghệ thuật Z có khá nhiều sinh viên đi học dựa trên quỹ học bổng của Hoàng Thịnh Quốc Tế nếu cô ngoan cố không nghe lời tôi cũng không ngại cắt luôn quỹ học bổng đó đâu”.

Diệp Hạ Lam trở mặt ra mà nhìn trong lòng thầm oán trách “ Đúng là đồ hẹp hòi nhỏ mọn giận cá chém thớt mà”.

Thịnh Khải Luân thấy Diệp Hạ Lam có ý định không nghe lời của mình nên liền nói.” Nói suông không tin chứ gì vậy để tôi chứng minh cho cô thấy”.

Thịnh Khải Luân đưa tay nhắc điện thoại lên Diệp Hạ Lam liền gấp gấp lên tiếng.” Đừng...tuyệt đối đừng mạnh động em không đi học nữa là được rồi”.

Khi Diệp Hạ Lam ngoan ngoãn ngồi xuống ghế rồi tâm mi của Thịnh Khải Luân mới dẫn ra, anh bắt chợt cong môi lên mỉm cười nhẹ mà bản thân còn không biết.

Nắng chiếu qua cửa sổ rọi vào trong phòng làm việc của Thịnh Khải Luân, anh ký tên vào kế hoạch trên bàn làm việc rồi gác bút nhìn Diệp Hạ Lam, cô nhóc đang ngủ gật bên ghế sofa nhìn về mặt ngây ngô của con mèo nhỏ anh lại thấy có cái gì đó bình yên.

Thịnh Khải Luân nhẹ nhàng đứng dậy bước qua chỗ Diệp Hạ Lam ngồi xuống bên cạnh cô rồi đưa tay chạm nhẹ vào vết đỏ trên mặt cô, ánh mắt toát lên vẻ thương hoa tiếc ngọc thầm nghĩ “ Cái tát đó của Tần Uyên Thi chắc là đau lắm...không sao chỉ cần cô ngoan ngoãn thì tôi nhất định không để cô chịu thiệt thòi nữa đâu”.

Ánh nắng nhạt chiếu vào mặt làm Diệp Hạ Lam chợt quay mở mắt ra, cô ngạc nhiên khi thấy Thịnh Khải Luân ngồi bên cạnh mình nên giật thót người vội đứng dậy bước ra xa anh cả mét.” Xin lỗi...em ngủ quên”.

Thịnh Khải Luân không vui nhủ mảy.” Bộ nhìn tôi giống quỷ lắm hay sao mà cô vừa nhìn thấy đã giật mình vậy hả?”.

Diệp Hạ Lam khẽ lắc đầu:” Dạ không phải... tại... em bất ngờ thôi”.

“ Về nhà thôi... hôm nay tôi xuống bếp nấu một bữa thật ngon đãi cô coi như cảm ơn chuyện cô giúp tôi lúc sáng”.

Diệp Hạ Lam liền xua tay:” Không cần đâu... cứ để em nấu cơm là được rồi”.

Thịnh Khải Luân đành mặt:” Tôi nói là để tôi nấu mà”.

Thấy ánh mắt đầy hâm dọa của ai kia Diệp Hạ Lam buộc phải nghe theo thôi:” À tùy anh vậy”.

Sau đó Diệp Hạ Lam lại lẻo đẻo chạy theo phía sau Thịnh Khải Luân xuống hầm xe rồi cùng anh về nhà.

Trong lúc Thịnh Khải Luân đang nấu cơm trong bếp thì Diệp Hạ Lam ngồi ở phòng khách xem tivi, cô đang tìm cái gì đó hay hay để xem thì vô tình mở kênh thời sự trong bản tin có đề cập đến việc đại minh tinh Hạ Mạt sắp kết hôn.

Có một đoạn clip ngắn quay lại cảnh Hạ Mạt cùng bạn trai cùng thử đồ cưới trong cô ấy thật sự xinh đẹp và rất là hạnh phúc bên cạnh người thương.

Ánh mắt của Diệp Hạ Lam tràn ngập nỗi lo lắng cô quay đầu nhìn về hướng nhà bếp trong lòng thầm nghĩ “ Nếu không phải vì mình thì có lẽ Khải Luân cũng không bỏ lỡ cô ấy... cô ấy xinh đẹp lại tài giỏi quả thật là xứng đáng đứng bên cạnh anh ấy hơn mình nhưng giờ cô ấy tìm được bến đỗ hạnh phúc mới rồi mình không muốn Khải Luân vì biết chuyện này mà đau lòng”.

Diệp Hạ Lam đang lơ đãng thì nghe tiếng bước chân và giọng nói của Thịnh Khải Luân vang lên:” Ăn cơm được rồi”.

Diệp Hạ Lam vội vàng hoàn hồn tắt tivi.

Thịnh Khải Luân bước ra thấy vẻ hoảng loạn của Diệp Hạ Lam liền nhíu hỏi:” Cô sao vậy... trên tivi có gì mà lại sợ đến vậy?”.

“ À... em... em vừa bật trúng một bộ phim ma... thật là ghê quá đi”.

Thịnh Khải Luân khẽ lắc đầu cong môi lên mỉm cười:” Haha... thật là không biết nên an ủi hay nên mắng cô một trận nữa, đã sợ ma thì còn coi phim ma làm gì chứ?!”.

Diệp Hạ Lam đưa mắt nhìn Thịnh Khải Luân giải thích:” Em vô tình bật phải thôi mà em đâu có biết là kênh đó đang chiếu phim ma đâu”.

“ Thôi mau vào ăn cơm đi kéo nguội hết bây giờ”.

Diệp Hạ Lam liền gật đầu:” Dạ” rồi đứng dậy đi vào phòng ăn cùng Thịnh Khải Luân

Má Lý đứng một bên nhìn Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam ngồi ăn cơm với nhau thì rất vui vẻ, bà thầm nghĩ “ Thời gian gần đây thiếu gia và thiếu phu nhân chung sống với nhau rất hòa thuận, hôm nay thiếu gia còn tự tay nấu cơm cho thiếu phu nhân ăn nữa, có lẽ mình sắp phải quay về Thịnh gia trang để trả lại không gian riêng cho vợ chồng nhà người ra rồi đây... mọi người bên Thịnh gia mà biết chuyện này chắc hẳn ai cũng vui đây”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41

Thịnh lão gia bảo tất cả mọi người trong gia đình tập hợp về Thịnh gia trang để làm một bữa tiệc chúc mừng cho Thịnh Khải Luân lên chức CEO của Hoàng Thịnh Quốc Tế.

Thịnh Khải Lăng và Tần Uyên Thi tuy là không cam tâm cũng không có hứng thú đi ăn uống chúc mừng người khác nhưng không dám cãi lời của Thịnh lão gia nên cũng đành ngậm bồ hòn làm ngọt quay về Thịnh gia trang.

Diệp Hạ Lam đang chuẩn bị cơm trong bếp cùng Lâm Tuệ Nghi là Lý Huệ Nhi thì Tần Uyên Thi đi bước về mặt tươi cười thân thiện:” Con chào thím ba và thím tư ạ”.

Hai vị trưởng bối gật đầu:” Uhm”.

Tần Uyên Thi lại đưa mắt nhìn sang Diệp Hạ Lam rồi bước qua chỗ cô đang đứng:” Em dâu để chị phụ em cho nha”.

Diệp Hạ Lam thấy Tần Uyên Thi liền lùi lại hai bước, cô xua tay:” Không cần đâu chị, em cũng sắp xong rồi”.

Lâm Tuệ Nghi không biết là Tần Uyên Thi từng cố tình kiếm chuyện đánh Diệp Hạ Lam nên bà cảm thấy vui khi chị em dâu trong biết quan tâm giúp đỡ

lẫn nhau liền nói với Lý Huệ Nhi:”Thịnh gia nhà chúng ta đúng là có phúc...đời của chúng ta chị em thân thiết đến đời sau cũng hòa thuận”.

Lý Huệ Nhi gật đầu” Chị nói phải. . .hy vọng sau này Khải Tề cũng cưới được cô gái tốt hiểu chuyện giống như Hạ Lam và Uyên Thi vậy”.

Mỗi người một tay một chân phụ dọn thức ăn lên bàn, cả gia đình quây quần lại với nhau.

Thịnh lão gia bung một ly rượu vang đỏ lên tiếng trước:” Khải Luân ông chúc mừng thuận lợi ngồi lên cái ghế CEO của công ty”.

Thịnh Khải Luân cũng bung một ly rượu vang đỏ lên kính lại:” Con cảm ơn ông nội, con sẽ cố hết sức để đưa Hoàng Thịnh Quốc Tế ngày càng phát triển”.

Thịnh Khải Nam, Thịnh Khải Đông, Lâm Tuệ Nghi và Lý Huệ Nhi cùng nâng ly:” Chúc mừng con Khải Luân”.

“ Con cảm ơn ba mẹ và chú thím tư”.

Mặc dù không cam tâm nhưng Thịnh Khải Lăng và Tần Uyên Thi cũng giả là thân thiết nâng lên:” Khải Luân chúc mừng em nha”.

Thịnh Khải Luân cũng đáp lễ:” Cảm ơn anh chị hai”.

Tần Uyên Thi sợ Thịnh Khải Luân sẽ phan phui sự việc cô đánh Diệp Hạ Lam nên bồi thêm một câu:” Trước đây cạnh tranh đấu đá gì thì cũng đã qua, ai ngồi lên cái ghế CEO cũng vì phát triển gia tộc chị hy vọng là em có thể bỏ qua tất cả mọi chuyện chúng ta cùng cố gắng xây dựng gia đình hòa thuận đầm ấm và góp phần làm cho Hoàng Thịnh Quốc Tế ngày càng phát triển được không?!”.

Thịnh Khải Lăng cũng hòa theo vợ mình:” Uyên Thi nói đúng đó”.

Thịnh Khải Luân cong môi lên mỉm cười đầy ẩn ý:”Nếu anh chị đã nói được vậy thì em tất nhiên là mừng còn không kịp ấy chứ”.

Thịnh lão gia và Thịnh lão phu nhân tỏ vẻ rất hài lòng về cách suy nghĩ và ứng xử của các cháu trong nhà.

Thịnh lão gia tỏ ra rất vui vẻ:” Thấy các con hòa thuận như vậy ông rất là vui”.

Cả nhà ai cũng cảm thấy vui vì buổi họp mặt này.

Thịnh Khải Tề nâng ly lên:” Anh ba em kính anh một ly, chúc mừng anh nha”.

Thịnh Khải Luân tỏ vẻ ngạc nhiên:” Trước nay em có bao giờ uống rượu đâu tiểu tử”.

Thịnh Khải Tề khẽ cười:” Chuyện đáng chúc mừng thì cũng nên uống một chút mới vui chứ anh ba”.

Thịnh Nhất Phi vừa cầm cái ly thì Thịnh Khải Luân liền nhủu mày nhắc:” Này Nhất Phi em chưa đủ tuổi để sử dụng thức uống có cồn đâu đấy nhé”.

Thịnh Nhất Phi cau có:” Em có uống rượu đâu em uống nước ép dâu cơ mà”.

Cả nhà phì cười lên.

Lâm Tuệ Nghi lên tiếng:” Thôi thôi mọi người mau dùng bữa đi rồi chứ cứ ngồi hàn huyên tâm sự lát nữa thức ăn nguội hết sẽ không ngon nữa đâu”.

Tần Uyên Thi muốn lấy lòng người lớn trong nhà nên lên tiếng khen ngợi:” Thức ăn mà thím ba và thím tư nấu đúng là ngon hơn cả ở nhà hàng 5 sao nữa, chắc hôm nào con phải qua đây học hỏi để trở thành người vợ tốt hơn rồi”.

Lý Huệ Nhi khẽ cười:” Con nói vậy là bác thấy xấu hổ quá tất cả các món ăn hôm nay đều do Hạ Lam nấu hết đó, nhà bác ba con đúng là có phúc có được cô con dâu tài giỏi, xinh đẹp”.

Tần Uyên Thi nghe xong hời hợt xanh cả ruột nếu biết vậy đã chẳng hỏi để nâng người khác lên, móng tay cô ta dưới gầm bàn đã ghim sâu vào lòng bàn tay đến nổi chảy cả máu nhưng mặt vẫn phải tươi cười nhìn qua Diệp Hạ Lam:” Em dâu giỏi quá, vậy là mai một phải nhờ em chỉ dạy chị thêm rồi, không biết em có thấy phiền lòng không?”.

Diệp Hạ Lam mỉm cười nhạt:” Nếu chị muốn học thì em đương nhiên sẵn lòng giúp đỡ rồi”.

Tần Uyên Thi tỏ vẻ vui mừng ra mặt:” Được vậy thì tốt quá”.

Không khí bữa cơm trong gia đình nhìn có vẻ rất đầm ấm nhưng thật chất lại là những con sóng ngầm bên trong mà không ai biết, mỗi người ngồi ở đây đều tỏ vẻ thân thiết đồng lòng nhưng thực chất mỗi người đều đang theo đuổi một suy nghĩ khác nhau.

Thịnh Bắc xưa nay sống ngoài khuôn khổ của gia tộc chỉ về nhà vào những dịp đặc biệt mà thôi những lần tụ họp đột xuất như này ông thường xuyên không có mặt, những thành viên khác cũng đã quen với điều này nên không thắc mắc.

Thịnh Khải Nam và Lâm Tuệ Nghi thì đang tự hào về đứa con trai tài giỏi cùng cô con dâu xinh đẹp lắm tài lẽ của mình.

Thịnh Khải Đông và Lý Huệ Nhi thì đang nghĩ đến tiền đồ của Thịnh Khải Tề bởi vì đứa con này không có máu kinh doanh mà chỉ thích vẽ vời.

Thịnh Khải Lăng và Tần Uyên Thi thì căm ghét Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam đến tận xương tủy họ đang bày mưu tính kế giành lại cái ghế CEO béo bở kia.

Thịnh Khải Luân thì thân nhiên với mọi việc bởi vì anh biết mình đủ bản lĩnh để chống chọi lại với mọi thứ có thể xảy đến.

Chung quy nhìn lại chỉ có Diệp Hạ Lam, Thịnh Khải Tề và Thịnh Nhất Phi là gây ngố tận hưởng cái không khí giả tạo này mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Cuộc sống thường nhật quay trở lại, Diệp Hạ Lam tan trường thì về Tiệp Tương Trang cô vừa nấu cơm trong bếp vừa chạy ra phòng khách xem một bộ phim trên tivi.

Lúc Diệp Hạ Lam quay ra phòng khách lần nữa thì giật mình khi thấy Thịnh Khải Luân đang đứng thờ người xem tin tức về đám cưới sắp diễn ra của Hạ Mạt trong thời lượng quảng cáo.

Diệp Hạ Lam lúng túng bước qua tắt tivi: "Anh về từ lúc nào vậy?".

Thịnh Khải Luân nhìn qua Diệp Hạ Lam đáp: "Cũng vừa mới về thôi...".

"À anh lên thay đồ tắm rửa rồi xuống ăn cơm nha".

"Tôi biết hết rồi...không cần sợ tôi đau lòng đâu".

"Anh đang nói gì vậy em nghe không hiểu".

Thịnh Khải Luân bật tivi ngay cái kênh đang nói về đám cưới sắp tới của Hạ Mạt: "Tôi biết cô ấy sắp kết hôn lâu rồi...không cần phải sợ tôi đau lòng đâu".

Diệp Hạ Lam cúi đầu không biết nói gì để an ủi anh trong lúc này nữa, cô tự trách mình mở tivi để đó rồi đi vào bếp làm gì cơ chứ...đúng là ăn hại mà.

Thịnh Khải Luân chần chừ rồi lên tiếng: "Xin...lỗi cô Diệp Hạ Lam".

Diệp Hạ Lam điều chỉnh cảm xúc bình thường rồi quay người lại hỏi: "Vì sao phải xin lỗi em chứ?".

Ánh mắt của Thịnh Khải Luân trở nên phức tạp: "Lần trước tôi không nên mất khống chế mà đẩy ngã cô...tôi không nên vì một người từ bỏ mình trong quá khứ mà trút giận lên người cô như thế".

Diệp Hạ Lam khẽ lắc đầu: "Không sao em quên rồi...hơn nữa nếu phải nói một câu xin lỗi em nghĩ mình là người nói câu đó mới phải...là tại em mà hai người mới lờ dở như thế...nếu từ đầu em biết anh yêu cô ấy như thế thì đã không đồng ý kết hôn cùng anh rồi...xin lỗi anh Khải Luân".

"Thật ra Nhất Phi đã chụp lại bức thư và thiệp cưới mà Hạ Mạt gửi đến cho tôi trước khi cô tiêu hủy...lúc đó tôi nghĩ cô muốn chia rẽ chúng tôi mới làm thế nhưng không ngờ cô lại vì nghĩ cho tôi mới làm vậy".

Trái tim của Diệp Hạ Lam nhói đau một cái nhưng cô nhanh chóng nở nụ cười nhạt thầm nghĩ "Ngay từ đầu người ta đã nói rõ là không thích mày là mày tự đa tình mà thôi...đồ ngốc".

Qua chừng mười mấy giây Diệp Hạ Lam lên tiếng: "Thôi em vào bếp dọn cơm đây" nói rồi cô vội bước đi.

Thịnh Khải Luân nói vọng theo: "Sau này không cần phải như thế nữa...cô ấy giờ đã là quá khứ thật rồi...tôi sẽ không để tâm đến cô ấy nữa".

Diệp Hạ Lam vừa vui vừa xót, không quan tâm đến quá khứ nữa thì có lẽ cô vẫn còn cơ hội bước vào trái tim của anh nhưng chắc có lẽ là khó khăn lắm anh mới thốt ra được một câu như thế.

Quá khứ giữa Thịnh Khải Luân và Hạ Mạt là một điều không ai có thể phủ nhận, đã từng yêu một người như thế đâu phải dễ dàng để quên.

Giống như Diệp Hạ Lam biết rõ trong lòng của Thịnh Khải Luân có cô gái khác nhưng vẫn cố chấp tự lừa người dối mình, mặc kệ anh đối xử lạnh lùng với mình vẫn một mực đem lòng yêu anh đó thôi.

Lúc ăn cơm hai người yên lặng không nói câu nào chỉ lặng lặng ăn, Thịnh Khải Luân ăn xong thì đi về thư phòng, Diệp Hạ Lam ở dọn dẹp cùng với má Lý rồi mới về phòng.

Đồng hồ điểm 9 giờ tối, Diệp Hạ Lam cất bản thiết kế vào, cô nhìn về phía cửa phòng nghĩ “Có lẽ anh ấy đang cần được ở một mình” sau đó đứng dậy tắt đèn trong phòng.

Diệp Hạ Lam vừa quay người tính đi về phía sofa thì cửa phòng ngủ mở ra Thịnh Khải Luân bước vào.

“Hôm nay ngủ sớm vậy?”.

Diệp Hạ Lam có chút ngạc nhiên trước giờ tuy là sống cùng một mái nhà ngủ cùng một cái phòng nhưng Thịnh Khải Luân chưa bao giờ tự động bắt chuyện với cô như thế, cô có gì anh cũng đâu có quan tâm.

“Em tưởng hôm nay anh ngủ ở thư phòng cho nên mới...”.

Thịnh Khải Luân bước qua sofa ngồi xuống rồi vẫy vẫy tay.” Qua đây ngồi xuống chúng ta nói chuyện một chút”.

Diệp Hạ Lam tỏ vẻ e dè rồi bước qua ngồi đối diện Thịnh Khải Luân.” Không biết là có chuyện gì vậy?”.

“Cuối tuần này chúng ta đi du lịch đổi gió nha...kết hôn cũng lâu rồi nhưng do công việc nhiều quá nên chúng ta vẫn chưa đi hưởng tuần trăng mật...”.

Diệp Hạ Lam ngó người ra rồi xua tay.” Không cần đâu...em hiểu anh bận công việc mà không cần đề ý đến em đâu cứ lo việc của mình đi”.

“Mẹ đã đặt vé tour du lịch Pháp, Địa Trung Hải cho hai người chúng ta rồi e rằng không đi không được”.

Diệp Hạ Lam rù mắt thì ra là do mẹ chồng sắp đặt chứ dễ gì mà Thịnh Khải Luân lại làm mấy trò vô bổ này.

“Nếu anh bận không đi được em có thể đến nói với mẹ là em bận học nên không đi được”.

Thịnh Khải Luân có chút ngạc nhiên trước thái độ của Diệp Hạ Lam anh cứ nghĩ là nghe đi du lịch hưởng tuần trăng mật chắc là cô sẽ vui lắm nhưng ai ngờ ai lại bảo sẽ tìm lý do để khỏi đi.

Thịnh Khải Luân nhủ mày nhìn chăm chăm những biểu cảm nhỏ nhất trên gương mặt xinh đẹp của Diệp Hạ Lam rồi lên tiếng.” Tôi đã giúp cô xin nghỉ phép cho nguyên tuần sau luôn rồi”.

“Hả???”.

“Có gì mà phải ngạc nhiên hay là cô chán ghét đi chung với tôi nên tìm lý do thoái thác hả?”.

Diệp Hạ Lam vội giải thích.” Không phải em chỉ là sợ anh...không thích đi chung với em thôi”.

Thịnh Khải Luân nhún vai.” Thời gian qua tôi sống chung với cô cũng rất yên bình cơ mà điều đó chứng tỏ sức chịu đựng của tôi rất lớn...cười cô cũng đã cười rồi thích hay không cũng đâu còn quan trọng”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Diệp Hạ Lam yên lặng không biết nói gì.

Thịnh Khải Luân đứng dậy.” Cứ quyết định vậy đi nha...giờ đi ngủ thôi hôm nay tôi hơi mệt”.

“Dạ”.

Diệp Hạ Lam vừa bước qua băng ghế sofa dài mà mọi ngày cô thường nằm ngủ thì Thịnh Khải Luân quay đầu lại nói.” Từ hôm nay đừng ngủ trên ghế sofa nữa...cái ghế này tuy là mềm mại nhưng nằm cũng rất khó chịu...qua giường mà nằm ngủ đi”.

Diệp Hạ Lam cảm thấy khó xử có lẽ bị đối xử lạnh lùng quen rồi bây giờ đột nhiên Thịnh Khải Luân đối tốt với mình cô rất không quen.

“Vậy còn anh thì sao? Anh sẽ ngủ ở thư phòng hay là phòng khách?”.

Thịnh Khải Luân dờ khóc dờ cười đưa tay đỡ trán.” Cái gì mà thư phòng hay là phòng khách chứ, tôi ngủ ở phòng ngủ cơ”.

Diệp Hạ Lam nhú mồm tỏ vẻ hiếu kỳ.” Thế anh sẽ ngủ ở ghế sofa à?”.

Thịnh Khải Luân lắc đầu.” Cái ghế đó nằm đau lưng như thế tôi đâu có bị ngu mà qua đó nằm ngủ”.

“ Thế anh tính ngủ ở đâu?”.

Thịnh Khải Luân đưa tay chỉ về phía cái giường.” Hời lạ đương nhiên là ngủ trên giường rồi”.

“ Nhưng anh vừa bảo em lên giường ngủ cơ mà”.

“ Tôi và cô là vợ chồng hợp pháp ngủ trên cùng một cái giường có vấn đề gì à?”.

Diệp Hạ Lam nghĩ nghĩ rồi đáp.” Hình như...không có vấn đề gì hết”.

“ Thế thì mau đi ngủ đi tôi buồn ngủ rồi”.

“ Dạ”.

Diệp Hạ Lam nằm lên giường quay lưng về phía của Thịnh Khải Luân, cái giường này đúng là êm ái thật nhưng nằm cạnh anh như thế này hại cô cả đêm tim đập như trống bỏi không sao ngủ được chút nào hết.

Diệp Hạ Lam nhú mồm thầm nghĩ “ Thời gian gần đây Khải Luân đối xử với mình lạ lắm có khi nào là bình yên trước giông bão không đây”.

Nằm cạnh Diệp Hạ Lam, Thịnh Khải Luân cũng không ngủ được, anh nằm suy nghĩ lại rất nhiều chuyện...

Lần trước khi anh về nhà ăn cơm, Thịnh Nhất Phi đã đưa cho anh xem tấm ảnh chụp lại lá thư và thiệp cưới của Hạ Mạt lúc đó trái tim anh gần như tan nát, anh đã cố gắng rất nhiều nhưng vẫn không thể giữ cô lại bên cạnh mình.

Thịnh Nhất Phi đã nói” Anh hai à, cô ấy đã tìm được hạnh phúc mới rồi anh đừng lưu luyến nữa...chị Hạ Lam là người tốt lại thật lòng yêu anh vì sợ anh buồn nên chị ấy đã tiêu hủy hết những thứ này nhưng em muốn anh biết là Hạ Mạt vốn không yêu anh nên mới chụp hình lại làm chứng cứ...”.

“ Em và cả gia đình mình chắc hẳn là rất hài lòng với kết cục này nhỉ? Anh mất cô ấy thật rồi...cả đời này cũng sẽ chẳng biết đến hạnh phúc là gì nữa”.

“ Anh hai à, thật ra hạnh phúc đang ở rất gần anh chỉ cần anh mở cửa trái tim ra đón nhận mà thôi”.

“ Ý em là gì?”.

“ Chị Hạ Lam rất yêu anh, chị ấy là một người tốt anh nên trân trọng”.

Tâm trạng của Thịnh Khải Luân lúc đó vừa đau khổ khi biết người mình yêu sắp kết hôn với người khác, cũng vừa ân hận vì đã trút giận lên một người vô tội là Diệp Hạ Lam, từ đầu chí cuối cô ấy vốn không phải nguyên nhân chia cắt anh và Hạ Mạt vậy mà anh luôn coi cô là cái gai trong mắt mặc sức mà chì chiết nói những lời khó nghe làm cô ấy tổn thương.

Thời gian qua anh đã cố gắng đối xử với Diệp Hạ Lam tốt hơn, anh nghĩ là mình sẽ thử chấp nhận cô nhưng cái gì cũng cần thời gian hết...

Thịnh Khải Luân bắt đầu quan tâm đến Diệp Hạ Lam nhiều hơn có những ngày tan sở sớm anh thường lái xe đến trường đại học nghệ thuật Z nhìn cô từ đằng xa nhưng lại không dám đường đường chính chính đón cô về.

Nếu đột nhiên hạ mình như thế chắc là sẽ bị coi thường lắm nên Thịnh Khải Luân chỉ nhìn từ xa mà thôi.

Chuyến đi du lịch sắp tới mẹ anh vốn không hay biết gì hết là anh tự sắp xếp theo chủ ý của mình nhưng cái tôi của Thịnh Khải Luân rất cao ngạo có đánh chết cũng không nhận là mình làm nên đành nói như thế để Diệp Hạ Lam không từ chối được.

Anh nghĩ rồi nếu không thể đến được với người mình yêu thì cưới ai cũng như nhau thôi nhưng chắc gì người khác đã tốt như Diệp Hạ Lam đâu, cô vừa xinh đẹp lại ngoan hiền hiếu thảo với người lớn tuổi trong nhà, cũng là người chịu được cái tính ngang ngạnh lạnh lùng của anh mà không than vãn tiếng nào hết...

Có thể là Thịnh Nhất Phi nói đúng chỉ cần anh mở lòng mình thì có thể đón nhận được hạnh phúc vậy nên anh tự cuộc một ván lớn trong đời mình đó là thử chấp nhận Diệp Hạ Lam một lần.

Lại một ngày tan sở, Thịnh Khải Luân về đến nhà mệt mỏi ngồi phịch xuống sofa đưa tay tính rót nước uống thì thấy những chiếc tách trà màu đen để trên bàn đều có những chú cá nhỏ bơi lội bên trong chẳng những thế còn có rong rêu nữa, anh nhú mồm lớn giọng nói: “ Có ai giải thích cho tôi chuyện gì đang xảy ra không vậy hả???”.

Má Lý từ trong bếp chạy ra, Diệp Hạ Lam nghe giọng nói tức giận của Thịnh Khải Luân cũng vội chạy từ ngoài vườn hoa Linh Lan vào.

Thịnh Khải Luân nhìn má Lý rồi lại đưa mắt nhìn Diệp Hạ Lam, sau đó chỉ tay vào mấy cái tách để trên bàn hỏi: “ Là tác phẩm của ai đây hả?? Nếu muốn nuôi cá thì phải mua cái bể bỏ vào chứ tại sao lại bỏ vào trong tách trà làm gì chứ??? Cái nhà này đúng là loạn lên hết rồi mà”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44

Diệp Hạ Lam và má Lý không hẹn mà cùng bật cười.

Thịnh Khải Luân thấy thái độ của hai người thì nhũn mày giọng có chút cau gắt “ Hai người còn cười được sao??? Mau đem những con cá này ra ngoài rồi đem bộ tách khác lên đây”.

Diệp Hạ Lam bước qua đưa tay cầm lấy bình trà rót nước vào rồi đưa tới trước mặt của Thịnh Khải Luân “ Anh uống đi”.

Thịnh Khải Luân đưa mắt nhìn Diệp Hạ Lam cứ như cô là người ngoài hành tinh không bằng.

Má Lý liền lên tiếng giải thích thay Diệp Hạ Lam “ Thật ra đây là thành phẩm nghệ thuật dưới sự hợp tác của thiếu phu nhân và tứ thiếu gia đó, lần đầu nhìn thấy mấy con cá 3D trong mấy cái tách tôi cũng nghĩ chúng là cá thật đó tam thiếu gia à”.

Thịnh Khải Luân nhìn kỹ những chiếc tách rồi khẽ nhếch môi mỉm cười nhạt, đúng là anh cũng vừa bị lừa một cú ngoạn ngục còn gì, anh nhìn Diệp Hạ Lam rồi nói “ Càng ngày càng biết chơi khăm tôi nhỉ???”.

Diệp Hạ Lam cúi đầu nhìn xuống đất không dám nhìn thẳng vào mặt của Thịnh Khải Luân, cô yếu ớt nói “ Là em không đúng... em xin lỗi, nếu anh không thích thì em sẽ đổi bộ khác”.

Diệp Hạ Lam vừa đứng dậy đưa tay tính cầm bộ tách trà lên thì Thịnh Khải Luân bất ngờ nắm lấy tay cô lại, làm cho cô giật mình quay qua nhìn anh bằng ánh mắt sợ hãi.

Thịnh Khải Luân thấy rõ điều bất an trong mắt của Diệp Hạ Lam liền nói “ Không cần đổi đâu, tôi thấy cũng đẹp nên cứ để ở đây đi”.

Diệp Hạ Lam kinh ngạc mở to mắt nhìn Thịnh Khải Luân cô cứ ngỡ là mình vừa nghe nhầm vì trước giờ cô làm gì anh cũng nhất định đổi đầu đến cùng mà.

Thịnh Khải Luân nhũn mày “ Cô nhìn tôi làm gì??? Hay là không muốn để bộ tách trà này ở đây?”.

Diệp Hạ Lam liền lắc đầu “ Dạ không phải”.

“ Mau làm cơm nhanh đi tôi đói rồi...tôi muốn ăn cá sốt cam... do cô làm” nói rồi Thịnh Khải Luân vội đi nhanh lên phòng như ma đuổi vậy, chính bản thân anh cũng không hiểu vì sao khi đối diện với Diệp Hạ Lam lại cảm thấy hồi hộp như vậy nữa.

Chuyến du lịch mà Thịnh Khải Luân sắp xếp cũng đến, anh và Diệp Hạ Lam đáp chuyến bay ở Pháp lúc 8 giờ tối, hai người đến khách sạn 5 sao mà Thịnh Khải Luân đã đặt phòng trước để ăn tối và nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau, Thịnh Khải Luân dậy hơi muộn lúc anh mở mắt ra thì đã thấy Diệp Hạ Lam đứng ở cửa sổ phòng nhìn ra ngoài, dáng vẻ dịu dàng thanh khiết trong bộ váy bằng voan trắng cùng nụ cười tỏa nắng của cô cứ như một thiên sứ vậy.

Thịnh Khải Luân nhìn một hồi lâu rồi tự trấn an mình “ Do mới ngủ dậy nên đầu óc mây còn mụ mị thôi”.

Thịnh Khải Luân ngồi dậy lên tiếng nói chuyện với Diệp Hạ Lam” Sao không gọi tôi cùng dậy???”.

Diệp Hạ Lam quay người lại giải thích” Em thấy anh ngủ ngon quá nên không dám đánh thức...với lại bấy lâu nay anh luôn tất bật với công việc lâu lâu mới có dịp nghỉ ngơi nên dậy muộn một chút cũng không sao”.

“ Tôi đi rửa mặt thay đồ trước”.

“ Dạ”.

Một lúc sau, Thịnh Khải Luân bước ra khỏi phòng tắm, anh mặc quần jeans màu đen, áo thun trắng và khoác thêm một cái áo sơ mi màu xanh tay ngắn làm cho Diệp Hạ Lam thấy không quen mắt nên cứ nhìn anh chằm chằm.

“ Mặt tôi dính lo nghệ hay sao mà nhìn ghê thế”.

Diệp Hạ Lam khẽ lắc đầu:” Không phải. . . tại em chưa thấy anh ăn mặc như vậy bao giờ hết nên hơi không quen thôi”.

Không biết từ đâu Thịnh Khải Luân lôi ra một cái túi giấy từ thương hiệu thời trang nổi tiếng đưa cho Diệp Hạ Lam:” Thay đồ đi chúng ta đi ăn sáng rồi đi tham quan thành phố nữa chứ”.

Diệp Hạ Lam giờ tay cầm lấy cái túi đi vào nhà vệ sinh thay đồ, lúc bước ra cô ngỡ ngàng chuyện gì đó rồi bất chợt thán thốt:” Hình như em với anh đang mặc đồ đôi???”.

Thịnh Khải Luân gật đầu:” Tất nhiên rồi chúng ta là đi du lịch hưởng tuần trăng mật cơ mà. . . còn phải gửi ảnh về cho ông bà nội và ba mẹ xem nữa đó”.

Vừa mới vui vẻ tí xíu Diệp Hạ Lam lại yếu xìu “ Thì ra là đang diễn kịch thôi”.

Địa điểm đầu tiên mà Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam tới là bảo tàng Louvre, một bảo tàng nghệ thuật lịch sử nằm ở Paris nước Pháp, đây là địa điểm du lịch đẹp nổi tiếng ở Paris thu hút đông đảo du khách tới tham quan. Ở bảo tàng các hiện vật được trưng bày đều có niên đại từ những nền văn minh cổ từ thế kỉ 13- thế kỉ 19. Bên trong bảo tàng có nhiều tác phẩm độc đáo như tượng thần Vệ nữ, Mona Lisa, Nữ thần Tự do dẫn dắt nhân dân, tượng thần chiến thắng Samothrace và nhiều hiện vật có giá trị khác. Louvre có sức hấp dẫn kì lạ với trên 30. 000 tác phẩm nghệ thuật độc đáo, chẳng những thế còn được chiêm ngưỡng tận mắt xác ướp Ai Cập và kim tự tháp bằng kính mô phỏng theo hình dáng kim tự tháp của Ai Cập.

Điểm dừng chân tiếp theo là Tháp Eiffel, tòa tháp đẹp biểu trưng cho nước Pháp, đây cũng chính là địa điểm du lịch nổi tiếng ở Paris. Mọi người tới du lịch Pháp đều muốn chiêm ngưỡng vẻ đẹp của tháp Eiffel, và ghi lại những tấm hình đẹp ở biểu tượng nước Pháp này.

Cặp đôi trẻ của chúng ta cũng chụp rất nhiều hình ảnh làm kỷ niệm không những thế Thịnh Khải Luân còn livestream cho mọi người trong gia đình xem nữa.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45

Một địa điểm du lịch không thể bỏ lỡ khác là Luxembourg- Khu vườn nổi tiếng ở Paris

Ai cũng sẽ hoàn toàn choáng ngợp trước cảnh sắc của điểm du lịch đẹp hấp dẫn tại Paris này. Với diện tích trên 23 ha, khu vườn được xem là quan trọng đặc sắc bậc nhất của Paris. Ở công viên Luxembourg chúng ta sẽ thấy rất đông sinh viên, người dân Paris đặc biệt là du khách tới đây dạo bộ, gặp gỡ nhau. Bên trong khu vườn còn có trụ sở của Thượng nghị viện Pháp, cung điện Luxembourg và nhiều công trình kiến trúc đặc sắc khác.

Cả một ngày lang thang khắp nơi tham quan những địa điểm du lịch nổi tiếng ở Pháp buổi tối Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam ăn tối ở nhà hàng 5 sao trong khách sạn.

Nhà hàng này làm bằng kính nhưng không gian bên trong rất ấm áp và lãng mạn không những thế mà thực khách còn có thể ngắm Paris lung linh ánh đèn vào buổi tối nữa.

Thịnh Khải Luân chần chừ hồi lâu rồi cũng lên tiếng bắt chuyện trước:” Hôm nay đi chơi có vui không?”.

Về mặt của Diệp Hạ Lam rất hào hứng và phấn khích:” Đương nhiên là vui rồi, nếu em nhớ không lầm thì năm 6 tuổi có đến đây chơi một lần cùng với gia đình, lúc đó ba mẹ còn dắt em và anh trai đi tham quan cung điện Versailles, chèo thuyền trên Sông Seine và tham quan nhà thờ Đức Bà ...chỉ là sau bao năm chỉ còn mình em quay lại nơi đây thôi. . .”.

Không khí chùng xuống hẳn khi Diệp Hạ Lam nhớ về những hồi ức ít ỏi của cô và người thân, qua mấy giây cô nở nụ cười nhạt lên tiếng:” Xin lỗi. . .em không nên nhắc lại mấy chuyện đã qua. . .phá không khí đang vui vẻ”.

Thịnh Khải Luân đặt tay mình lên bàn tay của Diệp Hạ Lam, anh nhẹ nhàng lên tiếng an ủi:” Có gì đâu mà phải xin lỗi chứ. . .lần này cô đâu phải đến đây một mình còn có. . .tôi đi cùng cơ mà. . .bây giờ tôi là gia đình của cô sau này cũng thế”.

Ánh mắt của Diệp Hạ Lam toát lên sự ngạc nhiên và cả cảm kích, thật không ngờ có một ngày anh lại nói với cô những lời này.

Diệp Hạ Lam thầm cầu nguyện nếu đây là một giấc mơ thì đừng bao giờ để cô tỉnh lại nữa. . .

Qua ngày hôm sau, Thịnh Khải Luân đưa Diệp Hạ Lam đi tham quan cung điện Versailles, một những địa điểm du lịch đẹp lọt top ở Paris bởi nơi đây lung linh và giá trị từ trong ra ngoài với vàng, bạc, nhung lụa, gương và những bức họa đẹp mê hồn. Đẹp và lộng lẫy nhất có lẽ ở Versailles là Hall of Mirrors, hay còn gọi là sảnh gương với 357 tấm gương tráng bạc, tạo hình những cách rất nghệ thuật tăng sức hấp dẫn cho Versailles.

Rồi cung điện Versailles hoa lệ Diệp Hạ Lam và Thịnh Khải Luân lạc bước đến nhà thờ Đức bà Paris, đây không chỉ là công trình nghệ thuật độc đáo tiêu biểu cho phong cách gothic nằm giữa dòng sông Seine thơ mộng, đây cũng chính là tòa nhà Tổng giáo phận ở Paris.

Sang ngày thứ ba, thì Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam quyết định đổi gió, cả hai đi thuyền dọc theo Sông Seine điểm đến đầy lãng mạn của thành phố tình yêu Paris để tận hưởng cảm giác thơ mộng, trên dòng sông thoáng đãng, gió lộng và chiêm ngưỡng cảnh sắc tuyệt đẹp dọc hai bên bờ con sông, còn nhìn thấy nhiều công trình nổi tiếng như nhà thờ Đức Bà, tháp Eiffel...

Điểm đến cuối cùng trước khi Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam rời khỏi Pháp là bức tường “tình yêu” được đặt trong khu vườn Abbesses. Bức tường tình yêu có diện tích lên tới 40 m2, hợp thành của 612 viên gạch màu xanh, phía trên bức tường là cụm từ I love you được viết bởi trên 300 ngôn ngữ khác nhau, với 1000 lần bao phủ trọn vẹn bề mặt bức tường.

Diệp Hạ Lam tỏ vẻ rất thích thú bức tường “tình yêu” này.” Có rất nhiều ngôn ngữ để bày tỏ tình yêu đúng là có nhiều điều mà mình chưa biết”.

“ Cô từng đến đây tham quan lần nào chưa?”.

Diệp Hạ Lam khẽ lắc đầu.” Dạ chưa...ở đây đẹp thật”.

“ Thế có cần tôi học thuộc cụm từ I love you được viết bởi trên 300 ngôn ngữ khác nhau để bày tỏ tình cảm với cô không?”.

Diệp Hạ Lam tỏ vẻ bối rối” Anh đừng đùa nữa mà...” rồi vội bước đi.

Thịnh Khải Luân bước đi theo phía sau thầm nghĩ “ Ai mà đùa đâu chứ...hay là cô nghĩ tôi không làm được, coi thường nhau quá đó”.

Tạm biệt nước Pháp phồn hoa Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam đặt chân tới Malta nơi đây được mệnh danh là quốc đảo tràn ngập ánh mặt trời ở Địa Trung Hải, quần đảo xinh đẹp nằm giữa Sicily (Italy) và bờ biển Bắc Phi nổi tiếng với các di tích lịch sử cổ xưa, khí hậu dễ chịu, người dân thân thiện và khung cảnh thiên nhiên hấp dẫn.

Malta nổi tiếng với khí hậu dễ chịu. Mùa hè khá nóng và lý tưởng cho người yêu thích ánh mặt trời. Ngoài khoảng thời gian đó, thời tiết thường nắng đẹp mà không quá gay gắt. Mùa đông cũng không quá lạnh và vẫn có ánh mặt trời.

Valletta là thủ đô của Malta, Di sản Thế giới được mệnh danh là “bảo tàng ngoài trời” và “thành phố giàu lịch sử nhất thế giới”. Valletta hình thành từ thế kỷ 16, với nhiều công trình, di tích lưu giữ lịch sử của 5 thế kỷ. Ngoài ra, thành phố còn có nhiều nhà hàng, quán bar, quán cà phê cao cấp.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46

Sau một lúc đi bộ tham quan Thịnh Khải Luân cùng Diệp Hạ Lam dừng chân ở một quán cà phê nhỏ nhưng trồng nhiều cây nhìn rất mát mẻ dễ chịu ở vị trí này có thể thưởng thức cà phê còn có thể nhìn ra hải cảng tấp nập tàu bè trông rất nhộn nhịp.

Buổi chiều thì tới thăm thánh đường St. John và chiêm ngưỡng các bức họa vô giá ở đây, rồi cùng đi dạo thăm các pháo đài cổ nằm gần bờ biển.

Thịnh Khải Luân lại hỏi Diệp Hạ Lam: “ Có biết tại sao ở đây có nhiều pháo đài cổ như thế này không?”.

Diệp Hạ Lam lắc đầu: “ Em chưa kịp tìm hiểu hì”.

Thịnh Khải Luân liền giải thích: “Malta có vị trí chiến lược nằm giữa châu Âu, Bắc Phi và Trung Đông, từng nằm dưới sự chiếm đóng của người Phoenicia, người Aragone, Các hiệp sĩ Thánh John, người Pháp và người Anh. Quốc gia này còn có vai trò quan trọng trong nhiều cuộc chiến nổi tiếng nhất lịch sử, như giữa châu Âu Công giáo và đế chế Ottoman, thành công và thất bại của Napoleon, cũng như Thế chiến II. Nó từng một mặt trận trong nhiều trận đánh lịch sử cho nên mới có nhiều pháo đài như vậy a”.

Diệp Hạ Lam nhìn Thịnh Khải Luân bằng ánh mắt ngưỡng mộ:“ Xem ra anh cũng hiểu biết nhiều đó chứ”.

Thịnh Khải Luân hất mặt lên tự mãn: “Tất nhiên rồi được đi chung với một hướng dẫn viên đẹp trai hiểu biết rộng như tôi không phải dễ dàng gì đâu đó nha”.

“ Em biết mà...sau này phải nhờ anh chỉ bảo thêm nhiều rồi”.

“ Tôi cũng không phải người hẹp hòi chỉ cần cô cố gắng học hỏi thì tôi sẽ tận tâm chỉ bảo vậy”.

Ở bất cứ đâu trên quốc đảo này cũng có thể thấy sự hiện diện của lịch sử và độ đa dạng văn hóa. Các thành phố như Mdina, Vittoriosa, Senglea, Cospicua và thủ đô Valletta đều có nhiều đường phố, nhà thờ, pháo đài và chiến trường cổ xưa.

Malta có 5 ngôi đền được UNESCO công nhận là Di sản thế giới, trong đó có ngôi đền độc lập cổ nhất thế giới ở Ggantija bởi vì ngôi đền hoàn toàn

được xây dựng bằng các khối đá ghép vào nhau mà không cần chất kết dính đây đúng là một nghệ thuật mà cho đến nay nhân loại vẫn chưa tìm ra đáp án.

Đã đến Malta thì không thể bỏ qua khu chôn cất dưới lòng đất Hal Saffieni hình thành từ năm 4.000 trước Công Nguyên, với các buồng đá thông nhau và có 3 tầng. Nơi đây còn có nhiều tác phẩm nghệ thuật tiền sử được bảo tồn kỹ lưỡng.

Ăn trưa xong Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam lại đi dạo trên các tuyến phố bán đồ ăn vặt, trong lúc Thịnh Khải Luân đứng chờ Diệp Hạ Lam đi mua kem thì đột nhiên có một người vỗ vào vai anh một cái từ phía sau Thịnh Khải Luân quay người lại thì thấy một chàng trai mặc áo sơ mi trắng tay ngắn kèm với quần sort màu xanh biển và đội nón rom theo phong cách dân miền biển, bên cạnh anh chàng này còn có hai cô gái ngoại quốc tóc vàng mắt xanh đáng chuẩn người mẫu đi cùng, chàng trai kia lên tiếng nói chuyện trước: “Khải Luân thật là trùng hợp”.

Hàn Long Phi là bạn học cùng lớp với Thịnh Khải Luân lúc anh đi du học ở nước ngoài, do cùng quê hương nên hai người khá là thân thiết với nhau.

Thịnh Khải Luân ngạc nhiên: “Hàn Long Phi thật không thể nghĩ ra là sẽ gặp cậu ở đây đó, chẳng phải đang tiến quân vào thành phố F sao? Sao lại có thời gian ở đây với người đẹp vậy?”.

“Hahaha công việc thì công việc nhưng hưởng thụ cuộc sống vẫn là quan trọng nhất mà, thế còn cậu thì sao????”.

Thịnh Khải Luân thật lòng đáp: “Tôi đang đi hưởng tuần trăng mật”.

Mắt Hàn Long Phi mở to ra vô cùng ngạc nhiên: “Hả??? Cậu đi hưởng tuần trăng mật với ai người mẫu Nam Nam hay là diễn viên Vân Linh vậy hả? Cậu cưới lúc nào sao tôi không hay biết gì vậy? Cậu kết hôn rồi dần người đẹp của cậu sẽ thế nào?”.

Thịnh Khải Luân nhướn mày đáp: “Tôi không muốn quá xôn xao dư luận vì chuyện của mình nên hôn lễ chỉ có người thân hai bên gia đình tham gia thôi với lại vợ tôi không phải người mẫu cũng không phải diễn viên gì hết cô ấy là một sinh viên”.

Mặt của Hàn Long Phi đơ ra như cơ: “Khải Luân cậu vừa nói cậu kết hôn với một sinh viên á?!...thật không thể tin được mà...”.

Thịnh Khải Luân mỉm cười: “Tôi thấy cũng bình thường thôi rồi cũng tới lúc cậu dừng cười ngửa xem vô vàn các loài hoa ngoài phố để chọn một loại hoa đem về chăm sóc thôi”.

Hàn Long Phi mỉm cười nham nhở dang tay ôm hai cô gái bên cạnh vào lòng: “Tôi còn muốn tiếp tục rong chơi cho đã thời tuổi trẻ tôi chưa muốn ký tên vào bảng chung thân như cậu đâu hahaha”.

Hàn Long Phi suy nghĩ gì đó rồi nhủ mày lên tiếng: “Tôi cứ tưởng cậu sẽ kết hôn với đại minh tinh Hạ Mạt gì đó chứ ai ngờ lại là một sinh viên...bất ngờ thật”.

Thịnh Khải Luân rủ mắt rồi nở nụ cười nhạt trên môi: “Cô ấy sắp kết hôn rồi...có lẽ từ đầu đã định tôi và cô ấy không thể đến được với nhau”.

“Thế cậu có yêu người vợ hiện tại của mình không?”.

Thịnh Khải Luân đưa mắt nhìn xa xăm không biết nên trả lời thế nào, chính bản thân anh cũng luôn tự hỏi anh có yêu Diệp Hạ Lam không mà mỗi lúc ở bên cạnh cô anh luôn thấy bình yên một cách vô điều kiện.

“Không biết nữa nhưng tôi nghĩ là có”.

Hàn Long Phi khẽ lắc đầu: “Cũng hy vọng là có chứ nếu không lại tội con nhà người ta thì đúng là tạo nghiệt đó”.

Thịnh Khải Luân thấy Diệp Hạ Lam đang trả tiền kem nên nói với Hàn Long Phi: “Thôi tôi đi đây lúc nào rảnh lại tán gẫu tiếp”.

Thịnh Khải Luân đi được hai bước thì nghe tiếng Hàn Long Phi vang lên: “Khoan đã, tối nay tôi có tổ chức dạ hội trên du thuyền số 6 nếu rảnh thì đưa bà xã của cậu tới tham dự nha sẵn tiện giới thiệu cho tôi biết mặt luôn”.

Thịnh Khải Luân quay lại nói với Hàn Long Phi: “Được nhưng để tôi hỏi ý cô ấy xem sao?”.

“Uh tôi chờ câu trả lời của cậu...gặp lại sau nha”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Hàn Long Phi cùng hai cô người đẹp của mình rời đi, Thịnh Khải Luân bước đến chỗ của Diệp Hạ Lam đang đứng cô đưa cho anh một cây kem: “Vị

trà xanh của anh đây hìhi kem ở đây ngon thiệt luôn”.

Thịnh Khải Luân thấy cây kem của Diệp Hạ Lam nhiều màu sắc chứ không đơn sắc xanh như cây kem của mình nên hỏi: “ Cô ăn vị gì thế??”.

“ Không biết nữa mỗi hương lấy một tí nên nó thành tổng hợp luôn rồi hìhihi”.

“ Cho tôi ăn thử với “.

“ Không”.

Nói thì nói vậy thôi chứ cuối cùng hai người cũng chia sẻ kem của mình cho đối phương ăn thử.

Lúc đi ngang qua cửa hàng bán trang phục dạ hội Diệp Hạ Lam rất thích thú đứng bên ngoài nhìn các bộ trang phục đủ màu sắc đủ kiểu dáng được trưng bày trong tiệm rồi kêu lên: “ Woa nhìn đẹp quá thích thật”.

Thịnh Khải Luân chợt nhớ tới lời đề lời của Hàn Long Phi nên nói: “ Nếu thích thì vào trong mặc thử đi”.

Diệp Hạ Lam lắc đầu: “ Chẳng lẽ mặc đầm dạ hội đi dạo phố hay là đi tắm biển chắc người ta tưởng mình không bình thường mất haha”.

“ Thì cứ vào trong mặc thử đi cũng đâu mất mát gì” nói rồi Thịnh Khải Luân liền kéo tay Diệp Hạ Lam đi vào trong.

Diệp Hạ Lam lần lượt thử các bộ trang phục màu đỏ, màu vàng, màu cam,... cuối cùng cô và Thịnh Khải Luân cùng ý kiến là chọn một bộ đầm màu xanh đen may theo kiểu đuôi cá chất liệu hoàn toàn bằng voan tạo nên cảm giác nhẹ nhàng mềm mại.

Lúc ra khỏi cửa hàng Thịnh Khải Luân nói với Diệp Hạ Lam: “ Tôi nay đi dự một buổi tiệc dạ hội với tôi được không?”.

“ Hà??? anh không nói đùa chứ”.

“ Khi nãy gặp một người bạn trong giới làm ăn anh ta nói tối nay mở tiệc trên du thuyền và đã ngỏ lời mời đến dự”.

“ Thế thì anh đi đi em không đi đâu. ...trước giờ em rất ít tham gia mấy buổi tiệc như vậy em sợ sẽ làm mất mặt anh nên em ở lại khách sạn vẫn sẽ tốt hơn”.

Thịnh Khải Luân nhún vai: “ Nếu không thích thì thôi chúng ta sẽ không đi nhưng tôi nghĩ đi dự tiệc thì sẽ đỡ nhàm chán hơn là ở trong phòng cả buổi tối đó”.

Diệp Hạ Lam cân nhắc lại bạn trong giới làm ăn thì chắc sẽ dễ đụng mặt nhau lắm người ta có lòng mời mà không đi sau này có chuyện nhờ cậy cũng khó khăn nên miễn cưỡng đồng ý: “ Thôi được rồi đi thì đi nhưng em không quen biết ai hết anh phải luôn ở bên cạnh em đấy nhé”.

Thịnh Khải Luân mỉm cười với cô: “ Được”.

Buổi tối, Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam đến du thuyền của Hàn Long Phi cả hai đứng trên mạn thuyền nhìn ánh đèn lấp lánh phản chiếu xuống mặt nước rất đẹp, nhìn Malta từ một khoảng cách xa đúng là rất đẹp giống như một thành phố trong truyện cổ tích, Thịnh Khải Luân hỏi Diệp Hạ Lam: “ Thấy sao vui chứ??”

“ Uh nghe lời anh đến đây đúng là không hối hận hìhihi”

Có một nhân viên bưng rượu đứng trước Thịnh Khải Luân và rượu vang đỏ đổ lên áo của anh, Diệp Hạ Lam vội lấy khăn giấy lau nhưng vết đỏ của rượu không sạch được, người nhân viên vội cúi đầu rồi rít xin lỗi: “ Vị tiên sinh này tôi thật xin lỗi tôi không cố ý đâu”.

Trợ lý của Hàn Long Phi là Nghiêm Quân Nghị bước tới hỏi người nhân viên phục vụ trên thuyền: “ Ở đây có chuyện gì vậy?”.

Người nhân viên run sợ trả lời: “ Dạ tôi lỡ làm đổ rượu lên áo của vị tiên sinh này”

Nghiêm Quân Nghị nhìn sang thấy Thịnh Khải Luân đang đứng thì liền cúi đầu thay đổi thái độ từ tức giận sang cung kính: “Thịnh thiếu thật có lỗi quá tôi đưa ngài đi thay một bộ trang phục khác nha mời theo tôi”.

Trước đây Thịnh Khải Luân và Hàn Long Phi có hợp tác với nhau vài lần, Nghiêm Quân Nghị cũng gặp qua anh lại biết địa vị của anh ở thành phố X cộng thêm mối quan hệ bạn bè của anh và Hàn Long Phi nên không dám đắc tội.

Thịnh Khải Luân nói với Diệp Hạ Lam: “ Đứng ở đây đợi tôi một lát nha”.

Diệp Hạ Lam gật đầu: “ Dạ”.

Thịnh Khải Luân đi theo Nghiêm Quân Nghị vào một căn phòng có để sẵn rất nhiều quần áo, Nghiêm Quân Nghị cung kính nói: “Thịnh thiếu cứ tự nhiên lựa chọn, tôi sẽ sa thải nhân viên đó ngay lập tức mong ngài đừng tức giận”

“ Đừng làm thế cậu ấy chỉ là vô ý thôi mà làm người ai chẳng có lúc mắc phải sai lầm chứ”

“Nếu Thịnh thiếu đã nói vậy thì tôi sẽ bỏ qua cho cậu ấy một lần...tôi có việc xin phép ra ngoài trước”

“Được”

Hàn Long Phi từ phòng vip đi lên mạn thuyền thấy mọi người đã bắt đầu khiêu vũ rất nhộn nhịp anh nhìn một vòng rồi bắt gặp một cô gái mặc đầm dạ hội kiểu đuôi cá màu xanh đen hở lưng đang đứng một góc nhìn xa xăm, anh nhú mào khó chịu khi thấy trên tay cô đang cầm một cốc nước lọc nên liền bưng hai ly rượu vang đỏ bước đến gần cô gái kia: “Này người đẹp sao lại đứng ở đây một mình thế? Uống với tôi ly rượu nhé”.

Diệp Hạ Lam liền xua tay: “Thật cảm ơn lời mời của anh nhưng tôi không biết uống rượu”.

Hàn Long Phi giật lấy ly nước trong tay của Diệp Hạ Lam rồi nhét ly rượu vang đỏ vào tay cô: “Chỉ uống một ly thôi mà”.

Diệp Hạ Lam nắm chặt tay lại kiên quyết từ chối: “Xin lỗi nhưng tôi không thể uống được thật mà”.

“Một ngụm thôi cũng được” Hàn Long Phi bất ngờ nắm lấy cổ tay của Diệp Hạ Lam làm cô giật mình hoảng sợ liền đẩy mạnh Hàn Long Phi một cái rồi quát: “Tôi đã nói là không biết uống rượu rồi mà đừng ép tôi vô ích”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48

Hàn Long Phi lao đảo lùi lại phía sau mấy bước ly rượu trong tay của anh rơi xuống tạo nên tiếng vỡ chới tai khiến cho mọi người cùng quay đầu lại nhìn làm cho Hàn Long Phi bực mình quát: “Cô là người đầu tiên dám từ chối tôi...hôm nay tôi sẽ...”

Hàn Long Phi chưa kịp nói hết câu thì đã nghe giọng của Thịnh Khải Luân vang lên: “Hàn tổng, không biết VỢ CỦA TÔI nghịch cái gì lại chọc giận tới cậu tôi thay mặt cô ấy xin lỗi cậu một tiếng có được không?!” về mặt của Thịnh Khải Luân vô cùng điềm tĩnh lại toát lên vẻ phong trần mê hoặc lòng người.

Mọi người kinh ngạc nhìn về của Thịnh Khải Luân đang tiêu soái bước tới, trái tim của Diệp Hạ Lam cũng chấn động một cái bởi vì lần này anh lại thốt lên ba từ “vợ của tôi” ở chốn đông người như thế.

Có phải là anh đã nghĩ thông suốt chấp nhận cô rồi hay không?!

Diệp Hạ Lam thấy Thịnh Khải Luân mặc một bộ vest màu cà phê sữa nhạt đứng gần đó liền chạy tới nấp sau lưng anh thì thầm giải thích: “Anh ta cứ ép em uống rượu nhưng em không đồng ý...em không phải cố ý đâu”.

Nhìn cái vẻ hoảng sợ hoang mang của Diệp Hạ Lam, Thịnh Khải Luân liền nắm lấy tay cô lên tiếng trấn an tinh thần cô: “Không sao có anh ở đây rồi đừng sợ”.

Khoảnh khắc đó Diệp Hạ Lam cảm thấy rất ấm áp và an toàn, dù là trời xanh có sụp xuống cô cũng tin là Thịnh Khải Luân đủ sức chống đỡ để bảo vệ mình.

Sự thay đổi cách xưng hô cũng như thái độ quan tâm dịu dàng của Thịnh Khải Luân đã giúp mối quan hệ của anh và Diệp Hạ Lam tiến xa hơn một bước rồi.

Hàn Long Phi nghe Thịnh Khải Luân nói vậy liền giật mình quay người lại: “Cô...cô ấy là vợ của cậu sao Khải Luân?”.

Thịnh Khải Luân gật đầu: “Phải, không biết vừa rồi cô ấy làm gì mà khiến cậu giận dữ như vậy có thể nói cho tôi biết không?”.

Hàn Long Phi mỉm cười lấy lệ: “À chỉ là chút hiểu lầm thôi không có gì đâu to tát đâu cũng là lỗi của tôi làm Thịnh tam thiếu phu nhân hoảng sợ tôi thật có lỗi”.

Hàn Long Phi liền nhìn qua Diệp Hạ Lam: “Thịnh tam thiếu phu nhân tôi thành thật xin lỗi vì đã làm cô hoảng sợ... cô đừng nghĩ gì nhiều nhé tôi chỉ đùa một chút thôi nếu từ đầu biết cô là vợ của Khải Luân thì tôi đã không làm vậy rồi...mong cô bỏ qua cho”.

Diệp Hạ Lam nhìn Thịnh Khải Luân rồi nói: “Em...em... muốn rời khỏi đây”.

Hàn Long Phi liền bước lên phía trước chặn Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam lại: “Ồ kìa cô muốn tôi làm sao thì mới bỏ qua chuyện này đây...cô bỏ đi như vậy Khải Luân sẽ nghĩ gì về tôi đây...tôi thật lòng xin lỗi cô mà”.

Thịnh Khải Luân liền lên tiếng nói với Diệp Hạ Lam: “Lỗi cũng tại anh không giới thiệu hai người làm quen trước cho nên mới có cục diện này hay là em bỏ qua một lần đi nha Hạ Lam”.

Anh đã nói vậy thì cô còn có lựa chọn khác sao chứ!

Hàn Long Phi tươi cười nói: “Tên của tôi là Hàn Long Phi là bạn học và bạn trong giới kinh doanh của Khải Luân rất vui khi được làm quen với phu nhân đây”.

Diệp Hạ Lam vẫn còn e dè không vui nhưng vẫn cố mỉm cười: “Anh đừng gọi tôi là phu nhân này phu nhân nọ tổn thọ lắm gọi tôi Hạ Lam là được rồi... dù sao tôi cũng nhỏ tuổi hơn anh cơ mà”.

“Được, cái tên của cô rất đẹp nha”.

“Cảm ơn anh quá khen rồi”.

Hàn Long Phi nói với Thịnh Khải Luân: “Vừa rồi tôi không biết cô ấy là vợ cậu cho nên mới hành xử như vậy mong cậu đừng để trong lòng nha”.

“Con người cậu tôi hiểu rõ mà không có gì đâu”.

Hàn Long Phi liếc nhìn sang Nghiêm Quân Nghị: “Còn không mau bảo người mang nước trái cây đến cho Thịnh phu nhân đi”.

“Dạ tôi làm ngay”.

Hàn Long Phi nói với Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam “Hai người cứ tự nhiên chơi vui vẻ nha”.

Thịnh Khải Luân gật đầu mỉm cười: “Cảm ơn cậu nhiều”.

Hàn Long Phi rời đi Thịnh Khải Luân quay người lại nhìn Diệp Hạ Lam rồi hỏi: “Không sao chứ???”.

Diệp Hạ Lam lắc đầu rồi thở dài nói: “Ngay từ đầu đã bảo em không thích hợp đến những nơi như thế này rồi mà... suýt chút nữa là gây ra hiểu lầm giữa anh và người bạn kia của anh rồi”.

“Thịnh tam thiếu phu nhân cũng nên tập thích nghi đi là vừa sau này em còn phải theo anh tham dự tiệc kiểu này dài dài cơ mà cũng nên tập uống chút rượu đi ha”.

Diệp Hạ Lam nhún mày: “Uống nhiều rượu không tốt cho sức khỏe sau này sẽ bị bệnh đó”.

Thịnh Khải Luân nắm tay Diệp Hạ Lam hòa vào những người đang khiêu vũ: “Chúng ta cũng khiêu vũ chứ?!”.

Diệp Hạ Lam cười khỏ: “Chắc em từ chối anh được hả?!”.

Trong lúc khiêu vũ cùng nhau Thịnh Khải Luân bất chợt hỏi: “Em đã yêu ai bao giờ chưa???”.

Diệp Hạ Lam im lặng hồi lâu rồi mới lên tiếng: “Có nhưng... em cảm thấy tình yêu của em làm người đó đau khổ vì không thể sống cùng người mình yêu thương”.

Thịnh Khải Luân vừa nghe qua đã biết người mà Diệp Hạ Lam nói đến chính là mình rồi, anh nhìn cô rồi nói: “Em sai rồi... anh nghĩ tình yêu của em đã cứu vớt cuộc đời người đó thì đúng hơn... từ bây giờ anh sẽ thử yêu em Diệp Hạ Lam”

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49

Diệp Hạ Lam suy nghĩ gì đó rồi nói: “Nếu anh có ý định lừa em thì cứ lừa cả đời luôn cũng được đừng nói sự thật cho em biết như vậy em sẽ không đau lòng”.

“Em đúng thật là ngây ngô... nhưng mà em cũng biết là anh từng thích cô gái khác, em sẽ không ghen tuông với cô ấy chứ?”.

Diệp Hạ Lam khẽ lắc đầu: “Hà tất phải ghen với một người trong quá khứ làm như vậy là tự hạ thấp giá trị bản thân rồi... hơn nữa yêu không phải là chiếm hữu nếu có một ngày anh hối hận vì quyết định của ngày hôm nay em sẽ buông tha cho anh”.

Thịnh Khải Luân mỉm cười tỏ vẻ hài lòng về sự hiểu chuyện của cô gái này nhưng cũng thấy xót khổ ôm cô vào lòng: “Sao lại nói vậy đời này kiếp này em là vợ của tôi cơ mà... có lẽ số mệnh đã an bài cả rồi chúng ta hà tất phải nghịch thiên ỷ”.

Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam trở thành cặp đôi khiêu vũ nổi bật nhất ở trên du thuyền của Hàn Long Phi, những người khác đều phải nhìn họ bằng ánh mắt ngưỡng mộ tấm tắc khen ngợi:” Họ đúng là một cặp trời sinh”.

“Người ta là trai tài gái sắc sánh đôi bên nhau là đúng rồi”.

Hàn Long Phi đứng ở một góc khẽ lắc đầu cười khổ than trời:” Đáng lẽ ra tối nay tôi mới là nam chính cơ mà...sao cái tên đó lại cướp hết hào quang của bạn mình như thế chứ...ahuhu”.

Sau màn khiêu vũ đầy lãng mạn, Thịnh Khải Luân cùng Diệp Hạ Lam qua bàn ngồi cùng với Hàn Long Phi.

Hàn Long Phi uất ức nãy giờ liền lên tiếng:” Này Khải Luân cậu vừa phải thôi chứ sao lúc nào cũng tỏa sáng hơn tôi hết vậy hả???”.

Thịnh Khải Luân nhếch môi khẽ cười:” Ai bảo cậu không chịu tỏa sáng làm gì”.

Hàn Long Phi tức đến nghẹn họng:” Nếu có kiếp sau tôi sẽ không làm bạn với loại người ưu tú như cậu đâu”.

Thịnh Khải Luân nhún vai:” Tùy cậu thôi”.

“Đúng là đồ bạn bè phũ phàng...tôi không thêm nói chuyện với cậu nữa”.

Hàn Long Phi quay sang Diệp Hạ Lam thái độ và cử chỉ vô cùng lịch sự tao nhã chứ không phải dọa người như lúc mới gặp nữa:” Tôi nghe Khải Luân nói Hạ Lam tiểu thư đang là sinh viên, không biết cô đang học ngành gì ha?”.

Diệp Hạ Lam thấy Hàn Long Phi nói chuyện đàng hoàng nên cũng không bài xích nữa mà đáp lại:” Tôi đang học chế tác gốm sứ ở đại học nghệ thuật Z”.

Thoáng trong mắt của Hàn Long Phi là sự ngưỡng mộ:” Woa...đại học nghệ thuật Z đa số là người tài hoa hơn nữa tuyển sinh bằng thực lực vậy là cô học giỏi lắm đúng không hả?”.

Diệp Hạ Lam khẽ cười:” Cũng bình thường thôi không có gì đáng nói”.

“Nói thật tôi cũng là một người yêu thích cái đẹp và có sở thích sưu tập mấy đồ vật bằng gốm...sau này có dịp cô có thể tặng cho tôi một tác phẩm nào đó của cô được không hả?”.

“Thật ra những món đồ tôi làm ra hiện tại chưa thể gọi là tác phẩm được đâu vẫn còn phải trau dồi thêm”.

Hàn Long Phi xua tay:” Không sao đâu, chỉ cần sau này cô trở thành nghệ nhân gốm sứ nổi tiếng thì mấy món đồ đó cũng sẽ tự nổi theo thôi hahaha...hay là cô không muốn tặng cho tôi nên tìm lý do biện minh”.

Diệp Hạ Lam lắc đầu:” Không phải vậy đâu anh đừng hiểu lầm, tôi chỉ sợ tài mọn không bằng ai lại mua riu qua mắt thợ thôi”.

“Vậy thì cứ quyết định vậy đi, khi nào tôi về thành phố X sẽ tới tìm cô đòi quà”.

Thịnh Khải Luân nhún mày giọng lạnh lẽo như băng:” Cậu nghĩ mình là ai mà có thể ngang nhiên đến đòi quà người của Thịnh gia tôi hả?”.

“Đồ hẹp hòi tôi không chơi với cậu nữa đâu”.

Thịnh Khải Luân đứng dậy rồi kéo tay của Diệp Hạ Lam đứng dậy theo mình:” Chúng ta về thôi cũng tối rồi”.

Hàn Long Phi lật đật đứng dậy đưa tay cản lại:” Ê khoan đã tôi giong một chút thôi mà, vậy đi hai người đến địa bàn của tôi rồi vậy thì nên để tôi tiếp đãi chu đáo nhĩ”.

Thịnh Khải Luân cau mày:” Lại muốn làm gì nữa đây?”.

“Tôi có một khu nghỉ dưỡng cạnh bờ biển, tôi muốn mời hai người tới làm khách vài hôm đó mà, yên tâm mọi chi phí tôi lo hết”.

“Để tôi suy nghĩ lại đã”.

Hàn Long Phi quay sang Diệp Hạ Lam lên tiếng quảng bá:” Này người đẹp nếu không đến khu nghỉ dưỡng của tôi chắc chắn cô sẽ hối hận đó...thử nghĩ xem buổi sáng thức dậy có thể ngắm bình minh nghe tiếng sóng biển rì rào êm tai...buổi chiều có thể ngắm hoàng hôn lãng mạn biết bao...còn nữa nha buổi tối ở chỗ tôi có tổ chức đốt lửa trại bên bờ biển cùng tiệc BBQ vui biết bao”.

Mắt của Diệp Hạ Lam sáng rỡ lên:” Thật vậy sao???”.

Hàn Long Phi tự tin đáp:” Đương nhiên rồi nơi ăn chơi của tôi chắc chắn xa hóa bậc nhất ở chỗ này nha...cô có muốn đến làm khách của tôi không?”.

“Đương nhiên là muốn rồi”.

Thịnh Khải Luân tỏ vẻ không vui lên tiếng:” Em vừa nói gì hả?”.

Diệp Hạ Lam vội cúi đầu đếm ngón chân.” Không có gì... ý em là nghe theo quyết định của anh”.

Hàn Long Phi liền huých vào vai của Thịnh Khải Luân một cái.” Này cậu sợ cái quái gì mà không dám đến khu nghỉ dưỡng của tôi vậy hả? Hay là sợ anh đây cướp mất vợ của cậu đây?”.

Thịnh Khải Luân hất mặt lên:“ Vớ vẩn, tôi thì tôi có gì phải sợ chứ, sáng mai gặp lại” nói rồi anh liền kéo Diệp Hạ Lam đi.

Hàn Long Phi nói vọng theo:” Nói thì nhớ giữ lời đấy nhé”.

Hàn Long Phi đứng nhìn theo bóng dáng của Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam xa dần ánh mắt trở nên phức tạp rồi lại than ngán thờ dài:” Chết tiệt thật... chẳng lẽ mình bị tiếng sét ái tình đánh trúng rồi... cô nhóc đó đúng là xinh đẹp hơn tất cả những cô gái mình từng gặp chắc điên lên mất thôi”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Sáng hôm sau Thịnh Khải Luân đến khu nghỉ dưỡng ven biển của Hàn Long Phi và được đón tiếp rất nồng hậu chu đáo.

Nằm ở Địa Trung Hải, Malta có nhiều bãi biển tuyệt đẹp với làn nước xanh biếc, trong vắt đặc trưng chẳng những thế màu cát cũng đa dạng như cát vàng, cát đỏ,

Đặc biệt khu Blue Lagoon ở Comino, một trong những vùng nước trong nhất thế giới.

Malta còn có những khu vực lặn biển thuộc hàng tuyệt nhất thế giới.

Vào mùa hè, nước ấm rất thích hợp để bơi lội. Mùa đông, nơi đây là điểm tham quan bằng thuyền lý tưởng, có thể đi phà từ Sliema tới Valletta, hay đi du thuyền để ngắm nhìn cảnh biển nhưng Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam đến nhằm mùa hè nên chỉ có thể tham gia hoạt động lặn ở khu biển nội địa, hang động, ngắm các xác tàu đắm, rạn san hô rực rỡ... Đặc biệt là nước ở đây khá ấm áp, khiến việc lặn biển thoải mái hơn nhiều.

Sau một khoảng thời gian vận động dưới biển Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam lên bờ đi ăn tại một nhà hàng nổi tiếng ở Malta với các món hải sản được chế biến theo kiểu địa phương mới lạ làm dậy lên các hương vị rất khác biệt nhưng rất vừa khẩu vị.

Xế chiều đi dạo dọc bờ biển gió thổi rất mát, Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam đi chơi cả ngày đồng thời cũng bị vài người theo dõi mà chẳng hay.

Một tên tóc vàng mắt xanh dáng người cao to lực lượng, bên cánh tay phải xăm hình một con rồng màu đen đi cùng vài người mặc đồ đen khác theo dõi Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam từ phía bãi biển đến con đường trở về khách sạn.

Tên tóc vàng gọi một cuộc điện thoại cho ai đó:” Tôi đã tìm thấy đối tượng rồi”.

Đầu dây bên kia có tiếng của một người đàn ông vang lên:” Ra tay nhanh gọn lẹ đừng để lại dấu vết nhất định phải lấy được mạng của Thịnh Khải Luân cho tôi... nếu hoàn thành nhiệm vụ tôi sẽ trả cho các anh gấp đôi số tiền giao ước ban đầu”.

Tên tóc vàng tự tin đáp:” Cứ yên tâm chỉ lát nữa thôi trên đời này sẽ không còn Thịnh Khải Luân cản trở tiền đồ của anh nữa”.

Ánh hoàng hôn dần buông xuống, Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam đi tới con đường mòn nhỏ dẫn về khu nghỉ dưỡng của Hàn Long Phi, hai bên là rừng trúc xanh ngát, gió thổi nhẹ nhàng rất mát.

Diệp Hạ Lam chần chừ rồi lên tiếng hỏi:” Khải Luân... em có thể hỏi anh một chuyện được không?”.

Thịnh Khải Luân gật đầu:” Được”.

“ Vì sao anh và Hạ Mạt có tình cảm sâu đậm với nhau như thế mà lại bỏ lỡ nhau vậy?”.

Thịnh Khải Luân khẽ thờ dài:” Ngày xưa ông nội không cho anh đến với cô ấy vì gia đình cô ấy không môn đăng hộ đối với Thịnh gia, về sau anh đi du học lúc đó cô ấy đã nói chia tay anh... câu nói mà cô ấy nói lúc đó đến bây giờ anh vẫn còn nhớ đó là “ anh không thể để em đường đường chính chính ở bên cạnh em thì hãy để em đường đường chính chính ở bên cạnh người đàn ông khác, một người có thể yêu thương chăm sóc em chu toàn”, anh du học về... đến tìm cô ấy thì cô ấy nói những lời phủ phàng rũ sạch mối quan hệ của cả hai... sau đó anh kết hôn với em... cô ấy cũng sắp kết hôn với người khác... nếu em hỏi anh vì sao bỏ lỡ cô ấy anh chỉ có thể đáp là do ý trời”.

Diệp Hạ Lam gật đầu:” Ừ” rồi bước đi ở phía trước.

Giọng của Thịnh Khải Luân lại vang lên: "Nhưng anh cảm thấy cuộc sống như bây giờ cũng tốt... có một người vợ ngoan hiền tài giỏi lại nấu ăn ngon như em âu cũng là phúc phần của đời anh".

Diệp Hạ Lam quay người lại nhìn Thịnh Khải Luân bằng ánh mắt kinh ngạc xen lẫn hạnh phúc: "Anh nói thật????".

Thịnh Khải Luân cong môi lên mỉm cười: "Anh đường đường là Thịnh tam thiếu đồng thời là CEO của Hoàng Thịnh Quốc Tế, em nói thử xem anh gạt em dễ lắm gì".

Đột nhiên Diệp Hạ Lam đưa tay nắm hai vai của Thịnh Khải Luân xoay người lại 180 độ đồng thời lên tiếng: "Khải Luân cẩn thận".

Vừa lúc đó tiếng súng vang lên "đoàng" một tiếng, viên đạn bay thẳng tới ghim vào bả vai bên trái của Diệp Hạ Lam, trước sự ngỡ ngàng của Thịnh Khải Luân.

Sự việc xảy ra quá bất ngờ, lúc Thịnh Khải Luân nhìn xuống bờ vai của Diệp Hạ Lam thì thấy máu đang loang ra như một bông hoa màu đỏ đang nở rộ đẹp mắt mà cũng vô cùng nguy hiểm.

Bản thân của Thịnh Khải Luân cũng không ngờ trong giây phút sinh tử Diệp Hạ Lam lại lấy thân mình đỡ một viên đạn thay anh.

Thịnh Khải Luân vừa cảm kích vừa thấy có lỗi vì tất cả những chuyện mình đã làm và những lời cay nghiệt lúc trước làm cô tổn thương.

Diệp Hạ Lam đau quá nên loạng choạng xém ngã xuống đất, Thịnh Khải Luân đỡ cô lại: "Hạ Lam, sao em lại ngốc như vậy chứ?".

Sắc mặt của Diệp Hạ Lam trắng bệch mồ hôi nhễ nhãi trên trán, cô dùng hết sức lực còn lại đẩy Thịnh Khải Luân ra xa mình: "Anh... mau... mau chạy đi".

Tên tóc quay sang tên vừa bắn phát súng kêu quát: "Đồ ngu, tao đã bảo đối tượng là tên con trai kia sao mày lại bắn con nhỏ kia chứ?".

Tên tóc đen run rẩy lên tiếng giải thích: "Đại ca em đã nhầm chuẩn xác lắm rồi ai ngờ con nhỏ kia trong phút chốc xoay người đỡ viên đạn đó".

"Khốn khiếp tội mày còn không mau ra tay, tội nó biết rồi thì thù tiêu hết không cho đưa nào sống cả".

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51

Thịnh Khải Luân thấy mấy bóng người từ đằng xa đi tới liền kéo Diệp Hạ Lam chạy thẳng vào rừng cây: "Cố lên một chút".

"Anh mau đi đi... đừng lo cho em".

Thịnh Khải Luân nhủ mảy: "Sao anh có thể bỏ em lại được chứ?".

"Nếu cứ day dưa như này thì cả hai sẽ cùng chết đó".

Thịnh Khải Luân tỏ vẻ kiên quyết: "Nếu đi thì cùng đi anh tuyệt đối sẽ không bỏ lại em đâu Diệp Hạ Lam".

Diệp Hạ Lam nổi cáu lên: "Anh điên rồi Thịnh Khải Luân...".

Tiếng bước chân càng dồn dập, Diệp Hạ Lam lại càng hoảng hơn, cô lên tiếng thúc giục Thịnh Khải Luân: "Anh mau chạy đi... em không muốn trở thành gánh nặng của anh đâu".

Có tiếng người vang lên: "Ở phía bên này mau lên... vết máu rất mới có lẽ chúng nó chỉ mới chạy ngang đây thôi".

Diệp Hạ Lam giật mình nhìn xuống đất quả nhiên thấy vết máu nhỏ giọt trên những chiếc lá cây khô, cô quay sang nhìn Thịnh Khải Luân rồi nói: "Anh mau chạy đi... em vốn bị máu không đông... e rằng...".

Thịnh Khải Luân trợn mắt lên giận dữ anh vừa tính nói gì đó thì đột nhiên ôm chặt lấy Diệp Hạ Lam rồi cả hai cùng lăn xuống một con dốc, do địa hình cao thấp khuất tầm nhìn cát ở chỗ này lại có màu đỏ nên đám người đuổi tới mất dấu rồi tức giận bỏ đi.

Thịnh Khải Luân thở phào nhẹ nhõm vì sống sót qua đại nạn anh quay sang nhìn Diệp Hạ Lam thì thấy cô đã bất tỉnh rồi.

Lúc Diệp Hạ Lam mở mắt ra thì thấy xung quanh mình đều là màu trắng cô cứ nghĩ mình đã lên đến thiên đường rồi thì nghe tiếng ai đó vang lên: "Cô nhóc nhà cậu tỉnh lại rồi nè".

Diệp Hạ Lam đưa mắt nhìn xung quanh thì thấy người vừa lên tiếng là Hàn Long Phi, cô nhú mày lên tiếng” Sao anh cũng lên thiên đường với tôi vậy hả??”.

Hàn Long Phi trở mặt ra mặt ngu không tả nổi rồi đưa tay đỡ trán” Bà cô tổ của tôi ơi, thiên đường gì chứ cô đang ở bệnh viện được chưa?”.

Diệp Hạ Lam đưa tay vỗ trán mấy cái” Tôi...chưa chết sao??”.

“Tôi chưa cho phép em chết...em dám chết sao”.

Nghe giọng nói lạnh lùng kia Diệp Hạ Lam không rét mà run, cô quay sang thì thấy Thịnh Khải Luân đang đi vào, vẻ mặt của anh như đang rất tức giận.

“Khải Luân”.

“Diệp Hạ Lam, em có bị ngốc không vậy hả??? đã biết thể trạng của bản thân như thế còn dám liều mình đỡ viên đạn đó ờ như em có chuyện gì anh biết ăn nói làm sao với ông bà nội và ba mẹ đây hả?”.

Diệp Hạ Lam rũ mắt” Em xin lỗi lúc đó em chỉ nghĩ làm thế nào để bảo vệ anh thôi”.

Thịnh Khải Luân giơ tay lên, Hàn Long Phi nghĩ rằng anh sẽ đánh Diệp Hạ Lam nên vội lên tiếng khuyên ngăn” Này này cô ấy làm vậy cũng vì nghĩ cho cậu thôi hơn nữa đàn ông con trai mà đánh một cô gái chân yếu tay mềm như vậy sao mà coi được chứ”.

“Ai bảo tôi muốn đánh cô chứ?”.

Thịnh Khải Luân đưa tay lên vuốt mái tóc dài gọn sóng của Diệp Hạ Lam rồi nhìn cô một cách đầy yêu thương dịu dàng” Sao này không cho phép em làm điều ngốc nghếch như vậy nữa...nhìn em bị thương...anh sẽ đau lòng đấy”.

Diệp Hạ Lam mỉm cười gật gật đầu” Em biết rồi”.

“Như vậy mới ngoan chứ”.

Diệp Hạ Lam để ý thấy cánh tay của Thịnh Khải Luân có quần băng gạc trắng nên cau mày hỏi” Tay bị sao vậy?”.

“Lúc lăn xuống dưới anh vô tình bị đá cắt mấy đường”.

Diệp Hạ Lam chống tay muốn ngồi dậy” Có bị thương nặng lắm không? Để em xem nào”.

Thịnh Khải Luân liền đưa tay giữ cô lại” Em đừng ngồi dậy kéo động làm vết thương hở miệng bây giờ, vết thương của anh nhẹ thôi không sao hết đã được bác sĩ băng lại rồi qua vài ngày sẽ lành lại thôi”.

Nhìn người ta lo lắng quan tâm nhau từng li từng tí sắc mặt Hàn Long Phi trở nên xám xịt trong lòng thầm mắng “Hai cái người này thế mà lại quần cho tôi một đồng thức ăn cho chó thế này hay sao??? Ông đây mới là người truyền máu cứu cô một cái mạng cơ mà sao không thấy hỏi thăm gì hết vậy... ahuhu”.

Diệp Hạ Lam tỏ vẻ tò mò rồi hỏi” Hôm đó sao chúng ta thoát được vậy hả Khải Luân?”.

Thịnh Khải Luân nhớ lại tình tiết ngày hôm đó rồi nói” Lúc chúng ta ngã xuống dưới thì bọn chúng mất dấu rồi bỏ đi, sau đó anh công em đến bệnh viện, em vừa trúng đạn vừa bị mất máu nhiều nhóm máu lại hiểm cũng may Long Phi và em cùng nhóm máu nên cậu ấy đã truyền máu cứu em đó”.

Diệp Hạ Lam quay sang nhìn Hàn Long Phi bằng ánh mắt cảm kích” Cảm ơn anh nhiều nha Long Phi”.

Hàn Long Phi đỏ mặt ngại ngùng” Ờ có gì đâu...cứu người là chuyện nên làm mà hi hi với lại tôi và Khải Luân là chỗ bạn bè thân thiết nên không cần khách sáo như vậy đâu...tôi cứu cô mai một cô tặng cho tôi một món đồ làm bằng gốm sứ là được rồi”.

“Quà thì đương nhiên tôi sẽ tặng rồi nhưng ơn cứu mạng của anh tôi cũng sẽ ghi lòng tạc dạ sau này nếu anh cần tôi cũng sẽ giúp đỡ lại”.

Hàn Long Phi liền xua tay” Thôi không cần đâu, nói như cô chẳng khác nào trù ẻo tôi bị tai nạn để cô trả máu lại cho tôi hết”.

“Ý tôi không phải như vậy anh thừa biết mà còn chọc tôi”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Thịnh Khải Luân nhìn Hàn Long Phi rồi lên tiếng:” Chuyện lần này là tôi nợ cậu sau này nhất định báo đáp”.

“Chỗ bạn bè với nhau mà cứ nói vậy hoài là tôi giận đó nha, thôi hai người nghỉ ngơi đi tôi về trước, à ở đây tôi đã cử người bảo vệ hai người nên cứ yên tâm còn chuyện cậu nhờ tôi điều tra chắc nay mai sẽ có kết quả thôi”.

Thịnh Khải Luân gật đầu:” Cảm ơn cậu”.

Hàn Long Phi thở dài:” Lại cảm ơn. . .phiền quá đi”.

Lại thêm một ngày trời qua nữa, Diệp Hạ Lam ngồi trên giường bệnh ngắm nhìn cảnh biển ngoài khơi cô cảm thấy rất bình yên nhưng cũng cảm thấy lo lắng vì sự việc xảy ra mấy hôm trước, vết thương đã ổn định nên nói với Thịnh Khải Luân:” Chúng ta về thành phố X được không Khải Luân?”.

Thịnh Khải Luân nhủ mảy mòi lại:” Tại sao lại muốn về thành phố X, anh thấy em rất thích phong cảnh cùng khí hậu ở đây mà”.

Diệp Hạ Lam đắn đo một lúc rồi lên:” Ở đây nguy hiểm quá, lúc bọn người đó đuổi theo phía sau em còn nghe họ bảo nhất định phải lấy mạng của anh cho bằng được, em thấy rất lo sợ khi anh cứ bị nguy hiểm rình rập thế này”.

Thịnh Khải Luân khẽ cong môi lên cười rồi cho Diệp Hạ Lam một cái nhìn trấn an:”Không sao đâu em đừng có lo lắng nữa, chẳng phải bây giờ anh vẫn bình yên ngồi bên cạnh em hay sao”.

“Nhưng em không yên tâm, vẫn chưa biết ai là kẻ chủ mưu ám hại anh nên chắc chắn là anh vẫn sẽ gặp nguy hiểm”.

“Cốc...cốc...cốc”

Có tiếng gõ cửa phòng rồi Hàn Long Phi đẩy cửa đi vào:” Cô cứ yên tâm đi hai người sẽ không gặp nguy hiểm nữa đâu”.

Diệp Hạ Lam nhủ mảy mòi:” Anh nói vậy là có ý gì?”.

Hàn Long Phi bước qua cái ghế ngồi bắt chéo chân dăng về cả lơ phát phơ nhưng cũng rất tiêu soái:” Mấy tên truy sát hai người chỉ là lính đánh thuê tự phát thôi, chẳng có gì đáng để lo ngại bởi vì tôi đã bắt giữ nguyên bang rồi hahaha”.

Hàn Long Phi nháy mắt với Diệp Hạ Lam một cái rồi tự tin hỏi:” Thấy tôi có giỏi chưa?”.

Thịnh Khải Luân nhượng mảy mòi:” Cậu đúng là hành sự nhanh chóng thật, thế đã điều tra được người đứng sau đám lính đánh thuê đó chưa?”.

Hàn Long Phi hất mặt lên:” Bạn bè đã lên tiếng nhờ vả tôi đương nhiên dốc sức làm rồi, người đứng sau muốn lấy cái mạng nhỏ của cậu cũng không phải ai xa lạ mà chính là...Thịnh, Khải, Lăng”.

Diệp Hạ Lam ngạc nhiên vô độ không dám tin vào những gì mình vừa nghe được:” Không...không thể nào...sao anh hai lại có thể thuê người truy sát Khải Luân...hai người họ là anh em trong một gia đình cơ mà”.

Hàn Long Phi bĩu môi:” Cô ngây thơ quá rồi cô bé à”.

Về mặt của Thịnh Khải Luân vẫn điềm tĩnh cũng không mấy ngạc nhiên khi nghe kết quả điều tra từ Hàn Long Phi, anh khẽ nhếch môi mỉm cười:” Đúng là không ngoài dự đoán của tôi”.

Diệp Hạ Lam quay sang nhìn Thịnh Khải Luân:” Ý anh là anh đã nghi ngờ người đứng sau là anh Khải Lăng sao?”.

Thịnh Khải Luân gật đầu:” Phải, trước mặt của ông nội anh hai luôn nói không tranh giành với anh nhưng thực chất lại ở phía sai giờ rất nhiều thủ đoạn bần thủ để có thể lôi kéo cổ đông trong công ty ủng hộ mình...ở cuộc họp cổ đông lần trước anh hai chiến bại thê thảm trong phút chót sao có thể bỏ qua cho anh dễ dàng như vậy chứ”.

“Nhưng nói cho cùng hai người vẫn mang huyết thống của Thịnh gia vì sao lại phải đấu đá đến nỗi muốn lấy mạng của nhau chứ...anh hai là người lịch thiệp nho nhã em không nghĩ anh ấy lại làm ra những chuyện như vậy đâu, chắc là có hiểu lầm gì đó”.

Hàn Long Phi khẽ lắc đầu:” Cô bé à, cô ngây thơ quá rồi mấy thằng bè ngoài luôn tỏ vẻ tốt đẹp thì trong lòng lại rất nham hiểm, cô đó đã gả vào hào môn ngồi vào cái vị trí tam thiếu phu nhân của Thịnh gia thì nên tập làm quen dần với những chuyện đấu đá vì lợi ích mà thanh trừng lẫn nhau đi là vừa”.

Diệp Hạ Lam bắt đầu hoang mang.

Hàn Long Phi lại nói tiếp:” Theo tôi thấy cô không thích hợp để sống trong môi trường nguy hiểm rình rập như thế đâu hơn nữa cô ngây ngô quá sợ là bị người ta xoi tới cái xương cũng không còn...hay là cô ly hôn với Khải Luân đi về đây với tôi sống cuộc đời đạm bạc bên bờ biển mỗi ngày cùng đón bình minh ngắm hoàng hôn...”.

Mặc dù đã biết là Hàn Long Phi chỉ đang đùa giỡn cho vui thôi nhưng bất chợt trong lòng của Thịnh Khải Luân lại có chút không vui khi nghe người khác

nhắc đến hai chữ “ly hôn”, ánh mắt đầy sát khí kèm theo giọng nói lạnh lẽo của anh hướng về phía của Hàn Long Phi.” Cậu đúng thật là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà, nếu còn nói nhảm thì tôi sẽ không khách khí đâu đấy”.

Hàn Long Phi tỏ vẻ khoái chí khi thấy Thịnh Khải Luân xù lông lên.” Hahaha có người ghen rồi. . .thú vị làm sao”.

Thịnh Khải Luân có chút đỏ mặt anh vừa đứng dậy tính bước qua chặn cái mồm của Hàn Long Phi lại thì con hàng này đã nhanh chân chạy mất dép luôn rồi.

Sau khi Hàn Long Phi rời đi, trong phòng lại trở nên yên lặng, cả Diệp Hạ Lam và Thịnh Khải Luân đều rơi vào trạng thái ngưng đọng không biết phải đối mặt với nhau như thế nào

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53

Diệp Hạ Lam nằm xuống.”Em muốn ngủ một lát”.

“Ừ” Thịnh Khải Luân đỡ cô nằm xuống để tránh dùng lực nhiều sẽ động đến vết thương.

Diệp Hạ Lam nhắm mắt lại thì nghe giọng của Thịnh Khải Luân vang lên.” Đừng để ý đến mấy lời nói vô căn cứ của Hàn Long Phi chỉ cần tôi còn ở Thịnh gia thì nhất định không để ai bắt nạt em hết”.

Chỉ cần một câu nói đơn giản như vậy thôi cũng đủ để Diệp Hạ Lam cảm thấy ấm áp vui vẻ vô cùng.

Trải qua những tháng ngày buồn bã tui hờn vì bị chán ghét có lẽ cuối cùng hạnh phúc cũng đã mỉm cười với cô.

Những ngày cuối cùng ở lại Malta rất là vui vẻ và bình yên, Diệp Hạ Lam những tưởng chuyến đi này là sự sắp xếp của gia đình Thịnh Khải Luân lại không ưa cô nên chắc hẳn sẽ tệ nhạt lắm nhưng không ngờ lại có quá nhiều việc bất ngờ xảy ra làm cho mối quan hệ hôn nhân của hai người bước sang một trang khác.

Hàn Long Phi tuy là tính khí thất thường hay nói mấy câu nhảm nhí nhưng lại là người bạn tốt đã giúp đỡ cả hai rất nhiều trong những ngày du lịch ở Malta.

Ngày Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam ra sân bay, Hàn Phi Long đích thân đến tiễn, anh chàng tỏ vẻ nuối tiếc dặn dò.” Nếu sau này có dịp nhớ đến Malta chơi nữa nha”.

Diệp Hạ Lam tươi cười gật đầu.” Uh ở đây đẹp như vậy nếu có dịp chúng tôi nhất định sẽ quay lại. . .”.

“Hai người về sớm quá chán thiệt”.

Thịnh Khải Luân nhướn mày nói.” Cậu cũng có thể quay trở về nhà ở thành phố X mà”.

Hàn Long Phi liền xua tay.” Thôi bỏ đi, vừa nghe đến về nhà là tôi sồn hết gai óc lên rồi”.

Diệp Hạ Lam tỏ vẻ hiếu kỳ liền hỏi.” Về nhà đáng lẽ ra phải vui mừng mới đúng chứ, sao thái độ của anh cứ như là đi đến địa ngục không bằng”.

“ Còn hơn như thế nữa đấy, Hàn Dĩ Phong kết hôn rồi bây giờ mọi mũi dùi đều chĩa về phía tôi đây này tôi mà về thế nào cũng bị lôi kéo đi xem mắt này nọ, tôi ở đây tự do tự tại chẳng phải sướng hơn à tại sao phải về để chịu khổ chứ”.

Ánh mắt của Diệp Hạ Lam trở nên phức tạp cảm xúc.” Anh có gia đình quan tâm thì lại muốn trốn tránh nhưng có những người muốn nhận sự quan tâm đó thì lại không có cơ hội, cuộc đời đúng là trớ trêu mà”.

Thịnh Khải Luân chàng tay qua vai ôm nhẹ Diệp Hạ Lam vào lòng ánh mắt chất chứa sự yêu thương, lời nói ôn nhu dịu dàng.” Không cần cảm thấy tủi thân, em còn có ba nuôi, Thịnh gia và. . .cả anh nữa mà”.

Diệp Hạ Lam gật đầu.”Ừ ha”.

Hàn Long Phi liền lên tiếng phá không khí.” Nếu biết đến đây bị quần thúm ăn cho chó tôi thà ở nhà ngủ còn hơn”.

Thịnh Khải Luân nhếch môi mỉm cười vì thái độ trẻ con của Hàn Long Phi.” Mấy ngày qua cảm ơn cậu rất nhiều, sau này nếu có việc cần giúp đỡ cứ lên tiếng tôi nhất định sẽ làm hết mình”.

Hàn Long Phi khẽ cười:” Có được câu này của cậu là đủ rồi”, sau đó anh liền quay sang Diệp Hạ Lam:” Còn cô nữa đó, về nhà thì mau nghĩ ra tác phẩm nào đặc biệt đi biết chưa... biết đâu ngày nào đó tôi rảnh rồi không có việc làm lại chạy tới thành phố X tìm cô đòi quà không chừng haha”.

Diệp Hạ Lam gật đầu:” Yên tâm tôi nhất định sẽ nghĩ ra cái gì đó đặc biệt làm tặng cho anh để đền ơn cứu mạng”.

Hàn Long Phi xua tay:” Không cần khách sáo vậy đâu, bạn bè với nhau mà cứ nói ơn nghĩa nghe xa cách quá”.

Thịnh Khải Luân xem đồng hồ rồi lên tiếng:” Sắp tới giờ gặp lại sau nha Long Phi”.

Hàn Long Phi gật đầu:”Ừ bái bai hai người nha”.

Diệp Hạ Lam cũng vẫy tay:” Tạm biệt anh”.

Nhìn chuyến bay của Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam cất cánh, Hàn Long Phi nghĩ gì đó về mặt rất nghiêm trọng rồi khẽ mỉm cười nói:” Mèo con, tôi nghĩ tôi thích hợp làm anh trai của cô hơn đó nếu sau này gặp lại nhất định bắt cô làm em gái kết nghĩa của tôi”.

Chuyến du lịch hưởng tuần trăng mật muộn kéo dài hai tuần cũng kết thúc, Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam quay về thành phố X, cả hai cùng đến Thịnh gia tặng quà cho mọi người.

Thịnh lão phu nhân ngồi kế bên Diệp Hạ Lam nắm lấy bàn tay cô, về mặt của bà rất vui vẻ:” Các con đi chơi những nơi nào kể cho bà nghe nào?”.

“Dạ tụi con đến Pháp tham quan bảo tàng Louvre, Tháp Eiffel cung điện Versailles, chèo thuyền trên Sông Seine và tham quan nhà thờ Đức Bà, bức tường “tình yêu” được đặt trong khu vườn Abbesses rồi đến Malta ở Địa Trung Hải thành phố ở đó mang vẻ đẹp cổ kính còn có bờ biển rất đẹp nữa đó nội”.

Thịnh lão phu nhân cười tí mắt:” Nhắc đến nước Pháp đột nhiên bà nội nhớ lại thời thanh xuân của mình quá, ngày xưa bà và ông nội của mấy đứa lần đầu tiên gặp nhau cũng là ở Pháp đó hìh”.

Lý Huệ Nhi liền tươi cười lên tiếng chọc Thịnh lão phu nhân:” Cũng mấy chục năm rồi đúng là hoài niệm mẹ nhỉ, hay là hôm nào ba với mẹ lại đến đó ôn lại kỷ niệm ngày xưa đi”.

Lâm Tuệ Nghi cũng thêm vào:” Con thấy ý này hay đó mẹ”.

Thịnh lão phu nhân xua tay:” Mấy cái đứa này cứ thích chọc mẹ thôi, bây giờ lớn tuổi rồi còn đi đâu được nữa chứ, không khéo lớp trẻ tụi nó lại cười mẹ già rồi mà còn ham vui đó”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Vì không muốn cả gia đình mất vui ông bà nội lại lo lắng vì chuyện tranh đấu trong gia tộc nên Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam không nói ra chuyện bị truy sát ở Malta càng không nói chủ mưu đằng sau là Thịnh Khải Lăng.

Trong không khí vui vẻ, Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam đưa quà cho từng người, ông nội thích nhất là mấy món đồ cổ nên lúc ở Malta hai người đã mua một con thuyền làm thủ công và món đồ lưu niệm này đã được làm cách đây khoảng 1 thế kỷ và ông rất hài lòng về món quà này.

Thịnh lão phu nhân, Lâm Tuệ Nghi và Lý Huệ Nhi mỗi người đều nhận được một cái khăn quàng cổ bằng tơ lụa được đan bằng tay có các họa tiết bắt mắt cũng được thêu bằng tay nhìn rất tinh xảo và hiển nhiên là thấy hài lòng về món quà này.

Thịnh Khải Nam, Thịnh Khải Đông, Thịnh Khải Lăng mỗi người đều nhận được một chiếc đồng hồ đeo tay mặt đá có giá trị cao.

Tần Uyên Thi thì nhận được một lọ nước hoa cao cấp, mặc dù không thích nhưng cô nàng vẫn vui vẻ đón nhận món quà này từ Diệp Hạ Lam với thái độ vô cùng trân trọng:” Em dâu tinh tế thật biết là chị thích mùi hoa hồng luôn cảm ơn em nhiều nha”.

Diệp Hạ Lam khẽ cười:” Em chỉ chọn bữa thôi không ngờ lại trùng với sở thích của chị thật là may quá”.

“Em dâu khách sáo rồi”.

Thịnh Nhất Phi cũng nhận được một lọ nước hoa, cô nàng thích thú ôm chầm lấy Diệp Hạ Lam:” Chị dâu đúng là tâm lý thiệt hìh”.

Thịnh Khải Tề thì nhận được một cái giá vẽ làm bằng gỗ thông, tặng cái gì cũng không bằng một món đồ thiết thực nên hiển nhiên là anh chàng rất thích món quà này.

Lúc về đến nhà riêng của mình Tần Uyên Thi liền nổi điên lên ném lọ nước hoa mà Diệp Hạ Lam tặng vỡ tan tành trên mặt đất, mùi nước hoa nồng nàn sộc lên đến mũi, móng tay cô ghim sâu vào lòng bàn tay đến nổi bật máu:” Con nhỏ nghèo nàn đó nghĩ sao món đồ hạ đẳng như thế có thể đem tặng cho mình không biết, đúng là không biết tự lượng sức mình mà”.

Về mặt của Thịnh Khải Lãng đen đen như đất nồi:” Đúng là một lũ ăn hại mà có tí việc mà làm cũng không xong”.

Tần Uyên Thi lên tiếng chấp vắn:” Anh nói hay lắm mà bảo rằng hai người đó có đi mà không có về anh sẽ giành lại cái ghế CEO nhưng giờ thì sao??? Chẳng những người ta toàn vẹn trở về mà còn lấy được lòng của ông bà nội và mọi người bên đó nữa”.

Thịnh Khải Lãng lên tiếng quát:” Anh đủ phiền rồi em đừng làm mọi chuyện rồi thêm nữa được không ai ngờ đám lính đánh thuê đó lại vô dụng như vậy chứ”.

Ở Tiệp Tương Trang, Diệp Hạ Lam ngồi trước bàn trang điểm, cô kéo lệch vai áo xuống rồi nhìn vào gương để bôi thuốc vết thương phía sau vai trái của mình.

Thịnh Khải Luân từ trong phòng tắm bước ra nhìn thấy như vậy thì có chút thất thần, vài giây trôi qua anh bước tới chỗ bàn trang điểm rồi lên tiếng:” Để anh làm cho”.

Diệp Hạ Lam giật mình vội kéo áo lên rồi lúng túng lên tiếng:” Anh đứng đây từ lúc nào thế?”.

Thịnh Khải Luân nhướn mày:” Em đang ngại???”.

Diệp Hạ Lam xua tay:” Không có...”.

Sau đó cô vội đứng dậy:” Để em xuống nhờ má Lý giúp”.

Vừa bước đi được hai bước đã bị Thịnh Khải Luân nắm tay kéo lại, anh nhíu mày hỏi:” Anh giúp cũng được mà sao phải nhờ đến má Lý”.

“Tại...tại...vì em không muốn anh nhìn thấy... vết sẹo xấu xí đó”.

Lúc này tâm mi của Thịnh Khải Luân mới dần ra, anh khẽ cười bảo:” Anh lại thấy nó chẳng xấu chút nào...hơn nữa...thân thể của em sau này cũng sẽ là của anh chẳng lẽ em định né tránh cả đời sao???”.

Nghe câu đó xong mặt của Diệp Hạ Lam bắt đầu đỏ lên cô cúi đầu không dám đối mặt với Thịnh Khải Luân:” Cái này...cái này...”.

“Chúng ta là vợ chồng hợp pháp mà có gì mà phải ngại chứ, qua đây ngồi xuống anh bôi thuốc cho”.

Diệp Hạ Lam qua ghế ngồi xuống trước bàn trang điểm, Thịnh Khải Luân nhẹ nhàng kéo vai của cô xuống, cả người của cô căng thẳng đến độ có thể nghe rõ tiếng tim mình đập thình thịch trong lồng ngực.

Lúc đầu ngón tay của Thịnh Khải Luân chạm vào làn da trắng nõn mềm mại không tí vết của Diệp Hạ Lam thì cô lại càng căng thẳng hơn nữa, cả người như vừa bị đóng băng xong không dám cử động dù chỉ là một chút.

Thịnh Khải Luân nhẹ nhàng bôi thuốc lên vết thương của Diệp Hạ Lam, động tác của anh rất dịu dàng, cẩn thận và tỉ mỉ vì sợ cô bị đau.

Thoáng nhìn qua gương Diệp Hạ Lam thấy vẻ mặt của Thịnh Khải Luân rất ôn nhu dịu dàng khi bôi thuốc cho mình, dáng vẻ chăm chú của anh quả thật rất điển trai, tiêu soái dễ dàng hút hồn người khác, cô khẽ cười thả lỏng bản thân.

Hóa ra ngắm nhìn trai đẹp cũng là một liều thuốc chữa đau cực kỳ hiệu quả!!!

Thịnh Khải Luân nhìn vào gương thấy Diệp Hạ Lam ngồi yên không nói gì hết nên lên tiếng hỏi:” Có còn đau không?”.

Diệp Hạ Lam như choàng tỉnh liền trả lời:” Cũng không đau lắm”.

Bôi thuốc xong Thịnh Khải Luân kéo áo của Diệp Hạ Lam lên rồi lên tiếng trấn an cô:” Yên tâm đi không để lại sẹo đâu anh đã hỏi bác sĩ rồi”.

Diệp Hạ Lam gật đầu:” Được như vậy thì tốt quá”.

“Hôm nay cũng mệt rồi chúng ta ngủ sớm đi”.

“Dạ được”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

Gặp lại nhau ở công ty, Thịnh Khải Luân mời Thịnh Khải Lăng uống cà phê bàn công việc, chuyện công xong rồi thì tới chuyện tư.

Thịnh Khải Luân nhìn Thịnh Khải Lăng bằng ánh mắt sắc bén rồi nói:” À đúng rồi trong chuyến du lịch vừa rồi em bị người ta truy sát, Hạ Lam bị trúng một viên đạn suýt chút nữa mất mạng rồi đấy”.

Thịnh Khải Lăng liền tỏ vẻ hốt hoảng lo lắng:” Chuyện nghiêm trọng như vậy sao đến giờ em mới nói chứ, để anh cho người đi điều tra xem kẻ chủ mưu là ai rồi cuộc muốn gì mà lại ra tay tàn độc như thế chứ”.

Thịnh Khải Luân nhếch môi khẽ cười:” Không cần đâu, ý tốt của anh hai em xin nhận nhưng em đã điều tra ra kẻ chủ mưu là ai rồi”.

Lòng bàn tay dưới gầm bàn của Thịnh Khải Lăng đỏ đầy mồ hôi, trong lòng cũng bắt đầu lo sợ, chỉ cần chuyện này đến tai của ông nội thì anh coi như xong đời.

Thịnh Khải Luân lại nói tiếp:” Chuyện này em sẽ giả vờ như không hay không biết cho qua một lần coi như nể mặt máu mủ tình thân nhưng...nếu có lần sau mà còn tổn hại dù chỉ là một sợi tóc của Hạ Lam em nhất định sẽ để tên chủ mưu đó sống không bằng chết...em nói được làm được”.

Thịnh Khải Lăng ngồi yên lặng không nói được lời nào.

Thịnh Khải Luân đứng dậy trước:” Em về phòng làm việc đây anh hai cứ thư thả thưởng thức cho xong tách cà phê này nha”.

Mặc dù ngoài mặt thì có vẻ như không có chuyện gì nhưng Thịnh Khải Lăng biết mình đã bị nắm thóp rồi sau này dù có làm gì cũng không thể dễ dàng như trước nữa.

Diệp Hạ Lam gặp lại Thịnh Khải Tề ở trường.

“Chuyến du lịch vừa rồi của chị và anh ba có vẻ rất là hạnh phúc nhỉ???”.

Diệp Hạ Lam vui vẻ gật đầu:” Phải có rất nhiều bất ngờ nhưng giờ thì mọi chuyện đều tốt hết rồi”.

Thịnh Khải Tề rù mắt nhưng sau đó liền tươi cười nói:” Chị sống vui vẻ là tốt rồi”.

Mang tâm trạng của một người yêu đơn phương nên Thịnh Khải Tề không dám đòi hỏi gì nhiều càng không dám mong có một ngày nào đó Diệp Hạ Lam sẽ đáp trả lại tình cảm của mình, anh chỉ cần mỗi ngày đều nhìn thấy cô vui vẻ là đủ rồi.

Cũng lâu rồi không có dịp đi chơi cùng Lục Ngạc nên Diệp Hạ Lam hẹn cô bạn của mình đi ăn tối chung.

Lục Ngạc tỏ vẻ tò mò rồi lên tiếng hỏi:” Gần đây cậu lại thường xuyên không về ký túc xá, lại xảy ra chuyện gì sao?”.

Diệp Hạ Lam lắc đầu:” Không có, mình có chút chuyện riêng thôi chờ tới thời điểm thích hợp thì sẽ nói với cậu”.

Lục Ngạc gật đầu:” Ừ nhưng nếu có gặp khó khăn gì thì phải nói mình biết đó, chúng ta là bạn bè nên giúp đỡ lẫn nhau”.

“Mình biết rồi”.

Ăn no căng cả bụng nên Lục Ngạc và Diệp Hạ Lam quyết định đi bộ dạo phố một vòng, khi đến quảng trường A của thành phố thì thấy đám đông tụ tập nên hai cô gái cũng tò mò bước đến xem chuyện gì.

Nhân vật trung tâm thu hút mọi người ở quảng trường là hai nữ một nam hình như là tình tay ba hay sao đó.

Diệp Hạ Lam nhìn tới nhìn lui lại thấy người đàn ông đứng giữa hai người phụ nữ kia có chút quen mắt, cô nghĩ nghĩ rồi chợt nhớ tới mình đã gặp người này ở hôm đám cưới với Thịnh Khải Luân, mà hình như người này còn là bạn của chồng cô nữa chứ nếu cô nhớ không lầm thì tên của anh ta là Hàn Dĩ Phong.

Trước đây Hàn Long Phi cũng từng nhắc đến cái tên này, sau khi về nhà Diệp Hạ Lam thắc mắc hỏi Thịnh Khải Luân thì anh bảo Hàn Dĩ Phong và Hàn Long Phi là anh em họ với nhau.

Người phụ nữ mang cái đẹp sắc sảo mặc bộ sườn xám màu vàng ngấn tới giữa đùi đi đôi guốc cao gót màu đỏ, nhìn cái mặt hách dịch khó ưa lên tiếng nũng nịu nói với người đàn ông kia:” Bây giờ em đã mang thai con của anh rồi, anh hãy mau ly hôn cô ta cho em một danh phận đường đường chính chính, em không muốn con em sau này bị người đời chỉ trích là đồ con hoang đâu”.

Người đàn ông mặc bộ tây trang màu xám tro kia liền lên tiếng dỗ dành cô gái vừa lên tiếng:” Em yên tâm anh nhất định không để em thiệt thòi đâu”.

Sau đó liền quay sang cô gái còn lại cau gắt nói:” Cô đã nghe rõ chưa Diêu Tư Dương, Hạnh Ngân nói cô ấy đã mang thai con của tôi rồi, vì vậy tôi hy

vọng cô hãy chấp nhận ký vào đơn ly hôn để gia đình của chúng tôi có thể hoàn chỉnh”.

Cô gái còn lại mặc một chiếc đầm màu xanh biển nhạt bằng lụa, cô cũng rất xinh đẹp nhưng không phải theo kiểu sắc sảo như cô gái kia mà mang nét đẹp rất dịu hiền, nước mắt rơi xuống trên gương kiều điểm kia: “Dĩ Phong, xin anh đừng ép em phải ly hôn có được không hả?”.

Hàn Dĩ Phong tỏ thái độ chán ghét:” Điều Tư Dương coi như là tôi cầu xin cô buông tha cho tôi được không hả? Hạnh Ngân đang rất cần tôi”.

Cô gái tên Điều Tư Dương kia trông rất tội nghiệp, ánh mắt cô toát lên vẻ bi thương đến vô hạn:” Dĩ Phong không phải là em muốn cản trở hạnh phúc của anh nhưng mà em...cũng đang mang trong mình giọt máu của anh mà...em cũng cần anh mà”.

Nhất thời kể cả nhân vật trong cuộc lẫn những người qua đường vô tình nghe chuyện đều ngớ người ra.

Diệp Hạ Lam bất giác cau mày Hàn Long Phi tuy vẻ bề ngoài có hơi trắng hoa thật nhưng hình như chẳng làm cho ai phải đau khổ hết lại còn rất tốt bụng nữa nhưng còn người này thì thật sự quá khổ nạn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56

“Phá bỏ đi”.

Lời nói của Hàn Dĩ Phong vang lên phá tan sự im lặng.

Điều Tư Dương mở to đôi mắt nhìn vào Hàn Dĩ Phong, cô thật không dám tin là mình vừa mới nghe cái gì nữa.

Mãi một lúc sau Điều Tư Dương mới tìm được lại giọng nói của mình, cô lắp bắp:” Sao...sao anh...có thể...nói ra một...lời như thế chứ?”.

Hàn Dĩ Phong cười lạnh rồi nói với Điều Tư Dương:” Bởi vì tôi căn bản không cần đưa bé đó”.

Điều Tư Dương chỉ tay về phía của Hạnh Ngân đang đứng rồi khó khăn lên tiếng hỏi:” Là vì cô ta sao????”.

Hàn Dĩ Phong không chút chần chừ mà liền gật đầu:” Phải”.

Về mặt gắng gượng của Điều Tư Dương như nứt ra cái crack cô nắm chặt tay thành nắm đấm không cần chú ý gì đến hình tượng nữa mà gào lên:” Cô ta thì có gì tốt chứ??? Cô ta chẳng qua chỉ là một tiếp viên trong quán bar không biết đã qua tay của bao nhiêu rồi vậy mà anh vẫn ngu ngốc yêu thương cô ta sao?”.

Hạnh Ngân lúc này liền tỏ vẻ tổn thương nước mắt rơi đầm đìa níu lấy cánh tay của Hàn Dĩ Phong:” Anh thấy chưa cô ấy lại miệt thị em rồi...ngày tháng sau này của em và con có lẽ là khó sống lắm đó”.

Hàn Dĩ Phong nhìn Điều Tư Dương bằng ánh mắt căm giận rồi lên tiếng quát:” Cô lấy tư cách gì mà dám lăng mạ người phụ nữ của tôi cơ chứ? Mau xin lỗi đi”.

Điều Tư Dương dù sao cũng xuất thân trong gia đình có tiếng ở thành phố X này, chồng ngoại tình còn lòi nhau ra đường làm lớn chuyện thế này cũng quá đủ nhục nhã rồi, tính cách kiêu ngạo của cô không cho phép mình tiếp tục chịu nhục nữa nên Điều Tư Dương lên tiếng đáp trả:” Em cảm thấy trong chuyện này mình không có lỗi gì hết...từ đầu chí cuối đều là hai người có lỗi với em người cần nhận được một lời xin lỗi cũng là em chứ không phải cô ta”.

Hàn Dĩ Phong nổi điên lên giáng xuống mặt của Điều Tư Dương một bạt tay, cô lao đảo ngã về phía sau, khoe môi bật máu.

Mọi người có mặt ở đó đều sững sờ, những người phụ nữ thương cảm lẫn nhau tỏ vẻ thương tiếc:” Tội nghiệp cô ấy quá đi”.

Có người lên tiếng mắng chửi Hạnh Ngân:” Cái đồ tiểu tam đúng là nên đi chết đi cho đỡ chật đất”.

Hạnh Ngân nhìn Hàn Dĩ Phong bằng ánh mắt ngán lệ:” Vì yêu anh mang trong mình đứa con của anh mà giờ mọi người đều khinh miệt em coi em là một tiểu tam đi phá hoại gia đình của người khác kia...thôi anh cứ về với vợ của anh đừng để ý đến em nữa làm gì...huhu...”.

Hàn Dĩ Phong nắm tay kéo Điều Tư Dương đứng dậy rồi lên tiếng thúc giục:” Cô mau xin lỗi cô ấy còn nữa phải nhanh chóng ký vào đơn ly hôn đi đừng để tôi dùng biện pháp mạnh”.

Điều Tư Dương nhìn Hàn Dĩ Phong bằng ánh mắt kiên định rồi lên tiếng:” Anh tính làm gì tôi? Giết chết tôi để được ở bên tiểu tam này sao?”.

“Cô”.

Hạnh Ngân bỏ chạy, Hàn Dĩ Phong liền đẩy Diêu Tư Dương một cái làm cô ngã nhào xuống dưới đất rồi bỏ đi.

Diêu Tư Dương nằm dưới đất ôm bụng sắc mặt trắng bệch.

Diệp Hạ Lam thấy vậy vội bước qua đỡ Diêu Tư Dương lên: “Cô ơi, cô có sao không vậy?”.

Mồ hôi trên trán của Diêu Tư Dương tuôn ra như suối: “Con...con...của tôi”.

Diệp Hạ Lam lúc này đề ý thì mới thấy máu chảy lênh láng trên mặt đường, cô chưa từng trải nên cũng không biết làm thế nào nên cũng rồi lên vội nói với Lục Ngạc: “Cậu mau gọi cấp cứu đi”.

Một vài người đứng gần đó khẽ lắc đầu: “E rằng không giữ nổi đứa bé rồi”.

Diệp Hạ Lam ngồi bên ngoài phòng cấp cứu chờ cùng Lục Ngạc, một lúc sau Lục Ngạc xem đồng hồ rồi nói: “Nếu chúng ta không về ký túc xá sẽ đóng cửa mất”.

Diệp Hạ Lam gật đầu: “Cậu nói phải...hay là cậu về trước đi”.

Lục Ngạc tỏ vẻ áy náy: “Nhưng cũng trễ rồi để cậu lại một mình...”.

Diệp Hạ Lam xua tay: “Không sao đâu, tiền phạt thì phải tiền đến tây thiên giúp người thì phải giúp tới cùng chứ, hơn nữa giờ cô ấy trong tình trạng nguy kịch lại không có người thân ở bên cạnh...cậu cứ về trước đi nhớ quẹt thẻ giữm cả mình nữa nha”.

Lục Ngạc gật đầu: “Ừ nhưng nếu có chuyện gì thì nhớ gọi điện cho mình đó nha”.

“Mình biết rồi”.

Thịnh Khải Luân đi đi lại lại trong phòng anh nhìn đồng hồ rồi cau mày tỏ vẻ khó chịu, thế là anh liền đi xuống lầu hỏi má Lý: “Thiếu phu nhân đã về chưa?”.

Má Lý lắc đầu: “Dạ vẫn chưa ạ”.

Thịnh Khải Luân cầu nhàu: “Cái người này vết thương vẫn chưa khỏi mà dám chạy lung tung ra ngoài đã vậy rồi mà còn dám về trễ nữa chứ”.

Má Lý thấy vẻ mặt lo lắng của Thịnh Khải Luân liền lên tiếng: “Hồi chiều này thiếu phu nhân có nói ra ngoài gặp bạn một lát”.

“Ra ngoài gặp bạn kiểu gì mà đến giờ này vẫn chưa về chứ?”.

Má Lý nhún vai: “Hay là thiếu gia thử gọi điện cho thiếu phu nhân xem sao”.

Thịnh Khải Luân như tìm thấy được chân lý liền kêu lên: “Ừ ha sao lại không nghĩ tới chứ”.

Có lẽ vì trước nay không có thói quen gọi điện quan tâm nhau nên Thịnh Khải Luân cũng quên mất việc sử dụng điện thoại để liên lạc với nhau.

Tiếng chuông điện thoại vang lên Diệp Hạ Lam bắt máy: “Em nghe nè Khải Luân”.

“Em đang ở đâu vậy sao trễ rồi mà vẫn chưa về nhà vậy hả?”.

“Em đang ở bệnh viện”.

Thịnh Khải Luân hốt hoảng luống cuống hỏi tới: “Sao lại ở bệnh viện chẳng lẽ vết thương lại có vấn đề? Đang ở bệnh viện nào anh lập tức tới đó”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57

Diệp Hạ Lam vội lên tiếng giải thích: “Không phải...không phải...lúc này em đi trên đường thì gặp chuyện liên quan đến mạng người, em vì giúp người ta nên mới ngồi trước phòng cấp cứu của bệnh viện thôi anh đừng lo lắng nhé”.

“Rất cuộc là em đang ở bệnh viện nào vậy?”.

“ Là bệnh viện Nhân Ái”.

Thịnh Khải Luân đột ngột cúp máy ngang. Diệp Hạ Lam nhúm mày nghĩ “ Anh ấy đúng là nắng mưa thất thường mà”.

Chừng 10 phút sau, Diệp Hạ Lam nghe tiếng bước chân dồn dập từ bên ngoài đi thẳng vào phòng cấp cứu cô cứ nghĩ là người nhà của Điều Tư Dương biết chuyện nên tới chăm sóc cô ấy ai ngờ ngẩng đầu lên lại nhìn thấy Thịnh Khải Luân đứng trước mặt mình nên rất ngạc nhiên.

“ Khải Luân, sao anh lại tới đây???”.

Thịnh Khải Luân thờ hồng hộc, trán lấm tấm mồ hôi, anh nhúm mày đáp:” Còn không phải vì em sao?”.

Diệp Hạ Lam tự lấy ngón tay chỉ vào người mình:” Em sao???”.

“ Không vì em thì còn có thể vì ai chứ?!”.

Diệp Hạ Lam nhún vai:” Nhưng em đã bảo vết thương của em không sao hết mà”.

“ Trễ như vậy không về nhà có biết là làm người ta lo lắng không hả?”.

Diệp Hạ Lam cúi đầu tỏ vẻ áy náy:” Em xin lỗi...nhưng tình huống lúc đó không giúp không được”, cô đưa mắt nhìn lên chiếc đèn đỏ trước phòng cấp cứu rồi thờ dài”...cô ấy rất đáng thương”.

Thịnh Khải Luân ngồi xuống bên cạnh của Diệp Hạ Lam rồi lên tiếng:” Anh không có giận em hơn nữa em đang làm việc tốt thì cần gì phải xin lỗi... nhưng rốt cuộc cô gái bên trong phòng cấp cứu là ai mà em phải hao tâm tổn trí như vậy chứ?”.

Diệp Hạ Lam quay sang nhìn Thịnh Khải Luân rồi đáp:” Em không quen cô ấy”.

Thịnh Khải Luân thờ dài đưa tay đỡ trán:” Vậy mà anh cứ tưởng là người quen hay người quan trọng của em chứ”.

“ Nhưng tính ra thì cô ấy và anh cũng có chút quen biết đó”.

Thịnh Khải Luân tỏ vẻ ngạc nhiên:” Sao cơ, có quen biết anh sao?”.

Diệp Hạ Lam liền gật đầu:” Nếu lấy Hàn Dĩ Phong làm cầu nối thì có lẽ là có quen biết đó nha”.

“ Vụ việc thì liên quan gì đến Hàn Dĩ Phong cơ chứ?”.

“ Bởi vì cô ấy là vợ của Hàn Dĩ Phong mà”.

“ Ý em người bên trong phòng cấp cứu là Điều Tư Dương”.

“ Đúng vậy”.

Mặt của Thịnh Khải Luân ngẩn ra:” Vợ của Hàn Dĩ Phong thì để anh gọi cậu ta đến chăm sóc liên quan gì đến em...vết thương của em mới lành lại vẫn phải nghỉ ngơi thêm đó”.

Thịnh Khải Luân vừa rút cái điện thoại ra khỏi túi áo thì Diệp Hạ Lam liền cau mày ngăn cản:” Thôi đi anh khỏi mất công gọi cái người bạc tình máu lạnh ấy làm gì chính anh ta là người đã hại cô Điều phải vào bệnh viện đó”.

“ Sao lại có thể như thế chứ trước giờ cậu ấy cư xử rất đúng mực mà”.

Nhắc đến là Diệp Hạ Lam lại nổi cáu lên:” Cư xử đúng mực sao? Tại anh không nhìn thấy đó thôi, lúc anh ta vì tình nhân bên ngoài mà ép buộc cô Điều ly hôn rồi hại cô xảy thai thì anh sẽ không nói như vậy đâu...em là người ngoài cuộc mà còn thấy đau lòng thay cho cô Điều đây này, nói thật nếu là lúc đó em không bị thương có lẽ là em sẽ xông ra đập cho cái tên khốn nạn ấy một trận rồi đó”.

Thịnh Khải Luân dờ khóc dờ cười:” Trước giờ thấy em rất ngoan hiền nhưng không ngờ cũng có lúc em hồ báo như vậy”.

“ Hồ báo gì chứ, em cảm thấy đó là chuyện nên làm mà”.

“ Vậy chắc sau này anh phải tu thân nếu không tới lúc đó em không vui lại đập luôn cả anh thì khổ”.

Cái đèn đỏ trước phòng cấp cứu tắt, đội ngũ bác sĩ và y tá bước ra, Điều Tư Dương nằm trên chiếc băng ca về mặt trắng bệch, hơi thở yếu ớt nhìn cô cứ như một chiếc ly thủy tinh mỏng manh chỉ cần đụng vào là sẽ vỡ tan tành.

Diệp Hạ Lam vội vã đứng dậy lên tiếng hỏi:” Bác sĩ không biết bạn tôi thế nào rồi?”.

Bác sĩ thờ dài lắc đầu:” Chúng tôi đã cố gắng hết sức nhưng không giữ lại được đứa bé...cô ấy lại thuộc thể chất hàn lần này lại xảy thai mất nhiều máu e

là sau này...khó mà sinh con được”.

Thịnh Khải Luân thấy vẻ mặt lo lắng thất thần của Diệp Hạ Lam, anh lên tiếng hỏi bác sĩ:” Thật sự không còn cách nào cứu vãn nữa hay sao?”.

Bác sĩ tỏ vẻ ngạc nhiên:“ Là người quen của Thịnh tam thiếu sao?”.

Thịnh Khải Luân gật đầu.

Bác sĩ nói tiếp:”Cũng không hẳn...tuy là nói khó có con nhưng nếu tinh dương tốt thì sau này vẫn sẽ có cơ hội có con lại”.

Diệp Hạ Lam hỏi tới:” Vậy trong khoảng bao lâu thì cô ấy mới có thể hồi phục thể trạng như ban đầu?”.

“ Cái này còn tùy thể trạng của mỗi người và cách tinh dương nên không nói trước được, nhanh thì 2 hoặc 3 năm lâu thì từ 5 năm trở đi”.

Thịnh Khải Luân đặt tay lên vai của Diệp Hạ Lam an ủi cô:” Bác sĩ nói cô ấy vẫn còn cơ hội được làm mẹ mà...việc quan trọng bây giờ là phải để cô ấy nghỉ ngơi thật tốt”.

“ Uhm cũng đành vậy”.

Thịnh Khải Luân quay sang nói với bác sĩ:” Phiền ông sắp xếp để cô Diệu đây được điều trị tốt nhất mọi chi phí cứ tính cho tôi”

Bác sĩ liền nói:” Hai vị yên tâm tôi sẽ sắp xếp để cô ấy được điều trị tốt nhất có thể...bệnh viện Nhân Ái nhận được sự đầu tư trực tiếp của Hoàng Thịnh Quốc Tế có cơ hội giúp đỡ Thịnh tam thiếu tôi đương nhiên làm hết mình”.

Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam cùng đồng thanh:“ Cảm ơn bác sĩ”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58

Diệp Hạ Lam quyết định ở lại bệnh viện ngồi chăm sóc cho Diệu Tư Dương cả đêm nên Thịnh Khải Luân cũng ở lại bên cạnh cô.

Tiếng chim ríu rít ngoài cửa sổ, Diệp Hạ Lam mơ mơ màng màng mở mắt ra thì thấy áo khoác của Thịnh Khải Luân nằm trên người mình, cô dụi mắt ngồi dậy.

Cửa phòng bệnh bị đẩy ra, Thịnh Khải Luân đi vào trên tay xách rất nhiều đồ ăn để lên bàn rồi nói:” Đi rửa mặt rồi ăn sáng đi, anh phải đến công ty có chút việc khi nào xong sẽ đến đây với em”.

“ Khải Luân, thật xin lỗi lại khiến anh nhọc lòng vì mấy chuyện không đâu rồi”.

Thịnh Khải Luân khẽ mỉm cười:” Không sao, tính ra thì Diệu Tư Dương cũng là bạn anh mà hơn nữa em ở đây thì anh đương nhiên phải ở đây rồi”.

“ Cảm ơn anh rất nhiều”.

Thịnh Khải Luân đi rồi Diệu Tư Dương mới từ từ mở mắt ra, đôi mắt cô dường như không có tiêu cự, giọng nói yếu ớt vang lên:” Cô...may mắn thật”.

Diệp Hạ Lam nghe tiếng nói liền bước qua bên giường ân cần hỏi han:” Cô tỉnh rồi??? Cô có thấy khó chịu ở đâu không??”.

Diệu Tư Dương nghiêng đầu nhìn Diệp Hạ Lam rồi khẽ lắc đầu:” Tôi ổn rồi...đứa bé...không giữ được...có đúng không?”.

Trong ánh mắt của Diệu Tư Dương có chút hy vọng...hy vọng những gì mình đoán đều là sai.

Diệp Hạ Lam nắm lấy bàn tay của Diệu Tư Dương lên tiếng an ủi:” Cô đừng đau lòng quá sẽ tổn hại đến sức khỏe...có lẽ ý trời là vậy sau này cô sẽ lại có đứa con khác thôi”.

Diệu Tư Dương nở nụ cười lạnh ngắt, đôi mắt vô hồn:” Cô không cần an ủi tôi làm gì tôi hiểu tình trạng của bản thân mình hơn ai hết mà...tôi thể chất hàn vốn khó có con bây giờ lại...e rằng tôi không có phước phận được làm mẹ rồi”.

“ Cô đừng bi quan như vậy mà bác sĩ đã nói rồi chỉ cần cô nghỉ ngơi tinh dương tốt thì vẫn có cơ hội sinh con...cô cứ yên tâm đi đừng lo nghĩ lại tổn hại đến sức khỏe”.

Diệu Tư Dương nghiêng đầu nhìn Diệp Hạ Lam bằng ánh mắt cảm kích:” Cảm ơn cô Hạ Lam”.

Diệp Hạ Lam ngạc nhiên ra mặt:” Cô biết tôi sao?”.

Diêu Tư Dương khẽ gật đầu:” Phải, hôm cô kết hôn với anh Khải Luân tôi có đến dự cùng Dĩ Phong”.

“ À thì ra là vậy”.

Qua mấy ngày Diệp Hạ Lam ở bên cạnh chăm sóc và trò chuyện với Diêu Tư Dương cả hai gần như trở thành bạn bè.

Một buổi chiều, cả hai đang ngồi tâm sự với nhau thì đột nhiên cửa phòng bệnh bị ai đó đẩy mạnh ra.

Diêu Tư Dương cùng Diệp Hạ Lam đưa mắt nhìn sang thì thấy Hàn Dĩ Phong đang đi vào với vẻ mặt cau gợn.

Hàn Dĩ Phong không thèm hỏi thăm Diêu Tư Dương lấy câu nào liền lớn tiếng quát mắng:” Diêu Tư Dương cô hay lắm còn dám gửi tin nhắn nặc danh đe dọa Hạnh Ngân và con cô ấy nữa, cô có tin là tôi khiến cô biến mất khỏi thế giới này không hả?”.

Đưa con mắt đi bao nhiêu tình cảm, bao nhiêu hy vọng của Diêu Tư Dương đối với Hàn Dĩ Phong cũng dần nguội lạnh, cô nâng mí mắt lên nhìn anh bằng cái nhìn thản nhiên xa lạ:” Sao anh lại biết tôi ở đây?”.

“ Hai ngày trước Khải Luân báo cho tôi biết cô cũng hay thật lời kéo được bạn của tôi đứng về phía của cô”.

Diêu Tư Dương nhếch môi cười tự giễu thì ra là hai ngày trước đã biết cô nằm viện cũng biết chuyện cô mất đi đứa con thế nhưng vẫn không thèm đoái hoài đến ý, hôm nay lại vì chuyện tin nhắn nặc danh liên quan đến Hạnh Ngân mà chạy đến đây chấp vắn cô như tội phạm không bằng.

Đến giờ phút này Diêu Tư Dương đã biết mình rốt cuộc chiếm vị trí nào trong lòng của Hàn Dĩ Phong rồi.

Giọng nói đanh thép của Diêu Tư Dương vang lên:” Tôi không rảnh mà làm mấy chuyện vô nghĩa đối với loại tiện nhân như vậy”.

Hàn Dĩ Phong như bị người ta nhổ phải vẩy ngược liền nổi điên lên quát:” Cô nói ai là tiện nhân hả? Đừng nghĩ tôi nhân nhượng mà làm tôi nhẹ”.

Diêu Tư Dương nhếch mép cười khinh một cái:” Anh nói được câu này tôi cũng bái phục thật đấy, từ ngày kết hôn anh luôn ở ngoài trăng hoa nhưng tôi vẫn làm ngơ cho qua nay anh lại vì tiện nhân đó mà đòi ly hôn tôi còn ra tay giết chết con của tôi nữa...anh đúng là đồ khốn nạn mà”.

Hàn Dĩ Phong xông tới giường bệnh của Diêu Tư Dương đưa hai tay lên bóp cổ cô:” Nếu cô muốn hại Hạnh Ngân thì tôi sẽ tiễn cô đi trước một bước vậy”.

Diêu Tư Dương cũng không thèm phản kháng:” Nếu có ngon thì anh giết tôi đi...dù có làm mà tôi cũng nhất định không tha có anh và con tiện nhân đó”.

Hàn Dĩ Phong tăng thêm lực:” Đừng nghĩ tôi không dám”.

Diệp Hạ Lam thấy sắc mặt của Diêu Tư Dương trắng bệch liền chạy tới can ngăn Hàn Dĩ Phong:” Anh mau buông tay ra đi nếu không sẽ xảy ra án mạng đó”.

“ Không liên quan đến cô”.

Diệp Hạ Lam kéo tay của Hàn Dĩ Phong:” Mau buông tay ra anh điên rồi”.

Hàn Dĩ Phong bị Diệp Hạ Lam cấu vào tay đau quá liền vung tay một cái làm cô lao đảo ngã về phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59

Diệp Hạ Lam cứ tưởng là mình sẽ ngã sấp mặt rồi nhưng ai ngờ có ai đó ôm ngang cô hông kéo lại...cô tựa đầu vào lồng ngực rắn chắc của ai đó.

Lúc ngẩng đầu lên Diệp Hạ Lam khá ngạc nhiên khi thấy Thịnh Khải Luân đang ôm lấy mình:” Khải Luân”.

Thịnh Khải Luân nhìn Hàn Dĩ Phong rồi lên tiếng:” Hôm nay cậu rảnh quá ha lại chạy đến bệnh viện nhà tôi kiểm chuyện tính gây ra án mạng hả mau buông tay ra ngay đi”.

Hàn Dĩ Phong với Thịnh Khải Luân là bạn bè hơn nữa còn có mối quan hệ làm ăn trên thương trường nên Hàn Dĩ Phong cũng phải nể Thịnh Khải Luân đến ba phần.

Mặc dù không cam tâm nhưng Hàn Dĩ Phong vẫn buông tay ra, Diêu Tư Dương ho sù sụ trên giường, Diệp Hạ Lam vội chạy qua vỗ vỗ lưng cô.” Tư Dương cô không chứ?”.

“ Khụ...khụ...khụ vẫn còn sống không sao đâu”.

Hàn Dĩ Phong cau mày nhìn Thịnh Khải Luân rồi nói” Đây là chuyện riêng của tôi mong cậu đừng nhúng tay vào”.

Thịnh Khải Luân nhún vai.” Tôi cũng không rảnh rồi đi quan tâm chuyện của người khác nhưng ngặt nỗi Tư Dương giờ là bạn của vợ tôi, vợ tôi quan tâm thì tôi đương nhiên phải quan tâm rồi”.

Hàn Dĩ Phong ngu người hơn 10 giây rồi mới quay sang nhìn Diệp Hạ Lam, khó khăn lên tiếng.” Cậu...ý cậu là...cậu chấp nhận cô ta sao?”.

Thịnh Khải Luân gật đầu.” Cô ấy là vợ hợp pháp của tôi mà”.

“ Từ...từ...từ bao giờ mà cậu lại chấp nhận cô ấy vậy hả?”.

Thịnh Khải Luân nghĩ nghĩ rồi nói.” Có lẽ từ ngày đồng ý kết hôn cùng cô ấy là tôi đã chấp nhận cô ấy là vợ tôi rồi”.

Về mặt Hàn Dĩ Phong cứ như vừa gặp quý.” Ôi mẹ ơi!!! Cậu đang nói thật đó hả?”.

“ Tất nhiên rồi”.

“ Ok đây là chuyện của cậu hôm nay tôi còn chuyện phải giải quyết với Diêu Tư Dương”.

Hàn Dĩ Phong xoay qua nhìn Diêu Tư Dương rồi lên tiếng.” Tại sao cô lại nhấn tin đe dọa Hạnh Ngân vậy hả? Người phụ cô là tôi muốn gì cứ nhắm vào tôi đừng làm tổn hại cô ấy và đứa bé trong bụng cô ấy”.

Diêu Tư Dương nở nụ cười trên môi làm lòng đầy đau đớn.” Đúng là tình sâu nghĩa nặng thật”.

Hàn Dĩ Phong cầm đơn ly hôn đưa đến trước mặt của Diêu Tư Dương kèm theo một tờ ngân phiếu trắng.” Chỉ cần cô đồng ý ly hôn, cô có thể đưa ra con số mà mình mong muốn nếu trong khả năng tôi nhất định sẽ đáp ứng”.

Diêu Tư Dương cầm tờ ngân phiếu lên.

Hàn Dĩ Phong cứ tưởng tiền có thể giải quyết tất cả nên mỉm cười hài lòng.” Thước thời như thế là rất tốt”.

Diêu Tư Dương bất ngờ xé nát tờ ngân phiếu rồi ném thẳng vào mặt của Hàn Dĩ Phong.” Nếu dư tiền thì đem cho con tiện nhân bên cạnh anh đi tôi không cần những đồng tiền này”.

Hàn Dĩ Phong mất mặt trước Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam nên nổi cáu lên.” Cô...”.

“ Ba ngày sau chúng ta gặp nhau ở tòa án giải quyết vấn đề ly hôn...nói thật là tôi cũng không còn chút tình cảm nào với kẻ bạc tình máu lạnh và khôn nặn như anh đâu”.

Khi nói câu đó về mặt của Diêu Tư Dương rất bình thản có lẽ đây là cách duy nhất để cô giải thoát cho chính mình.

Hàn Dĩ Phong tỏ vẻ bất ngờ mấy giây trước anh còn nghĩ là Diêu Tư Dương sẽ làm khó mình nữa chứ, anh máy móc gật đầu.” Được lắm ba ngày sau gặp lại ở tòa án” rồi rời đi.

Thịnh Khải Luân cũng nói bước Hàn Dĩ Phong đi ra ngoài.” Chuyện của cậu xong rồi thì cũng nên nói một lời xin lỗi chứ?”.

“ Tại sao tôi phải xin lỗi cô ta chứ...tôi là bị ép cưới mà hôn nhân thương mại cậu hiểu rõ hơn tôi mà”.

Thịnh Khải Luân nhướn mày.” Cậu và Diêu Tư Dương có chuyện gì tôi cũng không quan tâm nhưng vừa nãy cậu hất tay là Hạ Lam ngã, một câu xin lỗi là phép lịch sự tối thiểu rồi”.

Hàn Dĩ Phong tròn to mắt lên nhìn Thịnh Khải Luân rồi lên tiếng.” Cậu bị điên rồi Thịnh Khải Luân, cậu nên nhớ vì cô ta mà cậu và Hạ Mạt mới không thể bên nhau đó”.

“ Không liên quan đến cô ấy còn nữa sau này đừng nhắc đến hai chữ “ Hạ Mạt” trước mặt tôi nữa”.

Hàn Dĩ Phong thờ dài.” Được rồi...được rồi lần sau có dịp nhất định sẽ xin lỗi cô ta được chưa...”.

Hàn Dĩ Phong quay người bỏ đi miệng lầm bầm” Thế giới này đúng là điên hết rồi”.

Diệp Hạ Lam lay lay cánh tay của Diêu Tư Dương.” Cô ngốc quá tại sao phải thỏa hiệp chứ rõ ràng là anh ta sai mà”.

Diệp Tư Dương đưa mắt nhìn Diệp Hạ Lam rồi đáp:” Hôm nay là tôi từ bỏ anh ta”.

“ Ý cô là... ”.

“ Phải, tôi từ bỏ anh ta chứ không phải là anh ta từ bỏ tôi. . lòng tự trọng của tôi không cho phép tôi tiếp tục ngu ngốc ở bên cạnh anh ta nữa. . . anh ta cứ ôm cái hạnh phúc ảo đó đi tôi chống mắt lên xem ngày anh ta lãnh hậu quả của hôm nay. . . tôi hơi mệt tôi muốn ngủ một lát”.

Diệp Hạ Lam đỡ Diệp Tư Dương nằm xuống.

Diệp Tư Dương nhắm mắt lại nhưng vẫn lên tiếng:” Hạ Lam à cảm ơn cô mấy hôm nay đã ở bên cạnh chăm sóc cho một người xa lạ như tôi. . sức khỏe của tôi cũng ổn rồi tối nay cô về nhà nghỉ ngơi đi. . làm phiền cô và anh Khải Luân hoài tôi thấy ngại lắm”.

“ Chúng ta là bạn bè mà cô đừng nói vậy. . mai tôi lại vào thăm cô nhé”.

Diệp Tư Dương khẽ gật đầu.

Diệp Hạ Lam đắp chăn cho Diệp Tư Dương đoàng hoàng rồi mới cùng Thịnh Khải Luân quay về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60

Diệp Hạ Lam đứng ngoài ban công nhìn ngắm những vì sao trên bầu trời, ánh mắt của cô nhìn xa xăm lắm, cô cứ đứng thả hồn mình vào những suy nghĩ vu vơ cho đến khi nghe giọng của Thịnh Khải Luân vang lên phía sau mình:” Buổi tối, trời lạnh không nên đứng bên ngoài quá lâu sẽ bị cảm đấy”.

Diệp Hạ Lam giật mình thoát ra khỏi những suy nghĩ hỗn độn trong lòng, cô quay người thì thấy Thịnh Khải Luân đã đứng bên cạnh mình rồi.

“ Sao trên trời đẹp em muốn ngắm nhìn thêm tí nữa”.

“ Đang suy nghĩ về chuyện của Dĩ Phong và Tư Dương đúng không?”.

“ Sao anh lại biết?”.

Thịnh Khải Luân khẽ mỉm cười:” Em nghĩ gì đều thể hiện hết trên mặt rồi”.

Diệp Hạ Lam gật đầu:” Ủ anh đoán đúng rồi. . . em thật không hiểu nổi tại sao đàn ông lại có thể nhẫn tâm như thế chứ có thể từ bỏ cả người cùng mình kết tóc se duyên, không những vậy còn có thể mở miệng nói không cần con của mình nữa. . . ”.

Thịnh Khải Luân xoa đầu của Diệp Hạ Lam một cái:” Đừng suy nghĩ về những chuyện đó nữa. . không phải ai cũng nông nổi như Dĩ Phong đâu, chẳng qua Diệp Tư Dương xui xẻo gặp cho một người không yêu mình, còn Dĩ Phong lại vì lợi ích trên thương trường mà chấp nhận một cuộc hôn nhân thương mại đến cuối cùng nhận ra bản thân mình không thể tiếp tục mối quan hệ như thế”.

Diệp Hạ Lam chán chừ một hồi lấy hết can đảm rồi quay sang hỏi Thịnh Khải Luân:” Lúc đầu anh cũng không yêu em cuộc hôn nhân của chúng ta có bị xem là hôn nhân thương mại không?”.

Thịnh Khải Luân khẽ nhếch môi mỉm cười:” Em nói xem. . hôn nhân thương mại là cả hai phải mang lại lợi ích cho nhau, em thì mang lại lợi ích gì cho anh mà dám kêu là hôn nhân thương mại hả?”.

“ Ủ ha. . . nhưng nếu một ngày nào đó người anh yêu quay về anh có đối xử với em giống như cái cách mà Hàn Dĩ Phong đối với Diệp Tư Dương không?”.

Thịnh Khải Luân cau mày không phải anh thấy khó chịu vì câu hỏi đó mà bản thân anh biết Diệp Hạ Lam luôn có cảm giác không an toàn, không hoàn toàn tin tưởng vào anh nên cho tới giờ cô vẫn né tránh giữ khoảng cách với anh.

Diệp Hạ Lam thấy Thịnh Khải Luân im lặng không trả lời, cô nghĩ mình lại chọc đến điều cấm kỵ trong lòng của anh nên cúi đầu khẽ nói:” Em xin lỗi. . . anh không cần phải trả lời đâu” rồi xoay người đi vào trong trước.

Diệp Hạ Lam vừa đi được hai bước đã bị Thịnh Khải Luân nắm cổ tay kéo mạnh một cái làm cho cô đối mặt với anh, khoảng cách của hai người rất gần, chóp mũi của cô đụng vào chóp mũi của anh điều đó làm tim của Diệp Hạ Lam bắt đầu đập loạn nhịp.

Giọng nói trầm ấm của Thịnh Khải Luân vang lên:” Em ngây thơ quá rồi, dù cho cô gái đó có quay lại thì anh và cô ta cũng không còn gì nữa. . người anh yêu là em. . bây giờ và sau này cũng vậy. . tin tưởng vào tình yêu của anh một lần có được không?”.

Diệp Hạ Lam ngăn người thật không thể tin những lời này là do Thịnh Khải Luân nói ra.

Diệp Hạ Lam còn đang ngờ ngợ ngần ngừ thì bất chợt nhận ra đôi môi mềm mại của Thịnh Khải Luân đang phủ lên môi mình rồi.

Diệp Hạ Lam không phản kháng để mặc cho Thịnh Khải Luân muốn làm gì thì làm nhưng qua một lúc cô liền giơ tay lên đẩy anh ra.

Thịnh Khải Luân nhú mày:” Em vẫn không tin tưởng anh???”.

Mặt của Diệp Hạ Lam đỏ lựng lên:” Anh...anh...hôn sâu quá...em hết không khí để thở rồi” sau đó cô vội chạy vào trong leo lên giường đắp chăn kín từ đầu đến chân vì ngại ngùng.

Thịnh Khải Luân đưa tay đỡ trán rồi khẽ cười nói với theo:” Lần sau anh sẽ chú ý hơn”.

Diêu Tư Dương về nhà nói chuyện ly hôn với gia đình của mình nhưng ba mẹ của cô kịch liệt phản đối bởi vì một cô gái sau khi ly hôn chắc chắn sẽ phải gánh chịu nhiều lời lẽ không hay từ dư luận hơn thế nữa còn ảnh hưởng đến danh tiếng của gia đình.

Ba của Diêu Tư Dương nghiêm khắc lên tiếng:” Nếu con nhất định làm theo ý mình thì sau này đừng bao giờ nói con là con gái của Diêu gia nữa”.

Mẹ của Diêu Tư Dương cũng không hơn là mấy, bà cau mày nói:” Con thử nghĩ xem nếu con và Dĩ Phong ly hôn thì chuyện làm ăn giữa hai nhà sẽ như thế nào, sao con không nghĩ đến anh hai con cơ chứ nó đang là đối tác của Hàn Thị chẳng lẽ giờ vì con mà mất một nguồn lợi nhuận lớn đến như vậy”.

Diêu Tư Dương cứ nghĩ là ít ra gia đình sẽ đồng cảm sẽ thấu hiểu và đứng về phía của cô nhưng ai ngờ mọi việc lại chẳng ra làm sao, cô một mình lên tiếng:”Vậy mọi người có từng nghĩ đến cảm nhận của con không?”.

Mẹ của Diêu Tư Dương lên tiếng:” Đàn ông mà trắng hoa một chút thì có sao đâu chờ nó chơi chán rồi cũng sẽ quay về bên cạnh con thôi...có việc bé xiu mà cũng làm cho to chuyện ra là sao chứ?”.

Diêu Tư Dương khẽ nhếch môi cười khổ một cái, bản thân cô cũng không ngờ câu này lại thốt ra từ miệng mẹ ruột của mình:” Thế nếu đổi lại ba như thế thì mẹ nghĩ sao?”.

“Tất nhiên là không thể tha thứ”.

“Ngay cả mẹ cũng nói vậy thì sao con có thể tha thứ cho anh ta đây”.

Mẹ của Diêu Tư Dương nói rồi mới biết là mình bị hớ nhưng đã quá muộn để chỉnh sửa lời nói của mình nên bà câm lặng luôn.

Ba của Diêu Tư Dương lên tiếng:” Ba mẹ đã nói hết lời rồi nếu con vẫn còn muốn làm theo ý của mình thì đừng nhận người làm ba làm mẹ này nữa”.

Diêu Tư Dương đứng dậy:” Vậy thì xem như ba mẹ chưa từng có đứa con gái này” sau đó liền rời khỏi Diêu gia.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61

Diệp Hạ Lam trên đường tan học về nhà thì vô tình nhìn thấy Diêu Tư Dương đang lang thang trên đường nên vội bảo Tiêu Hoài Du dừng xe lại rồi đi tới chỗ của Diêu Tư Dương.

“Cô Diêu sức khỏe của cô vẫn chưa ổn định sao lại đi ra ngoài vậy hả?”.

Diêu Tư Dương nở nụ cười yếu ớt:” Tôi về nhà hỏi ý kiến người thân về chuyện ly hôn bây giờ cũng đang trên đường quay lại bệnh viện đây”.

“Chúng ta đi chung nha...tôi đưa cô về”.

“Như vậy có làm phiền đến cô không?”.

Diệp Hạ Lam nở nụ cười thân thiện:” Có gì đâu mà phiền chứ”.

Tiêu Hoài Du lái xe đưa Diêu Tư Dương và Diệp Hạ Lam đến bệnh viện Nhân Ái, trước khi xuống xe Diệp Hạ Lam nói với Tiêu Hoài Du:” Thư ký Tiêu à, cảm ơn anh nha anh cứ lái xe về trước đi lát nữa tôi sẽ gọi điện cho Khải Luân đến đón tôi sau”.

Tiêu Hoài Du gật đầu:” Dạ tam thiếu phu nhân”.

Lúc lái xe đi Tiêu Hoài Du nhìn vào gương chiếu hậu ánh mắt của anh trở nên phức tạp cảm xúc khi thấy dáng vẻ tiêu tụy, sắc mặt mệt mỏi của Diêu Tư Dương.

Tiêu Hoài Du suy nghĩ gì đó rồi nhanh chóng lái xe rời đi.

Diệp Hạ Lam đưa Diêu Tư Dương về phòng bệnh rồi hỏi: "Cô có đói không tôi đi mua chút gì đó cho cô ăn nha".

Diêu Tư Dương xua tay: "Không cần đâu... tôi không thấy đói".

"Chuyện ly hôn... gia đình cô nói thế nào?".

Diêu Tư Dương rù mắt: "Tất cả mọi người trong nhà đều cản tôi nhưng không phải vì nghĩ cho tôi mà là vì họ sợ ảnh hưởng đến lợi ích của bản thân mình".

Diệp Hạ Lam ngạc nhiên ra mặt: "Sao có thể chứ?".

Diêu Tư Dương nở nụ cười bất lực: "Tại cô không biết đó thôi... sinh ra trong hào môn thì chỉ có lợi ích vĩnh viễn thôi cho nên tình thân là thứ xếp sau lợi ích... ngay từ đầu trong cuộc hôn nhân với Hàn Dĩ Phong thì chỉ có mình tôi là con tốt thí hy sinh để đổi lại lợi ích cho tất cả bọn họ".

"Nếu đã biết trước ngay từ đầu rồi sao cô còn cam tâm đồng ý".

Diêu Tư Dương nhìn Diệp Hạ Lam bằng ánh mắt bi thương: "Bởi vì tôi yêu anh ấy".

Diệp Hạ Lam cũng hiểu những gì mà Diêu Tư Dương chấp nhận đánh đổi để được ở lại bên cạnh người mình yêu chỉ tiếc là may mắn đã không mỉm cười với cô mà thôi.

"Tôi hiểu mà... yêu một người vốn không sai... tìm được một người khiến mình cam tâm tình nguyện bất chấp mọi giá để ở bên cạnh đúng thật là không dễ dàng gì... cô có từng nghĩ sẽ tha thứ cho Hàn Dĩ Phong không?".

Diêu Tư Dương sững người vài giây rồi đáp trả: "Không thể nào... tôi sẽ không tha thứ cho anh ta đâu".

"Tư Dương có biết gì không? Cách trả thù tàn nhẫn nhất chính là phải sống cho thật tốt để sau này khiến kẻ thù của mình phải hối hận vì đã bỏ qua mình đấy".

Diêu Tư Dương khẽ mỉm cười: "Tôi hiểu cô đang an ủi tôi, cho tôi động lực để sống tiếp...", cô đặt tay lên tay bàn tay của Diệp Hạ Lam rồi nói: "Yên tâm đi, tôi nhất định sẽ sống tốt, tôi còn phải chống mắt lên xem kết cục thảm hại của Hàn Dĩ Phong nữa chứ tôi sẽ không nghĩ quân đầu nên cô đừng lo lắng nữa".

"Cô nghĩ được như vậy thì tốt quá".

Diêu Tư Dương nhìn Diệp Hạ Lam một lúc rồi lên tiếng: "Tính ra thì tôi hơn cô vài tuổi chúng ta làm chị em được chứ?".

Diệp Hạ Lam tỏ vẻ ngạc nhiên: "Cô không chê xuất thân của tôi sao?".

Diêu Tư Dương nói đùa một câu: "Nói gì thì bây giờ cô cũng là tam thiếu phu nhân của Thịnh gia cô đồng ý làm chị em với tôi mới là vinh hạnh của tôi chứ".

"Chị cứ chọc em mãi".

"Nói vậy là đồng ý rồi nhé".

Diệp Hạ Lam vui vẻ gật đầu, cô mất gia đình nên từ nhỏ đã không có anh chị em gì bên cạnh hết bây giờ đột nhiên có một người chị xinh đẹp hiền dịu thì còn gì bằng.

"Nhưng sao chị lại nhận một người xa lạ như em làm em gái chứ?".

Diêu Tư Dương khẽ cười: "Một người xa lạ mà lại đi lo lắng quan tâm tôi tận tình như thế thì còn hơn cả người thân đấy chứ... nghĩ lại cũng tức người trong những ngày tôi khốn khổ nhất, đau đớn nhất một người xa lạ như cô lại ở bên cạnh tôi còn những người tôi gọi là người thân, bạn bè thân thiết thì lại chẳng thấy bóng dáng đâu hết... tôi rất quý mến cô nên hy vọng rằng sau này chúng ta sẽ làm chị em tốt của nhau".

Diệp Hạ Lam mỉm cười: "Được chị Tư Dương, sau này em sẽ làm em gái của chị... là gia đình của chị".

Diêu Tư Dương nhìn Diệp Hạ Lam bằng ánh mắt cảm kích: "Cảm ơn em Hạ Lam".

Về đến nhà, Diệp Hạ Lam thấy Thịnh Khải Luân đang ngồi trong phòng khách nên khoe khoang: "Này nhé hôm nay em đã có chị rồi đó".

Stịnh Khải Luân nhún mày: "Chị??? Họ hàng xa của tôi chơi em à?".

“Không phải... em vừa mới nhận Tư Dương là chị của mình đấy”.

Thịnh Khải Luân đưa tay đỡ trán:” Em cũng nhanh quá nhỉ nhưng nói trước anh sẽ không kêu cô ta bằng chị giống như em đâu đấy nhé”.

“Mặc kệ anh ai quan tâm đâu”.

Nói chuyện xong Diệp Hạ Lam lại nhớ tới nụ hôn hôm trước ở ngoài ban công, mặt cô đỏ lên nên vội vàng chạy lên lầu né tránh Thịnh Khải Luân.

Diệp Hạ Lam nói rồi bỏ đi lên phòng trước để lại Thịnh Khải Luân ngu người nhìn theo rồi lâu lâu:” Từ ngày gặp Diêu Tư Dương xong suốt ngày cứ đến bệnh viện cho lo cô ấy trong mắt em rồi cuộc có còn người làm chồng này không vậy hả Hạ Lam?!”.

Lúc ăn cơm tối với nhau, Thịnh Khải Luân lên tiếng bắt chuyện trước:” Đạo này việc học của em ở trường sao rồi?”.

Diệp Hạ Lam vẫn tập trung ăn cơm, cô không thèm nhìn đến Thịnh Khải Luân lấy một cái:” Vẫn bình thường”.

Thịnh Khải Luân đặt đũa xuống bàn cau mày lên tiếng:” Anh nhớ là đạo này anh đối xử với em rất tốt cơ mà...sao em vẫn giận anh vậy?”.

Diệp Hạ Lam ngẩng đầu lên:” Em giận anh khi nào chứ?”.

“Không giận sao lại tránh mặt anh”.

“Ai bảo hôm trước anh đột ngột cưỡng hôn em làm gì”.

Lời nói ra khỏi miệng rồi Diệp Hạ Lam mới biết mình bị hớ nên vội gục mặt xuống ăn cơm tiếp.

Thịnh Khải Luân khẽ cong môi lên mỉm cười rồi vui vẻ cầm đũa lên ăn cơm tiếp, trong lòng thầm thỏa mãn “Thì ra là có người đang ngượng ngùng nên mới cố ý tránh né mình”

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

Ngày Diêu Tư Dương đến tòa án, Diệp Hạ Lam và Thịnh Khải Luân cũng đi cùng cô để an ủi động viên cô.

Hàn Dĩ Phong đi cùng Hạnh Ngân trong có vẻ rất hạnh phúc.

Mọi người gặp nhau trước cổng của tòa án, Hàn Dĩ Phong khẽ nhếch môi cười với Diêu Tư Dương:” Tôi còn tưởng cô sẽ không tới chứ”.

Diêu Tư Dương nhìn Hàn Dĩ Phong bằng ánh mắt lạnh giá:” Anh nghĩ tôi còn gì để tiếc...người tôi yêu là Hàn Dĩ Phong thông minh kiệt xuất chứ không phải một kẻ ngu ngốc như hiện tại”.

Hàn Dĩ Phong tức đến nghẹn họng:” Diêu Tư Dương, cô...”.

Hạnh Ngân nín lấy cánh tay của Hàn Dĩ Phong giọng nói điệp đến chảy nước:” Thôi anh yêu à đừng chấp nhất cô ta làm gì...em nghĩ bây giờ cô ta tức quá hóa điên rồi nên mới có tình huống như vậy thôi”.

Hàn Dĩ Phong hừ một tiếng:” Kệ cô ta đi” rồi cùng Hạnh Ngân đi vào trong trước.

Diệp Hạ Lam đặt tay lên vai của Diêu Tư Dương:” Chị không sao chứ?”.

Diêu Tư Dương khẽ lắc đầu:” Chị ổn mà, chúng ta vào thôi”.

Thủ tục ly hôn cũng đơn giản luật sư của Hàn Dĩ Phong đã chuẩn bị xong hết tất cả, anh và Diêu Tư Dương chỉ cần đặt bút ký tên là chấm hết.

Hàn Dĩ Phong vô tâm vô phé không cần suy nghĩ gì nhiều mà liền ký tên vào muốn nhanh chóng kết thúc một mối quan hệ.

Diêu Tư Dương cầm cây bút trong tay hồi tưởng lại rất nhiều chuyện, ngày cô và Hàn Dĩ Phong đi làm giấy đăng ký kết hôn anh mang về mặt không tình nguyện cứ chần chừ mãi mà không chịu ký tên còn cô thì rất vui vẻ hạnh phúc đặt bút để chấp cánh cho một mối quan hệ mới...giờ đây anh nhanh chóng ký tên để kết thúc mối quan hệ đó còn cô thì lại chần chừ không đủ quyết tâm để đặt bút xuống...

Hạnh Ngân thấy Diêu Tư Dương cứ chần chừ lại đâm ra lo lắng nên liền lên tiếng:” Chẳng phải vừa nãy còn mạnh mẽ lắm sao? Giờ hồi hận rồi à”.

Hàn Dĩ Phong cũng căng thẳng nôn nóng lên tiếng:” Này Điều Tư Dương đừng nói là cô lại muốn giờ trò nữa đấy nhé”.

Diệp Hạ Lam thấy bất bình nên liền lên tiếng:” Khi chị Tư Dương còn chưa ký vào đơn ly hôn thì anh và chị ấy vẫn là vợ chồng hợp pháp, không những thế chúng tôi còn có thể khởi kiện anh và tiêu tam kia tội ngoại tình đấy nhé”.

Hàn Dĩ Phong quay sang nhìn Thịnh Khải Luân rồi giãy nảy:” Này cậu có quản vợ cậu không đấy sao lại để cô ấy xen vào chuyện của tôi làm gì vậy?”.

Thịnh Khải Luân nhún vai:” Tôi cảm thấy cô ấy nói đúng...hơn nữa tôi cũng không thích loại người lăng nhăng ngoại tình”.

Hàn Dĩ Phong cứng họng trong vài giây rồi lên tiếng:” Tôi chắc chắn đầu óc cậu có vấn đề rồi Khải Luân à, trước đây cậu đâu có như vậy, ngay ngày cưới cậu còn có thể đi bar rồi còn cùng uống rượu với mấy cô gái khác mà”.

Mặt của Thịnh Khải Luân đứng tỉnh lên tiếng:” Nhưng tôi không có hành vi gì đi quá giới hạn càng không ăn quàng đụng ai cũng có thể đưa lên giường của mình”.

“ Cậu...cậu...”.

Sắc mặt của Hàn Dĩ Phong thay đổi liên tục như tắc kè hoa còn Hạnh Ngân thì nhún mày tỏ vẻ lo lắng sợ rằng Điều Tư Dương sẽ không ký vào đơn ly hôn vậy thì bao nhiêu công sức của cô xem như đổ sông đổ biển hết rồi.

Hạnh Ngân nhìn Điều Tư Dương bằng ánh mắt sắc lạnh móng tay đã ghim sâu vào da thịt trong lòng bàn tay từ đời nào, cô thầm nghĩ “ Điều Tư Dương cô còn chân chừ gì nữa mà không chịu ký tên chứ, vị trí thiếu phu nhân của Hàn gia cô ngồi cũng lâu rồi đã đến lúc nhường lại cho người khác”.

Điều Tư Dương hoài niệm lại rất nhiều chuyện, hình ảnh cuối cùng cô nghĩ đến là lúc cô và Hàn Dĩ Phong cãi nhau ở quảng trường... nét mặt vô tình của Hàn Dĩ Phong khi biết về sự tồn tại của đứa bé trong bụng cô.

“ Phá bỏ đi”.

” Sao...sao anh...có thể...nói ra một...lời như thế chứ?”.

” Bởi vì tôi căn bản không cần đứa bé đó”.

” Là vì cô ta sao???”.

” Phải”.

Khóe mắt của Điều Tư Dương đỏ hoe lên, Diệp Hạ Lam thấy vậy ngồi xuống bên cạnh của cô:” Chị Tư Dương nếu không muốn ly hôn thì chúng ta về đi không cần ký nữa”.

Điều Tư Dương khẽ lắc đầu rồi cầm chắc cây bút trong tay ký tên mình vào giấy ly hôn, lúc cô nhắc bút lên một giọt nước mắt rơi xuống chữ ký của chính mình.

Điều Tư Dương quay mặt đi chỗ khác không để Hạnh Ngân thấy vẻ mặt đau khổ của mình:” Hàn Dĩ Phong từ nay chúng ta không ai nợ ai...không hẹn gặp lại” rồi bỏ đi ra ngoài luôn.

Diệp Hạ Lam vội vàng chạy theo.

Thịnh Khải Luân đi ngang qua đặt tay lên vai của Hàn Dĩ Phong:” Hy vọng sau này cậu sẽ không phải hối hận vì quyết định của hôm nay”.

Hàn Dĩ Phong nhìn Thịnh Khải Luân bằng ánh mắt bất lực:” Cậu cũng nghĩ là tôi sẽ hối hận sao??? Nhưng tôi thì không nghĩ như vậy đâu”.

Thủ tục ly hôn đã làm xong rồi, từ nay Hàn Dĩ Phong đã hoàn toàn được tự do nhưng chẳng hiểu sao anh cứ thấy bức bối trong người khi thấy dáng vẻ tội nghiệp của Điều Tư Dương chạy ra khỏi tòa án.

Hạnh Ngân thấy dáng vẻ thất thần của Hàn Dĩ Phong liền dựa người vào lồng ngực của anh nũng nịu:” Dĩ Phong, cuối cùng chúng ta cũng có thể ở bên nhau rồi”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63

Ánh mắt của Hàn Dĩ Phong vẫn cứ nhìn theo bóng dáng của Diêu Tư Dương ở đằng xa làm cho Hạnh Ngân cau mày quắt.” Anh vẫn còn luyến tiếc cô ta sao? Anh thật quá đáng mà”.

Hàn Dĩ Phong lắc đầu:” Có gì để mà luyến tiếc chứ?”.

Hạnh Ngân tỏ vẻ hài lòng:” Vậy thì được...à mà anh tính khi nào đưa em về nhà ra mắt gia đình anh vậy hả?”.

Hàn Dĩ Phong do dự:” Chuyện này...chuyện này...”.

Hạnh Ngân lại cau có:” Bụng em càng ngày càng lớn rồi...anh không cho em danh phận cũng không sao nhưng mà con của chúng ta thì sẽ như thế nào đây hả?”.

Hàn Dĩ Phong cau mày:” Thật ra chuyện anh và Tư Dương ly hôn...anh vẫn chưa cho gia đình anh biết”.

Hạnh Ngân nhoeo miệng cười:” Em còn tưởng gì quan trọng lắm chứ...thì anh cứ về nói gia đình một tiếng là được rồi hơn nữa em còn đang mang cháu nội của ba mẹ anh trong bụng thì còn sợ gì họ không công nhận em chứ”.

Hàn Dĩ Phong khẽ lắc đầu:” Chuyện không đơn giản như em nghĩ đâu, sau này rồi nói tiếp bây giờ anh đưa em về”.

Hạnh Ngân không cam tâm nhưng cũng không còn cách nào khác hết đành phải miễn cưỡng gật đầu:” Dạ được, em không danh phận cũng không sao chỉ cần được ở bên cạnh anh là đủ mãn nguyện rồi”.

Hàn Dĩ Phong choàng tay Hạnh Ngân vào lòng:” Yên tâm anh nhất định không để em và con phải chịu bất cứ thiệt thòi nào đâu”.

Thịnh Khải Luân tự mình lái xe đưa Diệp Hạ Lam và Diêu Tư Dương rời khỏi tòa án.

Diệp Hạ Lam chần chừ mãi mới dám lên tiếng nói chuyện với Diêu Tư Dương:” Sau này chị có dự định gì không Tư Dương?”.

Diêu Tư Dương quay sang nhìn Diệp Hạ Lam rồi đáp:” Chị sẽ xin việc ở bệnh viện nào đó dù sao cũng tốn mất 6 năm để học y mà...”.

Diệp Hạ Lam nhìn Diêu Tư Dương bằng ánh mắt ngưỡng mộ:” Chị đúng là tài giỏi nha”.

Thịnh Khải Luân nghĩ nghĩ gì đó rồi lên tiếng:” Nay Tư Dương nếu cô không chê thì có thể đến bệnh viện Nhân Ái thử sức một thời gian...sau này nếu không thích làm ở đó nữa thì có thể chuyển sang chỗ khác”.

Diêu Tư Dương mỉm cười:” Được vào làm việc tại bệnh viện có tiếng nhất thành phố X này là vinh dự của tôi làm sao dám chê được chứ”.

Thịnh Khải Luân gật đầu:” Tốt, vậy để tôi nói chuyện với viện trưởng sắp xếp giúp giùm cô”.

Diệp Hạ Lam như nhớ ra điều gì đó liền nói:” Ừ ha, bệnh viện Nhân Ái là của Hoàng Thịnh Quốc Tế nếu chị Tư Dương làm việc ở đó thì đảm bảo không ai dám bắt nạt chị được hết”.

“Em nghĩ chị em dễ bị bắt nạt vậy sao?!”.

Diêu Tư Dương tỏ vẻ cảm kích nhìn Thịnh Khải Luân rồi nhìn qua Diệp Hạ Lam:” Cảm ơn hai người rất nhiều”.

Diệp Hạ Lam liền cau mày:” Chị đừng có suốt ngày cảm ơn nữa chúng ta là chị em mà nói vậy nghe khách sáo lắm”.

Chuyện của Diêu Tư Dương sắp xếp ổn thỏa, cô sống tại một căn hộ chung cư tầm trung trong dự án của Hoàng Thịnh Quốc Tế và đến làm việc tại bệnh viện Nhân Ái, những ngày đầu tự lập thật không dễ dàng Diêu Tư Dương đúng là gặp không ít khó khăn nhưng nhờ sự cố gắng nỗ lực của bản thân cô đã dần quen với mọi thứ.

Diệp Hạ Lam đang ngồi trong thư viện đọc sách thì nhận được cuộc gọi từ số máy lạ, cô bắt máy thì nghe giọng một cô gái vang lên:” Chào cô, không biết cô có phải là Diệp Hạ Lam không?”.

“Dạ đúng, cho hỏi cô là...”.

“Tôi là y tá ở bệnh viện Q, tôi gọi để thông báo với cô là ba nuôi của cô ông Tống Dụ đang nằm ở bệnh viện của chúng tôi”.

Diệp Hạ Lam nghe thấy Tống Dụ nằm viện liền nhủ mày lo lắng:” Ba tôi không sao chứ?”.

“Ông Tống hiện thời cần phải phẫu thuật thay thận trong thời gian sớm nhất do đó mong cô có thể đến bệnh viện một chuyến để bác sĩ nói rõ hơn về tình hình của ông ấy”.

“Được rồi tôi lập tức tới ngay”.

Diệp Hạ Lam vội vàng chạy tới bệnh viện Q gặp bác sĩ điều trị của Tống Dụ:” Bác sĩ tình trạng sức khỏe của ba nuôi tôi thế nào rồi?”.

Bác sĩ đẩy gọng kính rồi nói:” Tình hình của ông Tổng không mấy khả quan, trước mắt cần phải thay thận trong thời gian sớm nhất có thể...tôi có quen một người bị bệnh sắp qua đời anh ta muốn bán thận để lấy một số tiền cho vợ con của mình và thận của người này phù hợp với ba nuôi của cô”.

“ Chi phí cho toàn bộ cuộc phẫu thuật này là bao nhiêu vậy hả bác sĩ?”.

“ Khoảng 150 vạn”.

“ Tôi sẽ cố gắng kiếm đủ số tiền này, mong bác sĩ cố gắng cứu ba nuôi của tôi”.

“ Cô yên tâm đây là trách nhiệm và nghĩa vụ của chúng tôi mà”.

Diệp Hạ Lam đứng bên ngoài phòng cách ly nhìn Tổng Dụ nằm bên trong mắt nhắm nghiền được hỗ trợ thở bằng ống dẫn oxi, sắc mặt nhợt nhạt, trên mũi bàn tay còn găm thêm mấy ống truyền dịch thì không khỏi đau lòng.

Trong đầu Diệp Hạ Lam hiện lên hình ảnh của ba mẹ và anh trai mình, lúc đó họ cũng như thế rồi ra đi mãi mãi...nước mắt của Diệp Hạ Lam rơi xuống cô tự nhủ mình phải làm cái gì đó để cứu sống Tổng Dụ bằng mọi giá.

Bác sĩ nói phải phẫu thuật thay thận cũng tìm được người hiến tặng nhưng người ta yêu cầu phải đưa cho người ta 100 vạn cộng thêm chi phí điều trị trước và sau phẫu thuật cũng cần phải mất 150 vạn.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64

Suốt mấy ngày liền Diệp Hạ Lam suy nghĩ mãi mà không biết đào đâu ra 150 vạn để cứu ba nuôi nữa, cô chợt nhớ tới có lần đi ăn kem cùng Lục Ngạc thì gặp một người bên công ty đấu giá trang sức anh ta vừa nhìn thấy chiếc vòng ngũ tinh của cô liền đưa ra lời đề nghị muốn mua lại chiếc vòng nhưng cô đã thẳng thừng từ chối.

Trước khi người đàn ông đó rời đi cô đưa cô một tấm danh thiếp và nói là khi nào cần thì có thể tới tìm anh ta.

Tình hình trước mắt nguy cấp xấn xít nửa ngày trời cuối cùng Diệp Hạ Lam cũng đưa ra quyết định tạm bán đi cái vòng ngũ tinh của mình.

Diệp Hạ Lam tìm tới văn phòng bên công ty đấu giá gặp lại người đàn ông lần trước, anh ta tỏ ra vui vẻ đón tiếp cô: “ Diệp tiểu thư cô suy nghĩ rồi sao??”.

“ Anh sẽ mua cái vòng tay của tôi với giá bao nhiêu??”.

“ 140 vạn”.

“ Nếu là 150 vạn tôi sẽ bán”.

Anh ta nghĩ gì đó rồi gật đầu:“ Được tôi lập tức đưa tiền cho cô”.

Bán đi kỷ vật duy nhất mà ba mẹ để lại Diệp Hạ Lam cũng rất không nỡ nhưng suốt mười năm qua ba nuôi của cô đã nuôi dưỡng cô chăm lo cho cô bây giờ mạng sống của ông đang gặp nguy hiểm sao cô có thể làm ngơ không đoái hoài.

Sau khi Diệp Hạ Lam đem tiền đi đóng viện phí thì ba nuôi của cô được làm phẫu thuật ghép thận.

Mỗi ngày tan trường cô và Lục Ngạc đều đến phố handmade bán các sản phẩm gốm sứ mà cô làm được để kiếm thêm tiền.

Thịnh Khải Luân trở về nhà thấy com canh trên bàn còn bốc khói liền vui vẻ ngồi vào ăn com nhưng vừa gấp một miếng thức ăn cho vào miệng đã nhăn mặt nhả ra, giọng cũng có vẻ cáu gắt: “ Hôm nay Hạ Lam bị cái gì mà nấu ăn dở tệ như vậy hả má Lý??”.

Má Lý lo sợ giọng run run: “ Dạ...hôm nay...thiếu phu nhân nói học tăng tiết sẽ về muộn cho nên tôi đã nấu com cho thiếu gia”.

“ Nếu lần sau như vậy thì bà cũng đừng nấu com cứ để Hạ Lam về nấu tôi chờ một chút cũng được”.

Nói rồi Thịnh Khải Luân cau có bỏ đi lên phòng trong lòng thầm mắng chính mình: “ Mày bị điên rồi từ khi ăn thức ăn của cô ấy nấu mày ăn thức ăn ở đâu cũng cảm thấy không ngon cả...từ bao giờ mày lại kén ăn như thế chứ?!”.

Diệp Hạ Lam về đến nhà đã gần 9 giờ tối, cô mệt mỏi đi vào bếp rót cốc nước uống thì gặp má Lý: “ Thiếu phu nhân cô về rồi”.

“Uhm cũng trễ rồi má Lý chưa ngủ sao???”.

Má Lý ái ngại nói: “Thiếu gia còn chưa ăn cơm tôi sao dám đi ngủ”.

Diệp Hạ Lam kinh ngạc: “Cái gì giờ này mà còn chưa ăn cơm là sao...hồi chiều con có dặn má Lý nấu cơm giùm con rồi mà”.

“Nhưng thiếu gia không có ăn nói là chờ thiếu phu nhân về nấu mới ăn”.

Diệp Hạ Lam thờ dãi nói: “Con hiểu rồi má Lý cứ đi nghỉ trước đi”.

Một lúc sau, Diệp Hạ Lam mang cơm lên thư phòng của Thịnh Khải Luân: “Xin lỗi tại dạo này em phải làm tác phẩm dự thi nên hay về trễ”.

Thịnh Khải Luân thờ dãi: “Anh chờ em đến đói sắp chết rồi đây, cũng may là em còn biết đường mà về nhà chứ trễ chút nữa là anh chết vì đói thật rồi đó”.

Nhìn vẻ mặt uất ức làm nũng của Thịnh Khải Luân, Diệp Hạ Lam vô cùng áy náy, cô bung cơm và thức ăn đặt lên bàn: “Xin lỗi sau này em sẽ tranh thủ về sớm”.

Thịnh Khải Luân nhìn cổ tay của Diệp Hạ Lam thấy thiếu cái gì đó sau một hồi suy ngẫm anh liền hỏi: “Cái vòng tay lách cách leng keng của em đâu rồi sao hôm nay không thấy”.

Diệp Hạ Lam để tay ra sau lưng rồi nói: “Anh nói không thích nghe mấy âm thanh mà cái vòng phát ra nên em cất vào tủ rồi”.

Thịnh Khải Luân đưa tay đỡ trán: “Anh chỉ nói đùa vậy mà em cũng tin há???”.

Mấy hôm sau, Thịnh Khải Luân tham gia một buổi đấu giá trang sức, anh ngạc nhiên khi thấy Thịnh Khải Tề cũng có mặt ở đó nên đến ngồi bên cạnh Thịnh Khải Tề rồi hỏi: “Thấy em ở đây thật là lạ mọi lần em đâu có thích tham dự mấy buổi đấu giá như thế này”.

Thịnh Khải Tề mỉm cười: “Ở đây có món đồ mà em muốn mua thì phải đến chứ sao anh ba”.

“Thật là tò mò không biết là món đồ gì đây???”.

“Lát nữa anh sẽ biết thôi”.

Vật đấu giá đầu tiên là một chiếc vòng cổ bằng ngọc trai 100 năm tuổi giá khởi điểm là 100 vạn, các quý cô nhà giàu đều thích và tranh đấu.

Vật đấu giá thứ hai là một chiếc vương miện bằng kim cương có giá lên đến 600 vạn.

Mc nhìn mọi người rồi nói: “Món đồ cuối cùng của buổi đấu giá hôm nay là một chiếc vòng tay handmade có năm khối hình cầu tượng trưng cho kim, mộc, thủy, hỏa, thổ tức là cầu sức khỏe tốt, may mắn cả đời, hạnh phúc viên mãn, con đường công danh sự nghiệp sáng lạng, có được chân ái. Chiếc vòng này là duy nhất trên đời do một đội vợ chồng nghệ nhân gốm sứ thiết kế riêng cho con gái đã có đăng ký bản quyền nên có một không hai trên đời, không biết hôm nay ai may mắn sở hữu “chiếc vòng ngũ tinh” này đây, giá khởi điểm của chiếc vòng này 150 vạn chúc các vị may mắn giành được nó”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65

Thịnh Khải Luân bất ngờ khi thấy cái vòng tay của Diệp Hạ Lam nằm trong cái hộp kính trước mặt mình anh thầm nghĩ “Rõ ràng chiếc vòng này có đăng ký bản quyền và chỉ có một cái duy nhất, vậy là Diệp Hạ Lam nói dối mình nhưng cô ấy bán nó để lấy tiền làm gì chứ”.

Thịnh Khải Tề đưa bản lên: “160 vạn”.

Mấy người khác liền xì xầm với nhau: “Xưa nay Thịnh tứ thiếu rất ít khi tham dự mấy buổi đấu giá nhưng hôm nay lại có hứng thú với cái vòng tay này xem ra cái vòng đó thật sự có giá trị”.

“170 vạn”.

“175 vạn”.

Thịnh Khải Tề lại giơ bản lên: “180 vạn”.

Thịnh Khải Luân nhú mày nhìn Thịnh Khải Tề rồi hỏi: “Thì ra em đến đây là vì cái vòng tay này”.

Thịnh Khải Tề không phủ nhận: “Phải, em nhất định mua cho bằng được cái vòng tay này”.

Thịnh Khải Luân nhếch môi mỉm cười tạo thành một đường cong hoàn mỹ: “Vậy để xem cuối cùng nó sẽ về tay ai”, anh nói rồi giờ bản lên: “200 vạn”.

Cả khán phòng lại xôn xao lần nữa: “Hết tứ thiếu đến tam thiếu không biết cái vòng đó có giá trị như thế nào đây”.

Một vị tiểu thư nào đó giờ bản lên: “210 vạn”.

Thịnh Khải Tề lại giờ bản lên: “220 vạn”.

Thịnh Khải Tề nói khề với Thịnh Khải Luân: “Chị Hạ Lam vì lý do bất khả kháng nên mới bán chiếc vòng này cho nên em nhất định sẽ mua lại cho bằng được”.

Thịnh Khải Luân nhủ mảy mò vẻ khó chịu: “Xem ra cậu còn hiểu cô ấy hơn cả người làm chồng như tôi nhỉ”.

“Vậy chắc là anh chưa từng tìm hiểu vợ mình rồi”.

Thịnh Khải Luân lại giờ bản lên “300 vạn”.

Thịnh Khải Tề: “330 vạn”.

Cuộc đấu giá này dường như chỉ còn hai anh em nhà họ Thịnh tranh nhau thôi chứ chẳng ai theo nổi nữa

Thịnh Khải Luân: “350 vạn”.

Thịnh Khải Tề lại giờ bản lên: “400 vạn”.

Thịnh Khải Luân cũng không chịu thua: “500 vạn”.

“550 vạn” Thịnh Khải Tề đột nhiên tăng vọt giá.

Thịnh Khải Luân lại giờ bản lên: “700 vạn”.

Thịnh Khải Tề vốn tính trả giá cao hơn nhưng anh chợt nghĩ nếu để chính Thịnh Khải Luân vì Diệp Hạ Lam mà bỏ ra 900 vạn mua lại cái vòng tay của mình chắc hẳn cô sẽ vui hơn nên Thịnh Khải Tề nói với Thịnh Khải Luân: “Chúc mừng anh giành được báu vật, 900 vạn không phải là con số nhỏ em đấu không lại anh rồi”.

Mc gõ búa: “700 vạn lần thứ nhất”.

“700 vạn lần thứ hai”.

“700 lần thứ ba...Chúc mừng Thịnh tam thiếu thắng được “chiếc vòng ngũ tinh”...buổi đấu giá đến đây là kết thúc hẹn gặp lại mọi người vào lần sau, cảm ơn các vị hôm nay đã bỏ thời gian tham dự”.

Thịnh Khải Tề nói với Thịnh Khải Luân: “Chị ấy vì không muốn ngửa tay ra xin tiền của anh cho nên mới đem bán đi vật duy nhất của ba mẹ ruột để lại thế mà anh vẫn cứ vô tâm...anh đúng là động vật máu lạnh đó anh ba à”.

“Cái thằng này hôm nay ăn phải thuốc súng hay sao mà cứ kích nổ hoài thế”.

Trên đường Thịnh Khải Luân lái xe từ chỗ đấu giá về nhà thì lại vô tình nhìn thấy Diệp Hạ Lam và Lục Ngạc đứng bán các đồ vật bằng gốm sứ ở phố handmade, anh đỗ xe ven đường nhìn cô suốt mấy tiếng đồng hồ để xem cô làm gì.

Thịnh Khải Luân gọi điện cho Sở Nại Quân: “Cậu đi điều tra xem mấy hôm nay Diệp Hạ Lam bên ngoài đã làm những gì?”.

“Được tôi làm ngay”.

“Điều tra được gì thì gọi điện báo cho tôi biết ngay”.

“Đã biết”.

Lúc Diệp Hạ Lam và Lục Ngạc dọn hàng thì Thịnh Khải Luân lái xe đi trước, trên đường về nhà Thịnh Khải Luân nhận được điện thoại của Sở Nại Quân: “Tam thiếu phu nhân mấy hôm nay đến trường đều xin về sớm, cô ấy thường đến xưởng làm gốm tự do tên Văn Kỳ ở đường XX vào buổi trưa và buổi chiều thì thường mang một số vật dụng như chén, ly, tách, ấm trà ra phố hàng handmade để bán”.

“Có gì đặc biệt khác nữa không?”.

“À vài ngày trước cô ấy còn đến văn phòng Dật Xuyên bán một cái vòng tay ngũ tinh gì đó được 150 vạn...tam thiếu à có chuyện này tôi không biết có

nên nói hay không nữa”.

“ Có gì thì cứ nói đi đừng ấp a ấp úng nữa”.

“ Hình như ba nuôi của thiếu phu nhân bị bệnh phải thay thận chi phí phẫu thuật là 150 vạn tôi nghĩ vì lẽ đó mà cô ấy mới đem bán cái vòng tay ngũ tinh của mình đó”.

“ Tôi hiểu rồi”.

Thịnh Khải Luân cau mày trầm nghĩ “ Muốn có 150 vạn thì cứ nói với mình là được rồi hà tất phải làm khổ mình như thế đúng là đồ ngốc mà”.

Lúc Diệp Hạ Lam về nhà thì thấy Thịnh Khải Luân đang ngồi xem tivi trong phòng khách, cô thấy đã hơn 7 giờ tối nên liền đi vào bếp nấu cơm.

Một lúc sau, cô lên phòng khách nói với Thịnh Khải Luân: “ Em làm cơm xong rồi, mời anh xuống ăn”.

Thịnh Khải Luân tắt tivi đi vào phòng ăn, Diệp Hạ Lam bới cơm cho Thịnh Khải Luân rồi quay lưng bỏ đi, anh liền lên tiếng: “ Còn đi đâu nữa vậy? sao không ngồi xuống ăn cơm đi?”

Diệp Hạ Lam quay người lại cúi đầu nhìn xuống đất: “ À vừa này em có ăn với bạn bên ngoài rồi”.

“ Cả tuần này em không thèm ăn với anh lấy một bữa cơm nữa...em đang giận anh chuyện gì hay sao”.

“Dạ đâu có”.

“Còn đứng đấy làm gì mau ngồi xuống ăn đi chứ”.

“ Dạ”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66

Diệp Hạ Lam ngồi vào bàn lẳng lặng ăn cơm không dám để phát ra tiếng động gì, Thịnh Khải Luân cũng tập trung ăn phần của mình, lúc ăn xong anh đứng dậy rồi nói: “ Lát nữa lên lầu thì mang qua thư phòng cho anh một tách trà hoa sen”.

“ Dạ được”.

Thịnh Khải Luân về thư phòng lấy cái hộp màu đỏ mở ra nhìn cái vòng ngũ tinh bên trong, ánh mắt có chút dịu xuống: “ Thì ra là bán cái vòng để lấy tiền làm phẫu thuật cho ba nuôi của cô ấy”.

Thịnh Khải Luân chợt nhớ lại Diệp Hạ Lam từng nói với anh “ Em chấp nhận kết hôn với anh không phải vì cái danh xưng Thịnh tam thiếu phu nhân lại càng không phải vì tiền của anh, rồi em sẽ chứng minh cho anh thấy”, Thịnh Khải Luân chống cằm ngồi nhìn cái vòng rồi nghĩ “ Muốn chứng minh cái gì đây không biết, di vật của ba mẹ mà cũng đem bán đúng là không ra thể thống gì hết mà”.

Diệp Hạ Lam gõ cửa phòng...cốc...cốc...cốc... thì nghe tiếng của Thịnh Khải Luân vọng ra: “ Vào đi”.

Diệp Hạ Lam đẩy cửa phòng đi vào tay bưng bàn một tách trà, khói trắng bay nhẹ, phảng phất hương thơm dịu nhẹ của hoa sen: “ Trà của anh đây”, cô đặt tách trà lên bàn rồi lặng lẽ quay lưng tính đi ra ngoài thì nghe giọng của Thịnh Khải Luân vang lên: “ Khoan đi đã “.

Diệp Hạ Lam quay người: “ Anh còn cần gì nữa sao???”.

Thịnh Khải Luân đưa mắt nhìn chăm chăm vào cổ tay phải của Diệp Hạ Lam rồi hỏi: “ Cái vòng tay của em đâu???”.

“ Câu này mấy hôm trước anh hỏi rồi,em đã nói là cất vào tủ rồi mà”.

“ Có thật là cất vào tủ rồi không???”.

Diệp Hạ Lam không quen nói dối nên không dám đối mặt với Thịnh Khải Luân cô cứ nhìn chăm chăm xuống đất tránh ánh mắt sắc lạnh như băng của anh, khẽ gật đầu: “ Dạ thật mà”.

Thịnh Khải Luân bưng tách trà lên uống một ngụm rồi mỉm cười nói: “ Vậy về phòng lấy qua đây cho anh xem đi”.

Diệp Hạ Lam bối rối không biết phải làm sao: “Chuyện này...chuyện này...”.

“Sao hả bộ có vấn đề gì à?”.

“Cái vòng đó vốn là của em không liên quan đến anh với lại anh cũng không thích vậy thì xem làm gì...nếu không còn chuyện gì nữa em về ngủ trước đây” cô nói rồi chạy như bay ra khỏi thư phòng bỏ lại một Thịnh Khải Luân nhìn theo ngơ ngác.

Diệp Hạ Lam về phòng ngủ đóng cửa lại thở phào nhẹ nhõm trong đầu thầm nghĩ “Hôm nay anh ấy uống lộn thuốc hay sao mà lại hỏi chuyện cái vòng làm gì chứ...đúng là phiền não mà không biết mình còn phải tiếp tục nói dối đến bao giờ nữa đây...cũng không biết khi nào mình mới có tiền mua lại cái vòng ngũ tinh đó nữa...đúng là phiền não”.

Diệp Hạ Lam quyết định đi tắm, mỗi lúc buồn thì cô thường thích đi tắm, tắm để rửa trôi hết bụi trần ưu phiền trong ngày vừa để cơ thể được thư giãn. Sau khi tắm xong Diệp Hạ Lam bước ra ngoài, cô mặc trên người một chiếc đầm bằng lụa mỏng dài tới đầu gối, mái tóc dài buông xuống sau vai, tâm trạng của cô có vẻ đã tốt lên nhiều rồi. Phòng không mở đèn nên cô men theo mấy bức tường đi đến bên giường ngồi xuống, tay cô chống phía sau lưng phải thứ gì đó cho nên cô đưa tay còn lại bật đèn ngủ ở đầu giường lên thì thấy tay của mình đang chống lên ngực của Thịnh Khải Luân, sầm chớp nỗ ầm ầm trong đầu cô “Sao anh ấy lại ở đây chứ???”.

Diệp Hạ Lam vội rút tay lại đứng bật dậy: “Xin lỗi...xin lỗi...em không biết là anh đang ở đây...em không phải là đang có ý đâu...”.

Thịnh Khải Luân đưa mắt nhìn Diệp Hạ Lam ánh đèn chiếu xuyên qua chiếc áo mỏng manh của cô càng làm cho cô thêm quyến rũ trước con mắt tràn đầy dục vọng của Thịnh Khải Luân, anh khẽ nuốt nước bọt, đầu tranh tư tưởng quay mặt nhìn đi chỗ khác.

Diệp Hạ Lam run cầm cập: “Anh...sao...anh...lại ở đây?”.

“Hỏi lạ đây là nhà của anh phòng của anh, anh không ở đây thì biết ở đâu”.

“Uhm nhì...anh mệt thì ngủ trước đi em muốn qua thư phòng đọc sách một chút”.

Diệp Hạ Lam chưa kịp bước đi thì nghe giọng của Thịnh Khải Luân vang lên: “Đứng lại đó...Cái vòng tay đâu, đừng nói là tìm này giờ vẫn không có nha”.

“Em đã nói là cất vào tủ rồi...anh đừng hỏi nữa được không?”.

Thịnh Khải Luân đột nhiên đứng dậy tiến về phía của Diệp Hạ Lam, cô sợ quá nên lùi về phía sau cho đến lúc không còn đường để lùi được nữa vì lưng cô đã dán vào bức tường mất rồi, Thịnh Khải Luân áp sát vào người Diệp Hạ Lam chống hai tay lên tường vây cô vào giữa: “Có thật là cất cái vòng vào tủ rồi không???”.

“Em...em...”.

Thịnh Khải Luân khẽ mỉm cười: “Sao không tiếp tục nói là “em đã cất cái vòng vào tủ rồi”...mấy hôm nay em nói dối không chớp mắt cơ mà”.

Diệp Hạ Lam cúi đầu nhìn xuống đất: “Em...xin...lỗi”.

Thịnh Khải Luân đưa tay của mình nâng cằm của Diệp Hạ Lam lên bắt cô đối mặt với mình: “Em đừng tưởng là có thể qua mặt anh dễ dàng như vậy nghe chưa Diệp Hạ Lam”.

Diệp Hạ Lam lấy hết can đảm nhìn thẳng vào mắt của Thịnh Khải Luân rồi nói: “Chuyện của em không liên quan đến anh”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67

Thái độ chống đối của Diệp Hạ Lam làm cho Thịnh Khải Luân nổi cáu lên: “Mở miệng ra nói cần 150 vạn bộ khó đến như vậy sao...em thà đem bán đi vật của ba mẹ mình cũng không nói anh giúp đỡ là sao hả???”.

“Em nói rồi em không cần tiền của anh...cho nên...có chết...cũng sẽ không mở miệng ra...xin tiền...của anh đâu”.

Thịnh Khải Luân có chút khó chịu trong lòng “Đúng là ngang bướng mà”.

“Sau này em sẽ cố gắng kiếm tiền để chuộc lại”.

“Hahaha Dật Xuyên là một công ty chuyên mở những buổi đấu giá trang sức cho giới thượng lưu ở Thành phố X này, em bán đi rồi thì đừng có mong mà

tìm lại”.

Khóe mắt của Diệp Hạ Lam đỏ lên cô bàng hoàng khi nghe Thịnh Khải Luân nói như thế, ban đầu cô chỉ nghĩ là bán đi để lấy tiền đóng viện phí trước sau đó sẽ cố bán mấy món đồ gốm mình làm để kiếm chuộc lại cái vòng ai ngờ bây giờ cô lại mất nó mãi mãi.

“Không cần biết là nó ở đâu, giá bao nhiêu em nhất định tìm lại nó bằng mọi giá”.

Thịnh Khải Luân nhếch môi mỉm cười có lẽ anh đang chờ cô nói câu này này giờ: “Vây thì tốt...qua đây”.

Thịnh Khải Luân ngồi lên giường đưa tay lấy cái hộp trên đế trên tủ đầu giường mở ra cho Diệp Hạ Lam xem với vẻ mặt đắc ý, còn Diệp Hạ Lam thì không dám tin vào mắt của mình nữa: “Cái...vòng...ngủ...tĩnh...sao nó lại...ở trong tay của anh chứ???”.

“Tôi mua được trong buổi đấu giá do công ty Dật Xuyên tổ chức với giá 900 vạn đó”.

Diệp Hạ Lam há hốc mồm liên mắng: “Cái tên lừa gạt đó mua với giá 150 vạn mà lại bán được 900 vạn đúng là tên khốn mả”.

Thịnh Khải Luân nghe vậy liền bật cười rồi hỏi: “Sao hả có muốn lấy lại không???”.

Diệp Hạ Lam khẽ gật đầu: “Có điều kiện gì...anh cứ nói đi”.

Đáng lý ra Thịnh Khải Luân tính mua tặng lại cái vòng ngũ tinh cho Diệp Hạ Lam còn tưởng tượng ra cảnh cô sẽ cảm kích mình như thế nào nhưng nay nghe cô hỏi một câu như vậy lại không khỏi tức giận thầm mắng trong lòng “Em nghĩ là tôi hẹp hòi đến như vậy sao???”.

Diệp Hạ Lam lại nói: “Hay là vậy đi anh cứ giữ lại cái vòng chờ ngày em kiếm được 900 vạn sẽ trả cho anh lấy lại cái vòng được không?”.

Thịnh Khải Luân lại bắt cười: “Cả đời này của em e rằng cũng không kiếm được số tiền đó đâu, 900 vạn chứ không phải là con số nhỏ đâu cô nương à”.

“Thế bây giờ phải làm sao???”.

Thịnh Khải Luân nhìn Diệp Hạ Lam rồi nghiêm túc nói: “Hay là vậy đi, anh trả lại em cái vòng còn em lấy thân báo đáp được không?”.

Diệp Hạ Lam ngẩn người rồi nhú mày mắng: “Hả??? Đồ lưu manh”.

“Anh có lòng tốt giúp em lấy lại cái vòng mà em còn mắng anh “lưu manh”, em đúng là vô tâm vô phế mả”.

“Tốt em trai anh ấy”.

“Anh nói thật mà, dù không có vụ trao đổi này thì sớm muộn gì em cũng sẽ trở thành người của anh mà thôi”.

Diệp Hạ Lam bước tới gần đặt tay lên trán của Thịnh Khải Luân rồi nói: “Anh vẫn bình thường mà đâu có bị sốt mà sao mê sảng rồi”.

Thịnh Khải Luân thuận thế kéo Diệp Hạ Lam nằm xuống giường anh áp trụ phía trên: “Anh nói nghiêm túc đó, anh muốn cùng em sống cuộc sống vợ chồng đúng nghĩa say này chúng ta sẽ có thêm con cái cứ bình yên như vậy mà đi hết một đời”.

“Anh nghĩ xa quá rồi đó, em còn đi học nữa cơ mà ngộ nhỡ có con thì sẽ rắc rối lắm”.

“Học nhiều làm gì nghỉ học đi ở nhà anh lo cho mẹ con em là được rồi”.

Diệp Hạ Lam vội né tránh: “Chuyện này để nói sau giờ em mệt rồi em muốn đi ngủ”.

Thịnh Khải Luân nằm qua phần giường phía bên kia rồi nói: “Anh đang nói rất nghiêm túc đó em hãy thử suy nghĩ đi rồi trả lời anh”.

“Dạ được”.

“Hạ Lam anh biết là trước đây anh đối xử với em rất tệ cho nên đến bây giờ em vẫn không tin vẫn giao bản thân mình cho anh...nhưng anh đang cố thay đổi rồi em sẽ thấy được thành ý của anh...anh hy vọng đến lúc đó em sẽ đồng ý cùng anh xây dựng một gia đình nhỏ rồi ngày ngày sống hạnh phúc bên nhau”.

Diệp Hạ Lam nằm bên cạnh Thịnh Khải Luân cô nhắm mắt giả vờ ngủ nhưng thật chất những gì anh nói cô đều nghe hết.

Sáng sớm hôm sau, Diệp Hạ Lam nhìn đôi mắt gấu trúc của mình trong gương mà thầm mắng: “Thịnh Khải Luân đáng ghét, tự nhiên đi nói toàn những chuyện gì đâu không làm cho người ta cả đêm không ngủ được gì hết”.

Đột nhiên có ai đó vòng tay ôm Diệp Hạ Lam từ phía sau: “Xin lỗi anh không nghĩ là em sẽ suy nghĩ nhiều như vậy”.

Diệp Hạ Lam có chút giật mình cô nhìn vào trong gương thì thấy Thịnh Khải Luân đang ôm mình, cô có chút ngạc nhiên: “Hôm nay anh không đến công ty à?”.

“Hôm nay anh có việc quan trọng hơn phải làm cho nên quyết định nghỉ phép một ngày đó mà... em đi cùng anh nha”.

Diệp Hạ Lam quay người lại: “Anh tính đi đâu mới được chứ?”.

Thịnh Khải Luân tỏ vẻ thần thần bí bí: “Cứ đi rồi biết ha”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68

Thịnh Khải Luân lái xe đưa Diệp Hạ Lam đến bệnh viện Nhân Ái.

Diệp Hạ Lam nhíu mày hỏi: “Anh đưa em đến thăm chị Tư Dương hả?”.

Thịnh Khải Luân khẽ lắc đầu: “Không phải... em đừng hỏi nữa cứ đi theo anh là được rồi”.

Diệp Hạ Lam ngoan ngoãn đi theo phía sau Thịnh Khải Luân bước vào một căn phòng vip của bệnh viện, cô cứ nghĩ là gặp một nhân vật nào đó rất tầm cỡ nhưng đến khi thấy người nằm trên giường bệnh là Tổng Dụ thì ngạc nhiên đến độ không nói nên lời.

Mãi một lúc sau, Diệp Hạ Lam mới máy móc quay đầu nhìn sang Thịnh Khải Luân để tìm câu trả lời: “Sao... sao ba nuôi của em lại ở đây vậy hả?”.

Thịnh Khải Luân nhướn mày: “Em còn dám hỏi anh sao? Ba nuôi bệnh cũng không nói anh biết một tiếng, em tính hại anh trở thành đứa con rể bất hiếu đó hả?”.

Diệp Hạ Lam lắc đầu: “Không phải... đây là ba nuôi của em nên em không dám làm phiền đến anh thôi”.

“Đồ ngốc... ba nuôi của em thì cũng là ba nuôi của anh thôi...”.

Chẳng hiểu sao khi nghe Thịnh Khải Luân nói câu đó Diệp Hạ Lam lại cảm thấy ảm áp vô cùng, khóe mắt của cô đỏ lên vì xúc động.

Thịnh Khải Luân vội lên tiếng giải thích: “Này anh chỉ đùa thôi em đừng có khóc chứ ờ như ba nuôi thức dậy nhìn thấy lại còn tưởng là anh bắt nạt em thì oan uổng cho anh lắm đó”.

Diệp Hạ Lam dờ khóc dờ cười đánh nhẹ vào vai của Thịnh Khải Luân: “Đáng ghét còn chọc em được nữa sao?”.

Tổng Dụ mở mắt ra, Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam cùng bước qua bên cạnh ông: “Thưa ba tụi con mới tới”.

Tổng Dụ khẽ gật đầu: “Mấy hôm nay làm phiền con quá rồi Khải Luân ba xin lỗi”.

Thịnh Khải Luân khẽ cười: “Ba đừng nói vậy chăm sóc phụng dưỡng cha mẹ là nghĩa vụ và trách nhiệm của con cái mà”.

Diệp Hạ Lam đứng một bên cau mày: “Ba nuôi à, ba có làm gì không vậy hả rõ ràng là con chăm sóc cho ba có liên quan gì đến anh ấy đâu chứ sao lại nói là làm phiền anh ấy được”.

Tổng Dụ và cả Thịnh Khải Luân đều không hện trước mà cùng cười.

Tổng Dụ lên tiếng giải thích: “Thật ra mấy hôm nay lúc con không ở đây đều là Khải Luân chăm sóc cho ba đó... thằng bé còn chuyển ba đến bệnh viện này để được chữa trị trong điều kiện tốt nhất có thể nữa”.

Diệp Hạ Lam kinh ngạc quay sang nhìn Thịnh Khải Luân, cô không nghĩ là anh sẽ vì mình mà âm thầm làm nhiều việc như vậy.

Thịnh Khải Luân như đoán trước những suy nghĩ của Diệp Hạ Lam liền thì thầm vào tai cô: “Nếu em cảm động thì nên đồng ý chuyện tối hôm qua anh nói đi”.

Diệp Hạ Lam liếc xéo Thịnh Khải Luân một cái: “Anh không nghiêm túc được à, đây là bệnh viện đó đừng có đùa nữa”.

“Được thôi vậy về nhà chúng ta bàn tiếp nha”.

Sức khỏe của Tổng Dụ dần hồi phục nên ông trở về nhà của mình vì sợ làm phiền đến Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam, tuy nhiên mỗi tuần cả hai đều thường xuyên đến nhà thăm ông một lần để làm tròn đạo hiếu làm con.

Diệp Hạ Lam đi học về thì thấy Thịnh lão phu nhân ngồi trong nhà nên liền tươi cười bước qua ngồi bên cạnh bà: “Thưa bà nội con đi học mới về... nội

qua đây thăm Khải Luân hả nội chắc khoảng 1 tiếng nữa anh ấy mới tan sở”.

Thịnh lão phu nhân vuốt tóc của Diệp Hạ Lam rồi mỉm cười nói: “Nội qua đây là để thăm con thôi hìhì...Hạ Lam à hai đứa con sống với nhau có tốt không?”.

“Dạ đương nhiên là tốt ạ, Khải Luân rất là yêu thương con đó nội có thể nói là chắc con đã tu chín kiếp rồi nên mới lấy được một người chồng tốt như vậy đó”.

Thịnh lão phu nhân có chút ái ngại nhưng bà vẫn cố gắng nói: “Hạ Lam à Uyên Thi kết hôn sớm hơn con không bao lâu nhưng giờ con bé đã mang thai rồi còn con vẫn chưa có tin tức gì hết...nội nghe có tin đồn là Khải Luân bên ngoài bao nuôi cô gái khác không chấp nhận con là vợ của nó...”.

Diệp Hạ Lam liền lắc đầu: “Không có đâu nội dù sao đó cũng chỉ lời đồn vô căn cứ mà thôi, mỗi ngày tan sở Khải Luân đều về ăn cơm cùng con, tình cảm vợ chồng của tụi con cũng rất tốt chỉ...tại con còn đang đi học...cho nên mới chưa thể có con thôi...”.

“Vậy còn chuyện con sống ở ký túc xá là sao...Tiệp Tương Trang và đại học nghệ thuật Z cũng không xa lắm sao con không chuyển về nhà sống luôn mà thi thoảng vẫn ở lại ký túc xá vậy hả?”.

Diệp Hạ Lam liền lên tiếng giải thích: “À tại Khải Luân mới tiếp quản công ty không bao lâu công việc còn khá là nhiều cho nên con không muốn anh bận tâm thêm về con thôi...thi thoảng phải tham gia một số cuộc thi do khoa tổ chức nên con mới ở lại ký túc xá để chuẩn bị...còn chuyện con cái thì sớm muộn cũng sẽ có cho nên nội đừng để mấy lời đồn bên ngoài làm nội bận tâm nha, tụi con sống với nhau thật sự rất hạnh phúc”.

Đột nhiên tiếng của Thịnh Khải Luân vang lên: “Hạ Lam nói đúng đó nội sớm muộn gì thì con và Hạ Lam cũng sẽ có con thôi tới lúc đó cho nội tha hồ mà bông cháu luôn”.

Thịnh lão phu nhân lườm Thịnh Khải Luân một cái: “Nói được thì phải làm được đó nha”.

Thịnh Khải Luân mỉm cười bước qua ngồi xuống bên cạnh bà nội của mình: “Tất nhiên rồi bộ bà nội nghi ngờ vào năng lực của cháu sao?”.

Thịnh lão phu nhân nheo má của Thịnh Khải Luân một cái: “Chỉ giỏi nói suông thôi”.

Diệp Hạ Lam đứng dậy: “Thôi bà nội ngồi đây nói chuyện với Khải Luân nha con vào bếp nấu cơm, hiển có dịp nội ghé qua đây nên hôm nay bà nội ở lại ăn cơm với tụi con nha”.

Thịnh lão phu nhân liền vui vẻ gật đầu đồng ý: “Được...được”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69

Có kết quả thi cuối kỳ, Diệp Hạ Lam liền gọi điện khoe với Thịnh Khải Luân: “Nè năm học này em được xếp hạng nhất toàn khoa, toàn trường luôn đó, thấy em có giỏi không????”.

Thịnh Khải Luân liền cong môi lên mỉm cười: “Ừ chúc mừng em nha, vậy đi tối nay anh xuống bếp nấu cơm coi như phần thưởng dành tặng cho em được không?”.

Diệp Hạ Lam liền trêu ghẹo Thịnh Khải Luân: “Hả??? Liệu anh nấu có ăn được không đó, đừng cố quá sẽ thành quá cố đấy nhé”.

“Cứ chờ đi rồi sẽ thấy...chồng của em đa tài hơn em tưởng đó”.

Lúc tan học, Diệp Hạ Lam đi ra khỏi lớp thì thấy Thịnh Khải Tề đứng bên ngoài, cô vui vẻ lên tiếng chào hỏi: “Hi Khải Tề, sao anh lại đứng ở đây vậy?”.

Thịnh Khải Tề cong môi lên mỉm cười đáp: “Tôi chờ chị đó, chúc mừng nha học kỳ này chị xuất sắc thật”.

“Cảm ơn anh, tuy anh không nhất trường nhưng cũng nhất khoa mà, chúc mừng anh”.

Thịnh Khải Tề tỏ vẻ ngượng ngùng: “Cũng chỉ là may mắn thôi...à không biết chị có rảnh không tôi mời chị đi ăn một bữa cơm chúc mừng được không?”.

Diệp Hạ Lam tỏ vẻ áy náy với Thịnh Khải Tề: “Đề hôm khác được không?”.

“Chị có việc bận sao????”.

“Khải Luân có nói sẽ tự tay xuống bếp nấu cơm để chúc mừng tôi rồi... thật xin lỗi”.

Thịnh Khải Tề nở nụ cười nhạt trên môi.” Không sao đâu, hôm khác cũng được chị mau về đi hiếm khi anh ba đích thân xuống bếp lắm đó”.

“VẬY tạm biệt nha”.

Thịnh Khải Tề đứng đó nhìn theo bóng dáng Diệp Hạ Lam khuất dần với ánh mắt đau thương nhưng ngay từ đầu anh đã xác định tình yêu của mình sẽ không bao giờ được đáp lại hết tất cả chỉ là do anh cam tâm tình nguyện vậy thôi.

Yên đơn phương là chỉ có quyền đau chứ không có quyền ghen, bản thân Thịnh Khải Tề hiểu rõ điều đó hơn ai hết nên anh đành ngậm ngùi bước đi về một mình.

Diệp Hạ Lam vừa bước chân vào nhà đã nghe mùi thơm phức bốc lên, cô đi vào trong bếp thì thấy Thịnh Khải Luân mặc tạp dề loay hoay làm cái gì đó.

“Khải Luân, anh nấu món gì mà thơm thế?”.

Thịnh Khải Luân liền chắn Diệp Hạ Lam lại không cho cô đến gần bếp:”Bí mật lát nữa em sẽ biết giờ thì lên phòng tắm rửa thay đồ đi rồi xuống ăn cơm”.

Diệp Hạ Lam gật đầu:” Cũng được”.

“À đúng rồi anh có để sẵn một bộ đồ trên giường...em...mặc bộ đó nha”.

Diệp Hạ Lam gật đầu:” Dạ”.

Mở cửa bước vào phòng ngủ, Diệp Hạ Lam thấy một bộ váy màu đỏ rất chói mắt được ủi ngay ngắn để trên giường, cô nhú mày nghĩ “Chỉ là ăn một bữa cơm ở nhà thôi có cần cầu kỳ như vậy không?”.

Tuy là không hiểu vì lý do gì mà Thịnh Khải Luân lại dặn như thế nhưng Diệp Hạ Lam vẫn làm theo cô mặc bộ váy đó.

Lúc Diệp Hạ Lam bước ra khỏi phòng tắm thì thấy Thịnh Khải Luân mặc tây trang màu đen, tóc chải gọn gàng, ngồi bắt chéo chân bên sofa nhìn anh rất tiêu soái không giống vẻ dễ thương như lúc mặc tạp dề trong bếp.

Diệp Hạ Lam nhìn chằm chằm Thịnh Khải Luân một lúc rồi lên tiếng hỏi:” Cơm tự làm của anh thất bại rồi nên muốn mời em ra ngoài ăn hả?”.

Thịnh Khải Luân giờ ngón tay trở lên lắc lắc:” Em đừng coi thường anh như vậy chứ” rồi đứng dậy bước qua chỗ cô đứng, anh khụy gối để đôi giày cao gót xuống đất rồi đưa tay chạm vào cửa Diệp Hạ Lam.

“Anh làm gì vậy Khải Luân?”.

“Giúp em đi giày”.

Diệp Hạ Lam bối rối lên tiếng:” Không cần đâu, em tự làm cũng được mà”.

“Bộ váy này hơi ngắn...em ngồi xuống sẽ rất bất tiện”.

Diệp Hạ Lam ngẫm nghĩ lại cũng thấy bất tiện thật.

Giọng nói dịu dàng của Thịnh Khải Luân lại vang lên:” Ngoan nhắc chân lên, để anh giúp em”.

Diệp Hạ Lam ngoan ngoãn nghe lời.

Sau khi mang giày giúp Diệp Hạ Lam xong, Thịnh Khải Luân đứng dậy đưa tay ra trước mặt cô, giọng nói ôn nhu dịu dàng vang lên:” Chúng ta đi thôi”.

Diệp Hạ Lam nhú mày:” Anh lại muốn đưa em đi đâu đây?”.

“Sân thượng”.

Lúc Diệp Hạ Lam bước chân lên bậc thang cuối cùng dẫn lên sân thượng thì cô vô cùng kinh ngạc, một chiếc bàn hình vuông được đặt giữa sân thượng trên bàn bày trí những món ăn đẹp mắt còn có cả rượu và những ánh nến lung linh.

Xung quanh đều trang trí bằng hoa hồng đỏ với những dây đèn led đủ màu nhìn rất lãng mạn.

Diệp Hạ Lam xúc động lên tiếng hỏi:” Anh...chuẩn bị hết...mọi thứ sao????”.

Thịnh Khải Luân tự tin gật đầu đáp:” Đương nhiên rồi, hôm nay anh cho má Lý nghỉ vài hôm nên mọi việc đều do một tay anh chuẩn bị hết đó”.

Diệp Hạ Lam khẽ cười:” Thương quá đi mất”.

Thịnh Khải Luân kéo ghế ra rồi làm động tác mời, Diệp Hạ Lam ngồi vào ghế, cả hai bắt đầu dùng bữa tối.

Thịnh Khải Luân rót rượu vào ly của Diệp Hạ Lam:” Hôm nay phải uống một ly chúc mừng em đạt hạng nhất toàn trường chứ?”.

“ Anh thừa biết là em không biết uống rượu mà”.

Mặt của Thịnh Khải Luân đứng tỉnh lên tiếng:“ Thì uống cho biết”.

Diệp Hạ Lam miễn cưỡng cầm ly rượu lên uống. . .

Một ly...hai ly...ba ly...

Sau đó, Diệp Hạ Lam chẳng còn nhớ gì nữa hết chỉ biết là lúc cô thức dậy đã buổi trưa ngày hôm sau.

Diệp Hạ Lam ngồi dậy đưa tay đỡ trán vì mọi thứ trước mắt cô cứ quay vòng vòng, lúc cảm thấy mọi thứ đã ổn định thì cô phát hiện ra một chuyện động trời đó là cô không có mặc y phục trên người.

Cố lục lại ký ức của đêm qua thì nhớ tới những hình ảnh mơ hồ không mấy trong sáng với Thịnh Khải Luân.

Thoáng cái mặt của Diệp Hạ Lam trở nên âm trầm giọng câu gắt gào lên:” Thịnh Khải Luân. . .thì ra là anh cố ý gài bẫy em”.

Vừa vặn lúc đó Thịnh Khải Luân đẩy cửa phòng đi vào hình như là anh đang rất vui vẻ:” Vừa mới ngủ dậy em đã gọi tên anh. . .phải chăng đêm qua vẫn không đủ. . .”.

Diệp Hạ Lam nổi nóng lên đưa tay chop lấy cái gối ném mạnh vào mặt của Thịnh Khải Luân nhưng anh đã nhanh tay cản được cái gối rồi làm ra vẻ mặt ủy khúc:” Diệp Hạ Lam em quá đáng lắm có biết không? Tối hôm qua em ăn sạch người ta đến cái xương cũng không còn... giờ lại nổi nóng với người ra là sao đây hả?”.

“ Là ai bị ăn sạch đến cái xương cũng không còn, cho anh nói lại đó”.

Thịnh Khải Luân vẫn mặt dày lên tiếng:” Tất nhiên là anh rồi”.

Diệp Hạ Lam tức đến nổi khói muốn bốc lên trên đỉnh đầu:” Thịnh Khải Luân vậy mà anh cũng nói được sao?”.

“ Anh không biết em phải chịu trách nhiệm với anh”.

Diệp Hạ Lam cười tự giễu:” Em phải chịu trách nhiệm với anh sao??? Anh có còn là đàn ông không vậy hả?”.

Thịnh Khải Luân cong môi lên mỉm cười đầy đắc ý:” Vậy đi. . .anh chịu trách nhiệm với em là được rồi”.

Lại bị rớt hố thêm lần nữa nên Diệp Hạ Lam không còn đủ tự tin để đòi công lý với Thịnh Khải Luân nữa.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70

Mới đó mà Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam đã kết hôn được một năm, trong một năm qua buồn vui đều có nhưng cuối cùng hạnh phúc cũng mỉm cười với hai kẻ bước chân vào một hôn nhân vốn định trước không có tình yêu như vậy cũng là mỉa mai rồi.

Tại thành phố B, Hạ Mạt đi ăn ở nhà hàng với quản lý thì vô tình gặp lại Kiều Ngân Âu một cô bạn học thời sơ trung, Hạ Mạt vừa nhìn thấy Kiều Ngân Âu đã nhận ra ngay nên liền bước đến chào hỏi: “ Hi Ngân Âu, mấy năm không gặp cậu vẫn khỏe chứ?”.

Kiều Ngân Âu ngơ ngác nhìn cô gái xinh đẹp quyến rũ trước mắt mình hồi lâu rồi mới kêu lên: “ Cậu là Hạ. . .Mạt”.

Hạ Mạt liền kéo tay của Kiều Ngân Âu qua bàn ngồi chung với mình:“ Lâu rồi không gặp hôm nay để mình mời cậu ăn một bữa cơm nha hì”.

Kiều Ngân Âu ngày trước vốn rất thân thiết với Hạ Mạt nhưng gia đình của Kiều Ngân Âu không cho phép cô chơi thân với Hạ Mạt vì xuất thân của Hạ Mạt không tốt cho nên sau khi Hạ Mạt rời khỏi Thành phố X cô cũng không còn liên lạc với Kiều Ngân Âu nữa.

Kiều Ngân Âu nói với Hạ Mạt: “Hạ Mạt à, cậu bây giờ xinh đẹp hơn xưa nhiều lại còn là nữ thần quốc dân nữa chúc mừng cậu nha”.

Hạ Mạt khẽ cười bên lên: “ Hihi cũng không có gì chỉ là do mình gặp may mắn có quý nhân phù trợ và được fans yêu quý nên mới có thành công như

hôm nay thôi, à mà bây giờ cậu đang làm gì mình nhớ là ngày xưa cậu mơ ước trở thành nhà thiết kế thời trang nổi tiếng toàn quốc đó bây giờ mức độ phủ sóng của cậu đến đâu rồi”.

Kiều Ngân Âu mỉm cười: “ Cũng không đến nỗi tệ, mình đang là nhà thiết kế áo cưới lần này đến thành phố B là để tham dự một show thời trang áo cưới đó”.

Hạ Mạt có vẻ khoái chí liền nói: “ Nếu sau này mình kết hôn cậu phải may riêng cho mình một bộ đó nha hihhi”.

Kiều Ngân Âu liền gạt đầu nhưng lại có vẻ tiếc nói gì đó: “ Mình đương nhiên là muốn thiết kế áo cưới cho cậu rồi chỉ là không được chứng kiến đám cưới của cậu và anh Khải Luân mà thôi, hai người vốn là cặp đôi đẹp nhất trường mình ngày xưa vậy mà bây giờ mỗi người một ngã thật đáng buồn”.

Hạ Mạt ngậy người vài giây rồi hỏi: “ Cậu nói ... không được chứng kiến đám cưới của mình và Khải Luân là có ý gì?”.

Kiều Ngân Âu thờ dãi: “ Cậu không biết gì sao hơn một năm trước anh Khải Luân đã kết hôn rồi”.

Nụ cười trên môi Hạ Mạt đột nhiên tắt lịm tuy là cô cảm thấy bản thân không xứng đáng ở bên cạnh của Thịnh Khải Luân nhưng khi nghe anh cùng người khác kết hôn lại không tránh khỏi cảm giác mất mát, tìm cô lại nhói đau lên, tay cô bấu chặt vào vạt váy dưới bàn kim nén bi thương

Hạ Mạt cố giữ lại nét bình tĩnh cố gượng cười một cái rồi nói: “ Vậy sao?! cô gái kết hôn với anh ấy trông có xinh đẹp không, cô ấy là người như thế nào???”.

Kiều Ngân Âu khề thờ dãi rồi lắc đầu: “ Nói thật là mình cũng không biết nữa...chỉ là mọi người rỉ tay nhau là Thịnh tam thiếu đã kết hôn với một cô gái rất xinh đẹp nghe nói cô ấy đang là sinh viên của trường đại học nghệ thuật Z, báo chí cũng tốn không ít giấy mực về chuyện này nhưng bên Thịnh gia không có mở hạp báo giải thích thì chính là ngầm thừa nhận rồi”.

“ Cậu cũng chưa từng thấy cô ấy hay sao nếu là tam thiếu phu nhân của Thịnh gia thì hiển nhiên sẽ phải xuất hiện trong các buổi tiệc quan trọng ở Thành phố X chứ”.

Kiều Ngân Âu lại lắc đầu: “ Chịu thôi, nghe nói Thịnh lão gia không muốn làm ảnh hưởng đến việc học của cô ấy ở trường cho nên nói là để sau khi cô ấy tốt nghiệp xong thì sẽ chính thức công khai với báo chí chuyện kết hôn của Thịnh tam thiếu và cô gái đó”.

Hạ Mạt nở một nụ cười nhạt:“ Thật tò mò không biết cô gái đó là người như thế nào mà lại lọt vào mắt xanh của Thịnh lão gia để ông ấy cưới cô ấy đó cho đứa cháu trai mà ông ấy yêu thương nhất chứ”.

Kiều Ngân Âu đưa tay chạm vào bờ vai của Hạ Mạt: “Hạ Mạt cậu không sao chứ???”.

Hạ Mạt bung ly rượu vang đỏ lên uống cạn: “ Không việc gì... mình thấy mừng thay cho anh ấy”.

Kiều Ngân Âu nhú mày “ Còn cậu thì sao??? Chẳng lẽ không đau lòng chút nào hết?”.

Hạ Mạt nhếch môi mỉm cười đều một cái: “ Đau lòng sao??? Cậu nên nhớ ngày xưa là mình từ bỏ anh ấy...mình chẳng có việc gì phải đau lòng cả”.

Kiều Ngân Âu mỉm cười vỗ vai Hạ Mạt một cái: “Ồ mạnh mẽ như vậy là rất tốt”.

Hạ Mạt vẫn vui vẻ ngồi ăn com cùng Kiều Ngân Âu và quản lý, cả ba cùng nói chuyện phiếm trông rất vui vẻ, bữa tiệc nào cũng đến lúc tàn Hạ Mạt và Kiều Ngân Âu chia tay nhau, lúc Kiều Ngân Âu đi rồi Hạ Mạt bất giác ngồi xõm xuống ven đường mà khóc trông đáng vẻ của cô rất uất ức rất đáng thương.

Quản lý của Hạ Mạt là Viên Đình Đình liền ngồi xuống an ủi cô: “Hạ Mạt à, đừng buồn nữa mạnh mẽ lên”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71

Hạ Mạt khóc đến tối tăm mặt mũi, đôi mắt cô đỏ ửng lên tràn ngập những tổn thương mất mát:“ Anh ấy...đã...kết hôn...rồi...người đàn ông mà...tôi... yêu nhất...cuộc đời...đã trở thành...chồng của người khác rồi...hức hức hức...tôi phải làm sao đây???”.

Viên Đình Đình dìu Hạ Mạt đứng dậy đồng thời lên tiếng an ủi cô:“ Có gì thì về nhà rồi nói, cô ngồi khóc ở đây không được đâu... paparazzi mà thấy là chúng ta lại gặp rắc rối cho mà xem”.

Sau một lúc, nghe Viên Đình Đình an ủi động viên Hạ Mạt mới chịu lên xe đi về, cô ngồi nhìn xuyên qua cửa kính ô tô bất chợt nhớ về quá khứ...

Năm cuối cao trung, khi Thịnh gia biết cô và Thịnh Khải Luân yêu nhau, Thịnh lão gia đã tìm tới tận nhà cô để nói chuyện: “Hạ tiểu thư cô nên hiểu rõ gia cảnh của mình một chút... cha cô là người đàn ông vô dụng suốt ngày chỉ biết đánh bạc rượu chè bê tha còn mẹ cô lại là một vũ nữ, gia cảnh của hai bên gia đình rất không môn đăng hộ đối hơn nữa Khải Luân cũng sắp đi du học rồi, vì tương lai của nó tôi hy vọng cô có thể buông tha cho nó”.

Hạ Mạt lúc đó thậm chí đã lên tiếng cầu xin: “Ông ơi! Trên đời này có ai có quyền lựa chọn hoàn cảnh xuất thân của mình đâu chứ... con vô tình sinh ra trong một gia đình như vậy thì cũng đâu phải lỗi tại con, hơn nữa con và Khải Luân thật lòng yêu nhau nên mong ông mở rộng lòng từ bi tác hợp cho tụi con đi mà”.

Thịnh lão gia kiên định không đổi ý mà thẳng thừng đưa ra điều kiện: “Nếu cô đồng ý rời khỏi Khải Luân tôi hứa sẽ cho cô một số tiền đủ để cô mua một cái nhà mới để thoát khỏi cảnh sống trong ngôi nhà rách nát này, số tiền còn lại cô có thể trang trải học phí hết cả bốn năm đại học sắp tới... Thậm chí, tôi có thể sắp xếp để cô được học ở một ngôi trường tốt nhất ở Thành phố X này chỉ cần cô chấm dứt chuyện tình cảm ấu trĩ của cô và Khải Luân mà thôi”.

Lúc đó, cha của Hạ Mạt là Hạ Sâm về đến ông liền lên tiếng: “Còn không mau đồng ý đi con nhỏ kia không phải ngày nào cũng có tiền từ trên trời rơi xuống như vậy đâu”.

Hạ Mạt liền lắc đầu: “Không, con sẽ không nhận số tiền này đâu”.

Hạ Sâm liền tiến tới tát Hạ Mạt một cái choáng váng đầu óc: “Hạ Y Mạt mày điên rồi nhưng tao không điên như mày đâu”.

Hạ Sâm liền đưa tay lấy gói tiền trên bàn rồi nói với Thịnh lão gia: “Quý nhân ông yên tâm tôi nhất định không để con nhỏ này tới gần cháu trai ông nửa bước”.

Thịnh lão gia đứng dậy lạnh lùng nói: “Được như vậy thì tôi rất biết ơn... nhưng nếu nói được mà làm không được thì cẩn thận là không có đường sống ở cái đất Thành phố X này đó” sau đó nhún vai quay lưng bước đi mà không thèm ngoái đầu nhìn lại lấy một lần.

Và rồi cứ thế Hạ Mạt nói chia tay với Thịnh Khải Luân trước ngày anh lên máy bay đi du học còn cô thì đến thành phố B để thay đổi cuộc đời cô cũng bỏ luôn cái tên Hạ Y Mạt của mình mà đổi lại là Hạ Mạt như bây giờ.

Cô đã trải qua những ngày tháng vô cùng vất vả, chịu đựng đủ thứ đắng cay nhục nhã mới có được như ngày hôm nay, cô làm tất cả cũng chỉ để xứng đáng được đứng bên cạnh của Thịnh Khải Luân thôi vậy mà... anh đã kết hôn rồi... tìm cô như đang có ngàn mũi kim đâm vào làm nó rỉ máu đau đớn tột cùng.

Cả đêm Hạ Mạt nằm trơ mắt nhìn trần nhà nước mắt cứ theo khóe mi mà chảy xuống từng giọt ướt cả một góc gối nằm, sau khi đau đớn quá nhiều ánh mắt của Hạ Mạt đột nhiên sắc lạnh đến đáng sợ “Em không cam tâm đâu Khải Luân à... em làm mọi thứ đều là vì anh... em sẽ quay về để xem cô gái kia là người như thế nào mà ông nội của anh lại chọn chứ, cô ta có gì hơn em... Thịnh Khải Luân em không tin là anh đã hết yêu em đâu... em phải giành lại anh bằng mọi giá”.

Hạ Mạt đột nhiên ngồi bật dậy gào lên: “Khải Luân ơi!!! em sai rồi ngày hôm đó anh đến tìm em, em nên giữ lấy anh chứ không phải là buông bỏ anh dễ dàng như vậy lúc đó em nghĩ mình không xứng với anh cho nên mới làm vậy... nhưng em hối hận rồi em không chấp nhận được cái cảnh nhìn anh và người con gái khác hạnh phúc bên nhau đâu... em không chấp nhận được đâu... huhuhu... huhuhu... Thịnh Khải Luân em yêu anh mà... vì sao... vì sao lại kết hôn chứ????... hức hức hức...”.

Trương Cẩn Trung lên máy bay để về thành phố X sau chuyến công tác của mình, anh ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ một lúc thì thấy có người bước đến ngồi ở ghế bên cạnh mình, mùi nước hoa nồng đậm sộc vào mũi khiến cho Trương Cẩn Trung cảm thấy khó chịu anh xoay qua nhìn người bên cạnh thì đột nhiên thấy cô ấy nhìn ấy nhìn mình mỉm cười và vui vẻ nói: “Anh Cẩn Trung lâu rồi mới gặp”.

Trương Cẩn Trung ngẩng người ra một lúc rồi mới thốt nên lời với vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên: “Hạ Mạt... sao em lại... ở trên chuyến bay này... chẳng lẽ em...”.

Hạ Mạt liền thú nhận: “Phải, em đã suy nghĩ kỹ rồi em quyết định quay về Thành phố X, muốn cùng Khải Luân làm lại từ đầu... em muốn cùng anh ấy bắt đầu lại một cuộc sống mới... em sẽ cho Khải Luân biết sự thật vì sao năm đó lại làm anh ấy tổn thương”.

Trương Cẩn Trung nhún mày: “Thế còn sự nghiệp của em thì sao?”.

Hạ Mạt vui vẻ nói: “Vì Khải Luân em có thể từ bỏ tất cả”.

Trương Cẩn Trung khẽ mỉm cười: “Tình yêu là gì mà có thể khiến con người ta chấp nhận vì nó mà từ bỏ tất cả chứ thật là khó hiểu”.

Hạ Mạt liền bật cười rồi nói: “Anh cứ thử yêu rồi sẽ biết thôi hìhì”.

Trương Cẩn Trung đột nhiên quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ rồi lại buông xuống một tiếng thở dài trong đầu thầm nghĩ “Hạ Mạt chịu quay về bên cạnh Khải Luân là một chuyện tốt nhưng còn Diệp Hạ Lam thì sao đây??? Nếu Hạ Mạt biết Khải Luân đã kết hôn rồi thì liệu có mở lòng tha thứ cho cậu ấy để hai người cùng tiến về phía của hạnh phúc hay không?... rồi Thịnh gia có mở lòng chấp nhận Hạ Mạt hay không mọi chuyện có vẻ sẽ rối tinh rồi mù lên cho mà xem”.

Hạ Mạt quay qua nở một nụ cười triu mến nói với Trương Cẩn Trung: “Lần này em với Khải Luân có quay lại với nhau được hay không thì phải xem sự giúp đỡ của anh rồi hìhì... mấy năm nay em đi xa chắc Khải Luân thay đổi nhiều lắm”.

Trương Cẩn Trung đưa tay đỡ gáy: “Nếu giúp được gì anh sẽ giúp hết sức”.

“Có được câu nói này của anh thì em thấy mình thành công là cái chắc hìh”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72

Ngày hôm sau, Thịnh Khải Luân đang ngồi làm việc ở Hoàng Thịnh Quốc Tế thì nhận được cuộc gọi đến từ Trương Cẩn Trung: “Tối nay lúc 7 giờ nhớ tới nhà hàng Phụng Hoàng nha...Hạ Mạt quay về thành phố X rồi, cô ấy nói muốn mời chúng ta ăn cơm”.

Giọng của Thịnh Khải Luân lạnh lẽo vang lên: “Tôi không rảnh, hôm nay là cuối tuần tôi phải đưa Hạ Lam về Thịnh gia trang ăn cơm họp mặt gia đình”.

Trương Cẩn Trung nhú mày: “Ngay cả Hạ Mạt cậu cũng không để ý đến sao? Cô ấy vì cậu nên mới quay về đây mà cậu nỡ đối xử với cô ấy lạnh nhạt như vậy hay sao?? Khải Luân rốt cuộc Diệp Hạ Lam kia đã cho cậu ăn bùa mê thuốc lú gì vậy hả??”.

Thịnh Khải Luân có chút không vui: “Nè Trương Cẩn Trung, lần sau mong cậu tôn trọng vợ của tôi một chút đi...nếu không còn chuyện gì khác nữa tôi cúp máy đây”.

Hạ Mạt đến gặp mặt Trương Cẩn Trung và Hàn Dĩ Phong ăn tối, ba người gặp nhau ở phòng bao trong một nhà hàng 5 sao sang trọng nổi tiếng nhất ở thành phố X.

Hạ Mạt tươi cười chào hỏi hai người anh khóa trên của mình: “Lâu quá không gặp, em nghe nói anh Dĩ Phong đã kết hôn rồi phải không?! anh Cẩn Trung thì đã trở thành đại luật sư danh tiếng nhất ở thành phố X rồi...thời gian đúng là làm mọi thứ thay đổi, mọi người cũng thay đổi nhiều quá”.

Hàn Dĩ Phong nhếch môi mỉm cười bốn cợt: “Em biết thông tin chậm quá đó, anh kết hôn rồi cũng ly hôn mất rồi...mấy cuộc hôn nhân chính trị vốn không thể duy trì lâu được trước giờ luôn là như vậy mà hahaha”.

Hạ Mạt nhú mày tỏ vẻ trách móc “Cái anh này hôn nhân mà anh cứ xem như trò đùa là sao hả???”.

Hàn Dĩ Phong nhún vai “Anh trước giờ không có ý định kết hôn tại gia đình ép buộc thôi, anh nhất định sẽ dành cả đời để ăn chơi vậy mới đáng sống chứ hahaha”.

Hạ Mạt lắc đầu thờ dãi “Em bó tay anh luôn rồi đó” sau đó cô quay sang Trương Cẩn Trung rồi hỏi “Còn anh tính khi nào mời em uống rượu mừng đây hả??”.

Trương Cẩn Trung uống một ngụm rượu vang đỏ rồi mỉm cười nói: “Chưa nói trước được bởi vì anh vẫn còn đang trong giai đoạn tìm kiếm hìh...”.

Hạ Mạt bung ly rượu lên: “Chúng ta uống mừng một ly ngày gặp mặt nhau chứ?!”.

Hàn Dĩ Phong và Trương Cẩn Trung không từ chối cùng nâng ly lên rồi uống một hơi cạn sạch rượu trong ly.

Trương Cẩn Trung có chút đắm chiêu: “Hạ Mạt à, em nói mọi người thay đổi nhưng thật ra...em cũng thay đổi đó”.

Hàn Dĩ Phong cũng tán thành câu nói của Trương Cẩn Trung: “Phải đó, em giờ đã là đại minh tinh nổi tiếng khắp cả nước rồi gì...trong chúng ta em là người thành công nhất rồi còn gì”.

Hạ Mạt mỉm cười e lệ: “Anh toàn nói quá thôi, người thành công nhất phải là Khải Luân mới đúng chứ, anh ấy bây giờ làm CEO của Hoàng Thịnh Quốc Tế tập đoàn lớn nhất thành phố X chẳng những vậy còn ký kết được hợp đồng đưa sản phẩm vào thị trường ở Hàn Quốc nữa, em có là gì so với anh ấy đâu”.

Hàn Dĩ Phong gật gật đầu: “Về chuyện này thì không thể phủ nhận quá thật trong một năm qua Khải Luân có những bước tiến rất dài trên thương trường trong nước và cả quốc tế...cậu ấy của bây giờ khác hẳn ngày xưa”.

Hạ Mạt xem đồng hồ trên tay rồi tỏ vẻ trông ngóng nhìn ra phía cửa, cô cau mày hỏi: “Sao giờ này Khải Luân còn chưa tới nữa?? Anh ấy là người rất đúng giờ cơ mà”.

Hàn Dĩ Phong và Trương Cẩn Trung đưa mắt nhìn nhau không biết phải trả lời thế nào, cả hai đều không muốn Hạ Mạt tổn thương đau khổ khi biết Thịnh Khải Luân đã kết hôn nên cứ ậm ừ không nói gì.

Hạ Mạt quay sang nhìn Hàn Dĩ Phong và Trương Cẩn Trung rồi lên tiếng: “Hai anh thử gọi điện cho Khải Luân xem anh ấy đã tới chưa, em thấy hơi lạ”.

rồi đó”.

Trương Cẩn Trung biết Thịnh Khải Luân sẽ không tới nên đành nói dối với Hạ Mạt: “Khải Luân nói hôm nay bạn đi gặp đối tác rồi hay là chúng ta cứ ăn cơm trước hôm khác lại hẹn với cậu ấy có được không?”.

Hạ Mạt tỏ vẻ thất vọng nhưng cô cũng nhanh chóng mỉm cười: “Không sao đâu, vì anh ấy em có thể từ bỏ tất cả nói chi... chỉ là chờ đợi vài ngày”.

Hàn Dĩ Phong an ủi Hạ Mạt: “Lần sau nhất định anh sẽ lôi cậu ấy đi cùng mà em đừng buồn nha”.

“Không sao đâu anh ấy bận công việc mà... hihi chúng ta ăn cơm thôi”.

Cả tối Hạ Mạt ăn cơm và trò chuyện với Trương Cẩn Trung cùng Hàn Dĩ Phong rất thân thiết vui vẻ cứ như cái thời mà tất cả còn đi học.

Nhiều kỷ niệm vui buồn đều được nhắc lại.

Lúc chia tay cả ba cùng hẹn sẽ gặp lại nhau trong thời gian sắp tới và lần tới chắc chắn phải có mặt của Thịnh Khải Luân thì bạn bè mới hội tụ đầy đủ.

Hạ Mạt lên xe rồi đi, ánh mắt của cô đờm buồn kèm theo thất vọng, cô thầm nghĩ” Hôm nay anh ấy không xuất hiện chẳng lẽ mình đã không còn vị trí nào trong tim anh ấy hay sao?! Nhưng không sao mình nhất định sẽ giành lại Khải Luân bằng mọi giá”.

Trên đường về Trương Cẩn Trung khẽ cười rồi lại rũ mắt buồn tủi, anh cũng từng yêu chi là tình yêu của anh không thể bày tỏ tới người mà anh yêu thương được.

Trương Cẩn Trung đem lòng yêu Hạ Mạt nhưng lúc đó anh biết Thịnh Khải Luân và Hạ Mạt có tình cảm với nhau, trên phương diện là bạn bè của Thịnh Khải Luân hay một người yêu đơn phương Hạ Mạt anh đều không thể nói ra được tình cảm của mình.

Nhiều năm như vậy rồi Trương Cẩn Trung vẫn giữ tình yêu đó trong lòng nhưng anh chỉ có thể đứng một bên nhìn bạn thân và người mình yêu hạnh phúc.

Giờ đây Thịnh Khải Luân đã kết hôn, Hạ Mạt lại quay về, trong lòng của Trương Cẩn Trung là hai luồng suy nghĩ trái chiều nhau.

Anh vừa muốn mong Thịnh Khải Luân sẽ suy nghĩ lại chấp nhận Hạ Mạt thêm lần nữa nhưng cũng vừa ích kỉ mong rằng Hạ Mạt sau khi biết Thịnh Khải Luân đã kết hôn sẽ chết tâm với cậu ấy để bản thân anh có được một cơ hội quan tâm chăm sóc cho cô

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.